

Yêu Anh Có Bao Giờ Hạnh Phúc

Contents

Yêu Anh Có Bao Giờ Hạnh Phúc	2
1. Chương 1: Khởi Đầu U Âm	2
2. Chương 2: Chạm Mặt	3
3. Chương 3: Đụng Độ	4
4. Chương 4: Anh Là Cấp Dưới Của Tôi Nhé!!!	6
5. Chương 5: Anh Là Cấp Dưới Của Tôi Nhé!!! (phần 2)	7
6. Chương 6: Châm Ngồi	8
7. Chương 7: Gậy Ông Đập Lưng Ông	10
8. Chương 8: Ai Mới Là Người Quan Trọng Với Tôi	13
9. Chương 9: Tôi Có Thích Anh Không, Lã Anh Phong?	15
10. Chương 10: Chủ Nhật Xanh	18
11. Chương 11: Tôi Sẽ Không Để Cô Có Chuyện Gì Đâu!	21
12. Chương 12: Tôi Sẽ Không Để Cô Có Chuyện Gì Đâu!	23
13. Chương 13: Lột Xác	26
14. Chương 14: Câu Trả Lời	30
15. Chương 15: Học Sinh Mới	33
16. Chương 16: Tâm Tư Thầm Kín	36
17. Chương 17: Món Quà Bất Ngờ	39
18. Chương 18: Tổ Tình	41
19. Chương 19: Bị Hại Trong Giờ Học	44
20. Chương 20: Gọi Anh Là Thầy	48
21. Chap 21: Phân Ván	52
22. Chap 22: Sinh Nhật Vắng Anh (phần 1)	54
23. Chap 23: Sinh Nhật Vắng Anh (phần 2)	58
24. Chap 24: Ý Trời	61
25. Chap 25: Đã Định	63
26. Chap 26: Nỗi Khổ Nào Ai Thấu?	65
27. Chap 27: Bom Hẹn Giờ	68
28. Chap 28: Bí Mật Dần Hé Lộ	70
29. Chap 29: Vén Màn (phần Một)	72
30. Chap 30: Vén Màn (phần Hai)	73
31. Chap 31: Kết Thúc Một Gia Tộc	76
32. Chap 32: Dự Cảm Chằng Lành	77
33. Chap 33: Xin Chào Tình Địch	80
34. Chap 34: Đau Khổ Đổ Ấp	81
35. Chap 35: Mê Cung	84
36. Chap 36: Hy Vọng Le Lói	86
37. Chap 37: Trò Đùa Số Phận	88
38. Chap 38: Đoạn Tuyệt (phần 1)	91
39. Chap 39: Đoạn Tuyệt (phần 2)	94
40. Chap 40: Tin Báo Bất Ngờ	97
41. Chap 41: Trèo Cao Té Đau	98

42. Chap 42: Buông Tay	101
43. Chap 43: Đối Tác Định Mệnh- Full	103
44. Ngoại Truyện: Ai Yêu Ai Trước	108

Yêu Anh Có Bao Giờ Hạnh Phúc

Giới thiệu

Một cô gái lập dị. Đó là nhận xét của mọi người đối với Vương Ái Ngọc. Và ngay cả bản thân nó cũng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-co-bao-gio-hanh-phuc>

1. Chương 1: Khởi Đầu U Ám

“Reng...Reng...Reng...” Tiếng chuông báo thức inh ỏi vang lên phá tan giấc mộng đẹp. Ồi! Trễ giờ rồi! Nó hốt hoảng lăn xuống giường phóng thẳng vào nhà vệ sinh. Chưa kịp đặt chân tới cửa thì... đã gặp ngay cái bản mặt trời đánh của thằng em. Cậu nhóc nhìn nó bằng con mắt nãy lửa như muốn ăn tươi nuốt sống luôn người chị hiền dịu của mình (mắc ói quá!!!)

– Bị gì vậy hả? Mới sáng sớm mà la om sòm là sao?

– Sắp trễ giờ rồi không la mới...

Chưa kịp nói hết câu, một cái cốc đau điếng đã giáng xuống chiếc đầu thân yêu của nó.

– Oái! Làm gì vậy hả thằng kia!- Nó tru tréo la lên

– Cái đó em mới hỏi chị á! Chị học buổi chiều mà! Làm gì mà la oai oái như ma đuổi thế. Định đi học cũng phải chạy lên tường có chuyện gì...@#%*&

– Rồi rồi rồi. Mau đi học đi coi chừng trễ đấy.

Vừa nói nó vừa đẩy thằng em ra khỏi phòng. Gì chứ thằng nhóc này mà giảng đạo là còn dài dòng hơn cả sư thầy. Nhìn thấy bóng dáng ấy chỉ vừa khuất sau cánh cửa, nó liền...

– Coi chừng bà đó. Cái đồ hỉ mũi chưa sạch.

– Ê!- chưa kịp chửi đã miệng thì thằng nhóc ấy tự nhiên từ đâu ló đầu vào khiến ba hồn bảy vía của nó xém bay mất dạng- Em quên nói một chuyện quan trọng với chị. Trước khi đi làm, mẹ có nhờ em dặn chị ở nhà nhớ nấu cơm nha! Nhưng yên tâm, em sẽ không ăn đâu. Đây không muốn vào thăm bác sĩ. ^_~

Nói xong cái thằng trời đánh ấy liền phóng đi mất. Aaaaaa. Cái đồ nhóc quỷ! Là em nó mà nhìn xem...như anh hai nó vậy á! Thật tức chết mà! Chu mỏ, nó dậm chân đùng đùng rồi leo lên giường để thực hiện tiếp một nhiệm vụ vô cùng cao cả- đánh bài với Chu Công ~.

~Ba tiếng sau. Lúc kim dài vừa điểm qua con số 9.

“Oáp” Nó mệt mỏi há miệng ngáp dài, tiếc nuối rời bỏ chiếc giường thân yêu mà chậm rãi lê cái thân nặng trĩu của mình đi làm vệ sinh cá nhân và bầu bạn với cái ti vi trong phòng.

“Cheng. Bùm. Cháu” Ấy! Đừng hiểu lầm! Đây không phải tiếng phát ra trong ti vi đâu. Chúng xuất phát từ gian bếp gia đình nó đấy. Nó đang nấu cơm thôi mà.Sau một tiếng vật lộn với xoong, nồi, chảo, cuối cùng cũng nấu xong một bữa trưa “hoành tráng” với cơm trắng, canh cà chua và một đĩa trứng chiên thơm lừng.(Vĩ đại ghê!! ~.~)

Thay bộ đồ ngủ trên người, Ái Ngọc cứ ngắm ngía mình mãi trong gương. Ôi! Đúng là trường điểm có khác. Đồng phục cũng đẹp lạ thường nữa. Chỉ với hai màu trắng,xanh dương đậm cổ điển nhưng lại khiến người đối diện nhìn không rời mắt. Chiếc váy được cách điệu ngắn hơn đầu gối một chút, xếp ly nơi đuôi váy. Phía trong là chiếc quần đùi ngắn dính liền giúp nó mặc cảm thấy thoải mái,kín đáo hơn. Nhìn cứ như đồng phục mấy nữ sinh bên xứ hoa anh đào ý. Nhưng chúng chỉ đẹp khi chưa vận lên người con nhóc như nó thôi. Một đứa con gái tay, chân đen nhẻm, bụng thì trắng hếu- kết quả của những buổi sinh hoạt Đoàn Đội, tóc luôn cột cao thêm cái cặp kính cận đầy tri thức. Xấu. Đó là từ mà chúng bạn hay tả về nó. Và năm cấp III này có lẽ nó sẽ được “vinh hạnh” nằm trong danh sách “những người bị cô lập” nữa quá.Haizz!!! Nhắc đến mà buồn thúi ruột. Lo suy nghĩ vẩn vơ , tưởng tượng những thứ linh tinh trong đầu, nó chẳng hề hay biết rằng Mama đại nhân đã trở về cho đến khi...

- VƯƠNG ÁI NGỌCCCC-Tiếng mẹ nó la thất thanh phía dưới nhà- Xuống đây mẹ bảo nhanh lên!

- Dạ!- Nó ngọt xớt trả lời và đi xuống. Đơn giản là vì đây là chuyện thường ngày ở huyện ấy mà

- Cô xuống bếp mà xem này. Kêu cô nấu bữa cơm mà cô bày bữa thấy ớn luôn. Còn cơm canh nữa! Tôi dặn bao nhiêu lần cô mới nhớ cho hành vào canh hả...@#*#&%

Thế là một bài thuyết trình dài dằng dằng thứ hai lại được ban xuống cho đôi tai tội nghiệp này của nó một lần nữa. Haizzz! Phải chịu trận trong khi ăn cơm thật là ... nuốt không nổi. Chán nản, nó cố lùa cơm vào đầy họng rồi chạy biến lên phòng, lấy cặp và đi tới trường Ánh Dương- ngôi trường cấp III nổi tiếng của thành phố. Thật là một khởi đầu chẳng mấy suôn sẻ.

2. Chương 2: Chạm Mặt

Sau mười lăm phút đi xe đạp, cuối cùng nó cũng đến trường Ánh Dương và đứng hình tại chỗ với cảnh tượng trước mặt. Ngôi trường thật sự nguy nga, lộng lẫy biết nhường nào! Trường có tất cả ba dãy học với ba tầng lầu bao bọc một khoảng sân rộng bao la. Những cây bàng, cây phượng và cả bò cạp vàng nữa đứng sừng sững trong sân như chào đón học sinh mới. Kế bên trường là cả một hồ bơi rộng lớn. Thật không ngờ giữa thành phố sầm uất, tấp nập như tấp nập này mà có cả một ngôi trường đồ sộ thế thì cũng thật đáng ngưỡng mộ. Đi loay hoay trong sân trường, nó cố tìm lấy tấm bảng mang tên 10A13 trong đám học sinh nhón nháo trước mặt. Chợt “Ầm” Ôi! Chuyện gì đang xảy ra thế này? Nó như mới vừa được tham quan cõi tiên về vậy. Đầu nó u một cục, quay mòng mòng như chong chóng.

- Có sao không?

Một giọng ấm áp có chút lo lắng vang lên khiến nó ngạc nhiên ngược nhìn. Sững sờ. Đó là hai từ có thể diễn tả hình dạng của nó lúc này. Đứng trước nó bây giờ là hai chàng trai mỗi người một vẻ. Bên phải là một cậu con trai sắc đẹp cũng tạm tạm với đôi môi mỏng hồng. Đôi mắt như biết nói, óng ánh có nước khuất sau hàng mi dài cong vút. Thật là...mắt còn đẹp hơn con gái nữa. Ghen tị quá đi à! >.< người=“ còn=“ lại=“ thì=“ handsome=“ hơn=“ cậu=“ kia=“ rất=“ nhiều=“ khuôn=“ mặt=“ góc=“ cạnh=“ với=“ làn=“ da=“ ngăm=“ ngăm=“ đôi=“ mắt=“ sáng,=“ thông=“ minh=“ ẩn=“ khuất=“ sau=“ cặp=“ kính=“ đen=“ nam=“ tính.=“ dù=“ chỉ=“ là=“ nhìn=“ thoáng=“ qua=“ nhưng=“ sao=“ nó=“ cảm=“ thấy=“ đôi=“ mắt=“ ấy=“ lại=“ ánh=“ lên=“ tia=“ lạnh=“ lẽo=“ khó=“ tả.=“ một=“ đôi=“ mắt=“ thật=“ hút=“ hồn=“ người=“ đối=“ diện.=“ (là=“ hấn=“ đấy=“ ả!!).sau=“ vài=“ giây=“ ngấm=“ nghĩa,cuối=“ cùng=“ nó=“ cũng=“ đáp=“ về=“ thực=“ tại.=“ thật=“ là...=“ một=“ người=“ từ=“ xưa=“ đến=“ nay=“ luôn=“ ‘miễn=“ dịch’=“ với=“ trai=“ đẹp=“ như=“ nó=“ mà=“ cũng=“ có=“ lúc=“ như=“ thế=“ sao?=“ không=“ biết=“ gặp=“ các=“ cô=“ gái=“ khác=“ sẽ=“ như=“ thế=“ nào=“

nhế?="” chắc="” xịt="” máu="” mũi="” mà="” té="” xiu="” quá!="” vốn="” cái="” tính="” ngại="” giao="” tiếp,="” ái="” ngọc="” vôi="” vàng="” cúi="” đầu="” rồi="” bỏ="” đi,="” không="” nói="” lấy="” một="” lời.=“” chọt="” nó="” khựng="” lại="” khi="” nghe="” một="” câu="” nói="” lạnh="” bằng="” nhưng="” đầy="” khí="” chất="” vương="”>

- Thật bất lịch sự (vương giả đây ấy hả? --)

Nó ngơ ngác quay lại, mắt to tròn nhìn hần. Ồ! Không phải nó cúi đầu rồi à?

- Không sao! Không sao đâu! ^_^ - Cậu con trai kể bên giảng hoà khi thấy nhiệt độ xung quanh đang tuột một cách chóng mặt

Nó cúi đầu khẽ nói hai từ “Xin lỗi” rồi quay mặt bỏ đi tiếp tục tìm kiếm lớp học của mình.

- Phong! Hôm nay bị gì vậy? Tự nhiên làm khó con nhỏ đó làm gì?- Tiếng cậu con trai hiền hoà vọng lại đằng sau

- Thích- Hần cộc lốc trả lời

- Lần đầu tiên nha! Mà con nhỏ đó khờ thiệt. Vậy cũng nghe theo nữa

Hần khẽ nhếch mép cười. Một nụ cười ngắn ngủi trong vài giây. Và đồng thời, cách đó không xa, một Hỏa Diệm Sơn đang bốc cháy ngùn ngụt trong lớp vỏ bọc điềm tĩnh đến thờ ơ, vô cảm. “Khờ? Tưởng các người thông minh lắm à? Thứ chân dài nào ngắn >.

+ Giới thiệu nhân vật mới

- Hoàng Minh Khiết (16 tuổi): con trai của một gia đình cũng khá giả. Là bạn thân của hần. Sắc đẹp không quá chói lóa. Điểm nhấn trên khuôn mặt là đôi môi mỏng hồng, đôi mắt đẹp hơn con gái. Là người rất thông minh, là thánh trong môn vật lý. Chỉ có duy nhất mỗi tật lười bẩm sinh nên hạng cứ lệt đệt mãi.

3. Chương 3: Đụng Độ

Sau một vài phút- đúng ra là mười mấy phút, cuối cùng nó cũng thấy được bảng lớp 10A13. Đúng như Ái Ngọc nghĩ, lớp chuyên quả có khác, ai trong lớp đều xinh xắn, đẹp đẽ cả. Học lực chắc cũng không tồi. Rụt rề, nó lững thững bước xuống phía bàn áp chót ngồi và gục mặt xuống bàn ngủ. Chỉ mới lim dim được vài giây, chọt những tiếng ồn ào trong lớp ập vào tai nó quấy rầy. ” Chùi ui! Sao cậu ấy lại đẹp đến vậy!” “Chắc tao phải nhập viện quá mày ơi!”

” Xì! Chắc là có mấy anh hot-boy nào vào lớp ấy mà. Đúng là lũ hám trai!” Nó khó chịu nghĩ. Nhưng ông trời có lúc cũng lắm oái oăm. Những tiếng ngưỡng mộ kia dần dần trở thành những tiếng xì xào, bàn tán. Và chúng đang hướng về phía Vương Ái Ngọc nó. “Con nhỏ kia sao hên thế” “Xì! Nhìn là biết quê mùa. Đúng là chó ngáp phải ruồi”. Gì kì vậy nè! Liên quan gì tới nó. Từ từ ngược mặt lên, nó ngơ ngác trước những con mắt nãy lửa nhìn mình. À khoan! Phải là phía sau của nó. Khẽ quay mặt, hướng mắt nơi bàn cuối, nó giật thót cả tim. Ba hồn bảy vía xém bay mất tiêu luôn. Ôi trời đất quỷ thiên địa ơi! Là hai thằng ‘chân dài nào ngắn’ lúc này. Hai mắt nó mở lớn hết cỡ nhìn bọn hần, miệng há hốc không nói nên lời. Minh Khiết cũng có vẻ ngạc nhiên khi thấy nó ở đây. Cậu thích thú nói cùng với một nụ cười thân thiện

- Bất ngờ nhỉ? Nhìn cậu khờ khờ mà cũng học lớp này. Đúng không ?

Vừa hỏi cậu huých cùi chỏ vào tên đang nghe head-phone bên cạnh. Bị làm phiền hần chỉ khẽ nhăn mặt, ngược nhìn nó một cái rồi cúi xuống tiếp tục chìm đắm trong thế giới riêng của mình. Còn nó thì ngồi đó đờ luôn tập 2. Thằng kia đang khen nó hay rửa nó vậy trời. Nó không nói gì, lẳng lặng quay lên khi phát hiện xung quanh nó toàn mùi thuốc súng. Nhưng hời ời thằng ám đầu ấy không chịu tha cho nó.

- Cậu tên gì?

- Vương Ái Ngọc

- Hello! Tôi là Hoàng Minh Khiết. Còn đây là Lã Anh Phong. Cậu cung gì?

– Kim Ngưu

– Thế à! Tôi cung Thiên Yết.

Bla...bla..bla...Mặc cho cô giáo đang huyền thuyên trên bục, cậu vẫn vô tư hỏi nó đủ điều. Và dù khó chịu đến mấy nó đều phải nín lại, trả lời thật nhanh, gọn,lẹ. Vừa định hét lên, cho thẳng nhiều chuyện kia một bài học thì ngay lúc ấy,hắn bỗng bỏ tai nghe, đứng phắt dậy xách cặp đi lên bàn phía trước. Minh Khiết ngạc nhiên, vờ đau khổ hỏi hắn:

– Nỡ lòng nào mà bỏ tao là sao? Tại sao lại như thế??? T.T

– Cô sắp chửi.

Buông ra ba chữ gọn gàng, đầy uy lực, hắn nhẹ nhàng đi lên bàn ba, cách nó một bàn và ngồi xuống. Kế bên hắn là một con nhỏ cũng chẳng xinh xắn là bao. Nhưng được cái phần son trên mặt ả dày cả tắc. Thấy hot-boy ngồi cạnh mình, ả sững rung cả lên. Hai mắt hoá dại như muốn ăn tươi nuốt sống hắn vậy (Gì ghê thế @.@). Nhưng Anh Phong nhà ta vẫn không biểu lộ một chút cảm xúc nào. Đường như xem ả là vô hình, không tồn tại chẳng?

Thấy một trong hai tâm điểm của lớp đã cách xa nó, Ái Ngọc như mở cờ trong bụng. Nó mong sao cô chuyển quách thẳng nhiều chuyện này đi luôn cho nó nhờ. Vừa đỡ gặp phiền phức từ tụi mê trai mà lỗi tại nó cũng đỡ có nguy cơ bị diếc nữa. Bỗng...

– Chỗ ngồi như vậy đã ổn. Từ nay các em cố gắng học tập nhé!

Nó nghe chẳng khác gì sét đánh ngang tai. Vậy là nó phải ngồi gần cái radio này sao? Không! Ông trời ơi! Ông nở đầy đoạ con như thế à? Nó đau khổ đập đầu xuống bàn, rửa thắm trong bụng. Nó không hề biết rằng những hành động ấy của nó đã vô tình lọt vào tầm ngắm... của một người.

Một buổi chiều dài dằng dặc cuối cùng cũng trôi qua. Thật là một buổi chiều phiền toái với nhiều chuyện xảy ra. Dạo quanh dưới sân trường, nó cố tìm một nơi lý tưởng để có thể chìm đắm trong cuốn truyện đang đọc dang dở- “Kẻ cắp tia chớp” của Rick Riordan. Chợt nó khựng lại trước một cây bồ cạp vàng gần khu hồ bơi. Chẳng hiểu sao khi gặp cây này nó lại thấy đẹp và thân quen đến lạ. Thân cây sần sùi, sừng sững đứng hiên ngang, vươn tàn lá dày che mát cả một khoảng sân. Từng chùm hoa vàng tươi hoà quyện cùng nắng trưa dịu nhẹ, đung đưa trong làn gió mát. Chiếc ghế đá nhẵn bóng như nằm nghỉ ngơi thoải mái dưới bức tranh hoàn mỹ ấy. Thật say mê lòng người. Khẽ cười nhẹ, nó thông thả ngồi xuống ghế và đắm chìm vào một thế giới viễn tưởng đầy yêu thích của mình. Nơi đôi môi nhỏ hồng khe khẽ hát một bài nhạc nhẹ. Được một lúc chợt có bóng đen xuất hiện trước mặt nó kèm theo đó là một giọng nói như ra lệnh:

– Đừng làm phiền tôi ngủ

Ngước lên nhìn. Là anh chàng bạn thân của Khiết. Tên gì nhỉ? À Anh Phong. Lã Anh Phong. Nó ngơ ngác nhìn người kia với hai con mắt in rõ dấu chấm hỏi:

– Cút. Cô ồn ào quá! (cha này có duyên ghê! Tự nhiên đuổi người ta ra)

Cục tức dường như dồn lên tới tận não. Hắn nghĩ hắn là ai chứ? Thứ đồ kênh kiệu. Thấy trong trường giờ này cũng vắng, nó quên luôn nỗi mặc cảm và bản tính thật sự của nó là đây:

– Anh nghĩ mình là vua một cõi à. Tôi ngồi đây là quyền của tôi. Bộ chỗ này anh đăng kí là người sở hữu à. Mà nãy giờ tôi có đụng chạm gì anh. Anh ngủ ở phía ghế đá đằng sau thì liên quan gì tôi.

– Cô hát

– Tôi hát đâu có lớn. Ai biểu tại anh thỉnh. Trả anh đó. Ông cụ non- nó bủ môi khó chịu rồi ôm truyện, cặp ngủng nguẩy bỏ đi

Ở đằng sau, hai mắt hắn mở lớn hết cỡ. Hồi trưa thấy con nhỏ hiền hiền, bẽn lẽn,chẳng dám nói năng gì mà giờ như bà chằn lửa không hơn không kém. Thật khó hiểu! Đường như có hai tính cách tồn tại song song trong nó. Hắn nhếch mép cười suy nghĩ ” Một cô gái thú vị”. Lần đầu tiên sau cuộc tình ấy, hắn vì một cô gái- lại còn là một cô gái không có gì xinh đẹp, nổi bật mà cười đến hai lần trong một buổi. Tại sao nhỉ?

4. Chương 4: Anh Là Cấp Dưới Của Tôi Nhé!!!

Vậy là một ngày đã trôi qua. Hôm nay là ngày thứ hai nó chính thức là học sinh trường Ánh Dương và cũng là ngày lớp nó bầu ban cán sự và chi đoàn cho lớp. Thật thì Ái Ngọc chẳng quan tâm lắm bởi chính những cái chức vụ ấy mới khiến nó đứng đầu danh sách tẩy chay của tụi hư hỏng, a dua. Mà đâu làm sao khi ai ai cũng như thế cả. Họ chỉ luôn tin vào những thứ đẹp đẽ, giá trị chứ đâu thèm tin một đồ vật cũ kĩ, xấu xí dù nó là một món đồ tốt. Vì vậy mấy năm cấp III này nó chỉ mong mình được học yên ổn vậy là đủ. Vừa nghĩ nó vừa mệt mỏi đi vào bàn của mình. Chưa kịp đặt mông xuống, nó đã nghe tiếng hot-boy mở dài Minh Khiết leo lên đằng sau:

– Tới rồi à?

– Ủ!- Nó nhẹ cười

– Chối ôi!- Cậu tự nhiên hét toáng lên làm nó giật bắn cả mình- Lần đầu tiên thấy cậu cười ghen!

Câu nói ấy khiến nó đỏ bừng cả mặt. Thật ra thì Minh Khiết cũng tốt, cũng chẳng có gì đáng đề phòng nên nó mới thế. Ngượng ngùng nó ấp úng nói:

– Thì... bạn...bè...có...

Chưa kịp nói hết câu, cậu đã lao vào hòng nó ngồi luôn rồi.

– Chịu làm bạn rồi ghen! Đừng chửi tôi nhiều chuyện rồi giận nha- giọng Minh Khiết hớn hỏ, tíu tít như trẻ lên ba được thưởng kẹo.

Chợt một giọng lạnh đến quen thuộc vang lên như con dao đâm vào tim đen của nó.

– Đừng có dại. Nhỏ dữ lắm!

Vô duyên như thế thì không ai khác ngoài hắn. Quay lại nhìn dù tức lắm nó cũng phải nuốt xuống bụng vì từ nãy đến giờ bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên có, ghen tị có,... đang hướng về phía nó. Ấy dà! Tại sao lại như thế à? Bởi từ hôm qua tới giờ hai chàng của chúng ta chỉ nói chuyện với mình nó thôi. Lại còn hỏi cả tên nữa. Không ghen mới lạ.

– Sao mày biết hay vậy? - Khiết ngơ ngác ngược lên hỏi

– Thì húng phải một trận rồi chứ sao! Một giọng ca “oanh vàng” phá luôn giấc mơ đẹp của người khác

Nó cố nặn ra một nụ cười gượng gạo, tay thì nắm lại thành nắm đấm. Trong đầu nó bây giờ không ngừng rửa thẳng chết bầm ấy sao không chết quách đi cho đỡ chật đất. “Chờ đấy! Có cơ hội bà đây sẽ ày biết tay >.<” nó=“” thắm=“” nghĩ=“” hai=“” tròn=“” mắt=“” thì=“” đã=“” rục=“” lửa=“” từ=“” khi=“”>

– Các em mau ổn định chỗ ngồi đi- Tiếng cô giáo trên bục nói vọng xuống.

1s...2s...3s...

Vo...ve... Lớp học im phăng phắc không một tiếng động. Nhìn thì lớp có vẻ ngoan lắm nhưng vỏ bọc thôi. Tụi con nhà giàu ấy chỉ giả nai là giỏi. Thử gặp chúng giờ ra về đi sẽ thấy. Không thể tin nổi luôn. Thấy lớp ngoan ngoan, cô khẽ hắng giọng và dịu dàng nói:

– Như đã hẹn ngày hôm qua, hôm nay chúng ta sẽ bầu ra ban cán sự và chi đoàn cho lớp. Tránh bắt công nên tự cô sẽ quyết định - __-Cô đã xem sơ yếu lý lịch của các em và quyết định như sau.Lâm Hải Nhật lớp trưởng...

Nó nghe mà ngáp ngáp dài. Buồn ngủ. Nó thật sự chẳng quan tâm lắm! Ai làm mà chẳng được miễn đừng gây rắc rối cho nó là OK. Chợt một dòng chữ “nhẹ nhàng” lọt vào tai Ái Ngọc khiến nó đứng hình tại chỗ.

– Bí thư chi đoàn: Vương Ái Ngọc

– Hả???- tất cả 48 cái miệng trong lớp đều tròn vo như quả trứng gà (có cả nó nữa) chỉ trừ hắn và Minh Khiết.

– Tại sao vậy cô?- tiếng con nhỏ ngồi kế Anh Phong khó chịu lên tiếng.

Và sau ấy là hàng loạt tiếng xầm xì to nhỏ khó chịu hướng về phía nó. Ái Ngọc thật sự chẳng thích chút nào. Nó cũng muốn biết lí do lắm chứ! “Rõ ràng là mình không điền cột đó trong sơ yếu lý lịch mà!” Nó thầm nghĩ

– Trật tự- tiếng cô giáo trên bục ổn định lại kỉ luật và chậm rãi giải thích- Cô chọn em ấy vì trong đây ghi rõ hồi cấp I và II Ngọc là liên đội trưởng với nhiều thành tích xuất sắc. Cô mong em sẽ dẫn dắt chi đoàn ta cũng tốt như thế. Được không?

– Dạ...em...

Nó ấp úng chẳng biết phải làm sao mới đúng. Vừa không muốn phật lòng cô, vừa không muốn nắm giữ chức vụ đó. Chợt nó vô tình thấy hắc đang quay xuống nhìn nó nở một nụ cười bán nguyệt làm mê cái ả sói già kế bên. Nhìn mà phát bực. Ôi! Trông hắc sao mà đều cả thể không biết.

– Em đừng lo. Anh Phong sẽ phụ giúp em một tay vì em ấy sẽ là phó bí thư chi đoàn của lớp- cô giáo tiếp tục thuyết phục mà không hề nhận ra mình đã gián tiếp hại chết một mạng người (các bác đoán thử xem là ai)

Nghe đến đây nó như mở cờ trong bụng. Trong đầu nó đã nghĩ ra hàng loạt cách đày đoạ cái tên kênh kiệu đó trả thù. “Hahaha. Kì này cũng chết với bà nhé! Lã Anh Phong”. Trong khi nó cố mím chặt môi nhịn cười thì hắc...đứng chết trân trước mặt nó. Nhìn bộ dạng ấy của hắc nó càng hả hê hơn bội lần. Nó vui vẻ trả lời cô không một chút ngần ngại suy nghĩ và ung dung, thông thả ngồi xuống. Trên môi nó còn đọng lại nụ cười mãn nguyện xinh tươi:

– Em làm thưa cô

” Ôi! Cái số mình...” Anh Phong lắc đầu cười khổ.

5. Chương 5: Anh Là Cấp Dưới Của Tôi Nhé!!! (phần 2)

Cuối cùng giờ ra về cũng đến, nó tung tăng bước xuống sân trường. Như thường lệ nó tìm đến gốc cây ưng ý nhất của mình để đọc truyện. Cây bồ cạp vàng nơi nó và hắc cãi nhau hôm qua. Thật xui xẻo làm sao nó lại gặp hắc nằm ngủ nơi ghé đá. Trông hắc lúc này đẹp thật nha! Lông mi cong vút lượn. Những sợi tóc mái đen tuyền phất phơ trước trán. Nhìn mặt hắc lúc này có nét hiền dịu sao ấy. Không còn lạnh lùng, khó gần như bình thường khiến nó nhìn hoài chẳng muốn đi (cái này có gọi là bị thu hút không nhể???) Nó chợt nhẹ mím cười

– Ông cụ non. Kì này anh chết với tôi

– Cô mừng sớm quá rồi nhỉ!

Hắc chợt mở mắt dậy khiến nó giật bắn cả mình. Như bị bắt tội, mặt nó đỏ hết cả lên mà chẳng hiểu tại sao. Nó vờ đánh trống lảng:

– Rồi xem...tôi...tôi sẽ cho anh thấy

– Sao hôm nay yếu xìu vậy? Hôm qua hăng lắm mà! Không cần ngại đâu. Tôi không thu tiền này giờ cô ngấm tôi đâu mà lo.

– Ai thèm ngấm anh chứ?- nó liền đốp chát lại mặc dù tim đen của nó bị đâm phát ngay trung tâm

– Vậy ai này giờ ai nhìn tôi ngủ chằm chằm không rời mắt thế? Phải hơn hai phút chứ không ít

– Anh đừng có xạo nhé! Để coi tôi sẽ cho anh sống cũng không được chẳng xong- nó cố lên tiếng hùng hổ

– Cô sẽ làm gì tôi?- Hắc chợt ghé sát mặt mình vào mặt nó.

Hành động ấy làm nó ngượng chín mặt, bao nhiêu dũng khí bay đi hết trơn. Nó cố lắc đầu xua tan cái ý nghĩ đen tối đang len lỏi trong đầu mình. Ái Ngọc cố trưng ra vẻ hiên ngang trước mặt hắc

– Anh là cấp dưới của tôi thì như cá gặp thớt rồi. Cứ yên tâm. Đến lúc đó tôi sẽ....

Vừa nói nó vừa cố nhích mặt mình thêm một xí nữa. (°0° chỉ định làm gì ảnh???) . Hắn giật thót tim, ngỡ ngàng chết trân tại chỗ. Nhưng khi cả hai chỉ còn cách 2mm, nó liền quay mặt bỏ đi, điều chỉnh lại nhịp thở của mình. Quái lạ! Chỉ giỡn một chút thôi mà sao giờ tim lại đập thành thịch vậy nè! “Sao hôm nay mình bạo thế?”- nó thầm nghĩ.

Còn hắn. Nhìn nó bỏ đi, hắn có chút hụt hẫng. Đối với hắn dường như vậy vẫn chưa đủ. Nó như vậy thì càng làm hắn thấy thích thú hơn thôi. Cả hắn cũng không hiểu sao mình lại như thế nữa. “Mình điên thật rồi” Anh Phong nghĩ thế đấy.

Hay là mình cứ bắt chấp hết yêu nhau đi anh.

Hay để chắc chắn anh cứ lắng nghe tim muốn gì.

Rồi nói cho em nghe.

Một câu thôi!

Một hai ba năm anh có đánh rơi nhịp nào không?

Mình yêu nhau đi-Bích Phương

Cuộc trò chuyện của cả hai trông rất dễ thương nhưng có biết được đây lại rất chướng mắt với một người. Á nghiêng răng ken két, hai tay siết chặt.

– Vương Ái Ngọc. Con nhỏ xấu xí kia. Vịt mà đòi làm thiên nga à? Đùng hòng.

+ Giới thiệu nhân vật mới

Tạ Tú Diệp (16 tuổi) (vai phụ): con gái của một giám đốc công ti nhỏ. ả thì chẳng đẹp đẽ gì đâu, chỉ có son phấn là nhiều. Ngồi kế Anh Phong nhà ta. Lẳng lơ là số một. Dùng bao nhiêu cách mời chài nhưng không hề si nhê với hắn còn bị hắn khinh bỉ nữa mới đau. Chị Ngọc nhà ta sau này cũng chặt vật với ả nhiều lắm.

(Au thật sự sorry sorry sorry rất nhiều *_*__. Đạo này au học thi quá trời luôn nên chap này cực kì ngắn và nhảm. Thôi thì au hứa chap sau hoặc chap sau nữa sẽ dài và thiệt HƯỜNG ghen ^__- Thôi bây giờ au phải đi “tụng kinh” tiếp đây.hix...hix... T.T)

6. Chương 6: Châm Ngòi

Thấm thoát đã một tuần trôi qua từ khi nó đảm nhiệm chức vụ bí thư chi đoàn này. Quãng thời gian ấy cũng là lúc nó bị mọi người tẩy chay. Còn lí do gì khác ngoài hot-boy Anh Phong trong lòng tụi ả. Bây giờ trừ Minh Khiết là bạn, tất cả mọi người ai cũng xem nó còn hơn virus cả. Dù chuyện ấy đã quá quen là thế nhưng sao trong lòng nó có một chút khó chịu. Tránh rắc rối, Ái Ngọc quên hết chuyện cũ, làm mặt lạnh với hắn. Dù ngạc nhiên lắm nhưng vì sĩ diện đàn ông, hắn cũng lơ đẹp. Thế là hai anh chị cả tuần chẳng thèm nói chữ nào hết, còn hơn cả người lạ nữa. (t/g: Hai anh chị này khủng như nhau. N&P: Gì? Nghỉ diễn à! T/g: Cho em xin. Truyện em chưa mở đầu mà đã hết đọc giả quánh chết. Bớt giận diễn tiếp hen! T.T)

– Lớp các em mới vào nổi tiếng là lớp giỏi nhất khối 10. Cô có bài toán này để thử thực lực của các em. Ai biết làm thì viết vào vở nộp cho cô.- Tiếng cô chủ nhiệm kiêm dạy toán lớp nó lạnh lạnh trên bục giảng.

Nhìn những dòng phấn trắng, hắn khẽ nhếch mép cười. Quá dễ! Quay xuống bàn áp chót, hắn thấy nó đang đau đầu bút tóc, vật lộn với đồng giấy nháp chỉ chút chữ. Còn anh bạn kia vẫn đang gặm bút, lâu lâu được vài dòng. Nhìn khuôn mặt nó lúc này thật buồn cười. Lúc thì chun mũi. Lúc thì nhăn mặt. Lại còn lăm bằm một mình nữa. Cứ y như tự kỉ ấy! Chợt mặt nó sáng rỡ như bắt được vàng, ngược lên nhìn, vô tình bắt gặp ngay ánh mắt của hắn. Hai ánh mắt chạm nhau, hai trái tim liền lồi một nhịp mà chủ nhân chưa hề hay biết. Cả hai lại bối rối cúi xuống làm bài.

5 phút sau

- Xong rồi!- Nó vui vẻ, tung tăng cầm tập lên trình cho cô. Quên luôn chuyện ban nãy.

-Tại sao lại ra được? Dựa vào đâu? @&#*%*&

-Dạ...Tại...- Ái Ngọc ấp úng trả lời trước những câu hỏi của cô. Đừng hiểu lầm là nó photo nhé! Chỉ là do nó không biết giải thích như thế nào thôi!

-Em cầm về đi. Khi nào nói được thì lên- cô phũ phàng tạt một gáo nước lạnh vào người nó

Nhận lại cuốn tập, nó cúi đầu quay gót trở về. Khuôn mặt như tắc kè chuyển từ trắng sang xanh rồi đỏ gay vì giận. Ngay khi ngang qua bàn hán thì...

- Thật thảm hại

Một giọng nói thì thầm vang lên. Còn ai khác ngoài Anh Phong nhà ta. Liền sau đó là những tiếng cười khúc khích đầy khinh miệt của tụi con gái dành cho nó.Ái Ngọc to mắt nhìn hấn đầy uất ức, bực bội. Nơi khoé mi chực tuôn trào một thứ nước trong suốt. Khẽ cười nửa miệng, Ái Ngọc đi một mạch về chỗ. Đến lượt hán nọp bài, lần này thì...

- Giải. Bài làm tốt. Em lên sửa cho các bạn đi.

Cô chỉ vừa dứt lời, cả lớp liền vỗ tay rần rần. Hấn thì vênh vào cầm viên phấn hí hoáy trên bảng. Nó căng mắt dò từng chữ một xem mình sai chỗ nào nhưng... nhưng... Y hệt. Không dư không thiếu lấy một chữ, kết quả cũng đúng. Vậy tại sao chỉ mình nó bị hỏi vặt vẹo còn hấn thì không. Chợt nó nghe Tú Diệp và một con nhỏ gần đó tám chuyện:

- Cậu ấy giỏi thật hen! Ngưỡng mộ quá đi!

- Uhm! Ai như con nhỏ kia. Vừa xấu xí, ngu mà còn bày đặt. Thật mặt dày, âm thầm đi dụ dỗ đàn ông không biết ngượng- Tú Diệp nói với giọng đầy cay độc

- Bộ có chuyện gì à?

- Chẳng có gì đặc biệt đâu. Nhắc tới ai người đó tự biết nhột-Vừa nói Tú Diệp vừa nhếch mép khinh bỉ, liếc mắt về phía Ái Ngọc đầy thách thức

- Xấu? Ngu? Dụ dỗ đàn ông?- Nó khẽ nói kèm một nụ cười chua xót. Tay tức giận siết chặt thành nắm đấm. Nó khinh bỉ loài người. Khinh bỉ cái xã hội này. Đối với họ lúc nào mình cũng tốt cả. Họ theo đuổi, hâm mộ những người họ cho là hoàn hảo và thầm khao khát. Họ nhẫn tâm chà đạp, loại bỏ những thứ họ thấy xấu xí, ghê tởm. Họ không giờ chịu nhìn nhận những người ấy là đồng loại mình. Nó chực khóc, buồn tủi cho chính mình.

Nhìn thấy Ái Ngọc như vậy,Minh Khiết chợt đau lòng. Cậu nhẹ an ủi

- Kệ tụi nó đừng quan tâm chi cho thêm mệt

- Uhm!- Nó buồn bã gật đầu

- Vậy cười lên đi

Thế là cả hai tíu tít với nhau đến khi ra về. Nó cố tình nặn nụ cười thật tươi cho tụi kia xem nhưng nụ cười ấy nhìn kĩ như mếu ấy."Ra đây"Minh Khiết nắm chặt cổ tay nó kéo đi. Bỏ mặt bao nhiêu ánh mắt ngạc nhiên hướng về phía mình. Họ không hề biết rằng hấn đang theo dõi từ đằng sau.Tới gốc cây bồ cạp quen thuộc, cậu nhìn nó bằng con mắt đầy quan tâm, giọng nói cũng chan chứa sự lo lắng:

- Ở đây chẳng có ai cả! Khóc cho thoải mái đi

- Sao tôi phải khóc vì cái chuyện bé tí ấy chứ!- nó cố gắng gượng. Dù đã quen nhưng sao lần này nó lại thấy khó chịu thế kia.

- Chắc là bé tí? Vụ hồi nãy cũng thấy lớp ghét cậu chùng nào.

Ái Ngọc chưa kịp trả lời thoát một bóng đen đi tới. Là Anh Phong. Khuôn mặt hấn hôm nay hơi khác mọi khi. Ngạo nghễ, kiêu căng hơn. Nhìn là thấy muốn quánh cho vài cái hơn rồi. Nhìn khuôn mặt ấy,cậu nói của hấn lại xoáy vào tim nó. Thật khó thở mà nó chẳng hiểu tại sao

-Hai người có vẻ thân quá nhỉ?

- Chẳng liên quan đến anh- nó cố tỏ ra lạnh lùng rồi quay lưng bỏ đi. Được vài bước thì...

- Lại trốn. Không thấy hèn à?

- Sao tôi phải trốn? Tôi trốn khi nào?

- Cô nói sẽ dạy tôi bài học sao hoài chẳng thấy?

- Anh có biết bao người bảo vệ, sao tôi dám? Tôi muốn cấp III này được yên ổn

- Yên ổn???Hahaha- hần đột nhiên phá lên cười- Dù cô không làm gì tôi thì cũng như thế mà thôi.Vì cô quá xấu xí, quá lập dị.

Nó tức giận, giơ tay chuẩn bị giáng một bạt tay lên mặt hần.1s...2s...3s... Không một tiếng động gì cả, nó khẽ bỏ tay xuống. Thay vào đó là những giọt nước như pha lê khẽ rơi .

- Có lẽ anh nói đúng.

Nói rồi nó quay gót bỏ đi, che đi những giọt nước mắt. Tại sao ông trời bất công vậy chứ. Người khác ai cũng có thời cấp sách đáng nhớ với những kỉ niệm vui tươi. Còn nó. Tình bạn là gì ư? Nó chưa bao giờ được biết tới.

- Mà đang làm cái quái gì thế Phong?- Khiết tức giận ném một ánh nhìn nãy lửa lên hần rồi đuổi theo nó.Nhìn bóng dáng Ái Ngọc từ từ khuất sau những tán hoa bò cạp, hần thấy hơi hối hận, có lỗi với nó. Hần như khẽ nói với chính mình:

- Tao còn chẳng biết mình đang làm gì nữa, Khiết à!

(Đang ghen chứ sao anh hai. Khờ quá!!! Chậc... Chậc... Chậc)

P/s: Na biết Na viết còn chưa được hay và hợp lý cho lắm! Vẫn còn nhiều chi tiết nhảm. Thế nên không thể thuyết phục mọi người vote truyện của Na. Dù thế Na cũng mặt dày tí xí xin mọi người nếu đón đọc truyện của Na thì vote, cmt cho Na ở mỗi chap nha! ;-) Nó sẽ làm động lực cho Na nhiều lắm á! Một lần nữa xin cảm ơn mọi người. *xoè váy cúi chào*

7. Chương 7: Gậy Ông Đập Lưng Ông

Xin chào mọi người, lời đầu tiên Na xin cảm ơn các bạn đang theo dõi truyện của mình. Như đã hứa ở chap 5, tuần này Na sẽ bù liên tục hai chap trong một tuần là 6 và 7. Sẵn tiện Na xem chap này là quà giáng sinh dành ọi người luôn (cái tội lỗi nó thế!). Và như muôn thưở ở các chap, Na mong những ai yêu mến truyện của Na thì vote,cmt cho Na nhá! Lắm nhảm thế đủ rồi,sau đây mời mọi người thưởng thức truyện và có một buổi giáng sinh vui vui về về.

~“Uhm...Uhm...”Nó đang bận tìm Chu Công đánh cờ thì cái bản mặt “tối cuối truyện sẽ ư” của hần xuất hiện ngày càng gần, càng gần.”Anh yêu em” Giọng hần nhẹ nhàng, ầm ập vang lên rõ mồn một bên tai nó.

-Aaaaa...- Nó hốt hoảng ngồi bật dậy thở hổn hển, mồ hôi lạnh chảy đầm đìa lưng áo.

Thật là... mơ chi mà kì thế không biết. Ngoài trời vẫn còn tờ mờ sáng, những ngọn gió lạnh đầy hơi nước thoảng thoỉ vào. Nhìn vào đồng hồ, chỉ mới 5 giờ sáng. Ngồi bó gối trên giường, những lời nói của hần ngày hôm qua hiện dần về tâm trí nó. Ái Ngọc khẽ nhếch mép cười. Nếu vậy...

“Dù làm gì cũng bị ghét, cần gì phải kiêu ngạo. Lâu rồi mình không quậy nhỉ. Anh sẽ là mục tiêu đầu tiên, Anh Phong” Nghĩ rồi nó nhảy ra khỏi giường, phóng tới bàn học lấy giấy bút tô tô, viết viết gì ấy.

* Một tiếng đồng hồ sau, khi kim dài điểm số sáu.

“Xong. Hoàn hảo” Nó cầm tờ giấy A4 chỉ chút chữ lên trước mặt, mỉm cười tươi rói. Cẩn thận gấp tờ giấy để vào ngăn bí mật trong cặp, nó tung tăng đi làm vệ sinh cá nhân, thay đồng phục và đến trường. Chả là lớp nó bắt đầu từ tuần này thứ 2,4,6 phải học cả ngày vì phải bồi dưỡng học sinh giỏi nên nó mới đi sớm thế. Thông dong đạp xe trên con đường quen thuộc, Ái Ngọc thấy hôm nay sao đẹp trời quá đi! Dù trời

bây giờ mây đen đầy đầu, những cơn gió rét buốt đến thấu xương ào ạt thổi không ngừng(ẻm vui nên mới thế @.@)

Bước chân vào lớp quả như nó dự đoán, trên bục giảng đầy những bao ni lông chứa báo toàn báo. Báo nhiều vậy cũng đúng thôi, lớp nó đang tham gia kế hoạch nhỏ mà. Và kế hoạch bắt đầu. Nó ngây thơ không chuyện xấu xa của mình đã bị phát hiện mà ung dung xuống sếp hàng.

* Vào giờ học

– Cô ơi!

– Có chuyện gì hả Ngọc?- cô văn nhẹ nhàng nhìn nó (học trò cứng mà lì)

– Dạ...dạ...- nó ngập ngừng- cô cho con xuống phòng đoàn tí nhé!

– Chi thế con?

– Dạ tại hết tiết này là hết hạn đóng kế hoạch nhỏ nên con xuống sớm cho đỡ đông.

Vừa nói nó vừa chỉ đồng báo góc bục. Nhìn theo hướng tay nó, cô khẽ nhăn mặt.

– Nhờ thêm một bạn nữa đi con.Phó bí thư lớp này là ai?

– Dạ Lã Anh Phong- Nó ngây ngô trả lời (diễn viên xuất sắc là đây)

– Vậy Phong. Em đi với bạn.

– Dạ?- Đang nằm lim dim ngủ, hần giật mình tỉnh giấc, ngơ ngác chẳng biết trời trăng mây gió gì

– Em giúp Ngọc chuyển đồng báo xuống phòng Đoàn cho cô.

Nghe xong hần khẽ nhăn mặt, không nói lời nói nào mà ngồi bật dậy bước đến cạnh nó

– Chọn đi- hần lạnh lùng nói

– Cái đó- Nó chỉ một bao màu hồng không to lắm nhưng nhỏ hơn hai bao kia..

Nói rồi,nó hăng hái xách bao ấy đi ra khỏi lớp, không quên để lại lời cảm ơn hần cùng với một nụ cười ranh mãnh.

” Hừ! Hừ nặng quá!” Tiếng nó than thở đằng sau mặc dù nó và hần chỉ mới xuống được...nửa lầu. Trong khi hần hai tay xách hai bao lớn vẫn đi nhẹ nhàng như không. Nó tức tối xen lẫn khó hiểu thì thầm:

– Quái! Rõ ràng mình tổng nhiều đá và sang nhiều báo qua mà! (chị này ác lắm)

– Đá? Cô làm bầm gì thế?

Hần ở cuối cầu thang chợt quay lại nhướn mày hỏi khiến nó giật bắn cả mình.

– Có...có nói gì đâu- nó lắp bắp thanh minh

– Rõ ràng là tôi nghe thấy bỏ đá gì ấy mà

– Thôi thôi lo mà đi cầu thang đi. Coi chừng té á!

Nghe nó nói thế hần liền băng băng đi tiếp, bỏ mặc nó vật vờ đằng sau. Trên môi khẽ nhếch miệng cười gian tà

– Anh làm gì mà khoẻ thế? Đợi tôi chút được không?

– Không- hần đáp gọn lộn- Tại cô yếu quá thôi !- Và đá đều thêm một câu

– Ế!- Nó cố lê bao báo đuổi theo hần. Và...

“Aaaaa”. “Bịch. Bịch”. “Rầm”. Nó như bay đến tận chín ông trời. Cái mông thì đau ê ẩm. Mở mắt ra, nó thấy mọi thứ nhoè đi. Bỗng một viên đá lăn tới chạm phải tay nó. Sao lại vậy? Nó tròn con mắt nhìn viên đá. Vậy ra có người đã nhét lại tấn đá ấy vào bao của nó. Hèn chi hần lại đi nhẹ nhàng đến vậy. Người ấy không ai khác ngoài Anh Phong hần. Tức chết mà! Nó giận dữ chu mỏ, ngồi ăn vạ tại chỗ luôn.

Nghe thấy tiếng động lớn, hấn vội quăng hai bao báo chạy lên lầu. Đập vào mắt hấn là hình ảnh Ái Ngọc nằm sõng soài trên đất. Hấn liền chạy đến quỳ bên cạnh, trách yêu một cách lo lắng:

– Có sao không? Ai biểu chơi đại làm gì?

– Chỉ tại anh bỏ đá vào bao tôi mà !- nó giãy nãy- Tại anh hết á!

– Ai làm trước?- hấn trợn mắt nhìn nó

Miệng nó méo xệch, mắt ươn ướt nhìn hấn.

– Ở ở tại tôi.Được chưa? Cô lo cái chân cô kìa

Nó khẽ nhìn xuống. Ồi trời ơi! Chân của nó giờ thấy ghê luôn. Mất cả chân sưng vù, bầm tím cả lên. Một hòn đá “ác độc” nào đẩy đề lên ngón chân nó tứa máu. Hồi nãy lo giận dữ không nên có cảm giác gì đâu.

Còn giờ thì...Từng cơn đau buốt dần lan ra khắp các góc ngách cơ thể. Thần kinh nó như tê dại đi trong nhức nhối. Ái Ngọc cứ ngồi lì ấy,mím chặt môi chẳng nói lấy một lời.

– Leo lên- hấn đưa lưng ra trước mặt nó, nói như ra lệnh

Ngước nhìn tấm lưng rắn chắc, mặt nó chợt nóng bừng. Giận dữ đẩy hấn ra, nó cố gượng dậy ra vẻ bất cần

– Tôi tự đi được

Nhưng chưa kịp nói hết câu, nó đã mất thăng bằng,ngã nhào ra đất. Anh Phong hoảng sợ chạy tới đỡ cho nó. Kết quả Ái Ngọc giờ đang trong vòng tay ấm áp của hấn. Mặt cả hai sát vào nhau, cách vài xăng-ti-mét là cùng. Nó ngưng ngừng cố đẩy hấn ra nhưng hấn nhất quyết không buông,còn ghì chặt lại. Bất giác hấn quay người lại, quăng nó lên thân mình mặc ý kiến của người kia

– Bỏ xuống. Tôi tự đi được,không cần anh- nó quánh vào lưng hấn thùm thụp, la hét tùm lum

– Im!-hấn gắt

Nó không nói gì, ngồi im re như con mèo con luôn. Bỗng một cơn buồn ngủ ập tới khiến hai con mắt nó từ từ nhắm lại và...nó nằm ngủ trên lưng hấn lúc nào không hay.

– Buồn ngủ rồi à?-Hấn thì thầm

– Uhm. Tại anh thôi- Nó nói trong mơ màng

– Tại tôi????

– Mới 5 giờ sáng... tôi đã dậy để lập kế hoạch...rồi.

Nói đến đây Ái Ngọc nhà ta đã đến giấc mộng thật sự.(chị này là heo à).Khẽ quay ra sau,hấn nở nụ cười nhẹ nhàng,hiếm có

– Đồ ngốc!

Hấn cứ thế bước đi với nó trên lưng dưới sân trường. Những cánh hoa bồ cạp vàng bay là là trong gió hoà vào bức tranh dễ thương đó. Ông trời hôm nay thật là đẹp quá!!

P/s: Giám thị! Giám thị ơi tới bắt nè!- tg

P:Im! Đánh thức nhỏ bây giờ

Tg: Không im thì sao

P: Con gái tôi cũng quánh á!!!

Tg: Hờ hờ, thế cái của nợ to đùng sau lưng là con gì thế??? >:)

P: Thì Con người.....

Tg: :D

8. Chương 8: Ai Mới Là Người Quan Trọng Với Tôi

Na xin chào tất cả mọi người! Cũng như mấy chap trước, nếu ai thích truyện này của Na thì hãy vote, cmt cho ná! ^^ Cảm ơn rất nhiều. Và giờ là thời gian i, @WayamiWatanabe à! Đây là quà tặng ta tặng mi xem như lời cảm ơn mi luôn bên ta mà tám ^^ . Mi xem xong là sẽ nhớ ngay mi đã nói gì với ta (nguyên nhân của món quà này!). Xem vui nhé Wami!

~~90 trôi qua, nó vẫn nằm ngủ ngon lành trên...giường y tế =.= Dù lan can sắt chạm vào cánh tay nó lạnh ngắt, nhưng hơi ấm khi nó ngắt đi vẫn còn đọng lại làm nó thật dễ chịu. Chợt một vật mềm mềm, nóng nóng đặt lên trán nó. Nóng. Ngày càng nóng nha! Khó chịu vì bị quấy rầy, nó từ từ mở mắt dậy và....

- Aaaaaaaaaa

“Bộp” “Bộp”. Nó hét thất thanh với một volume cực đại suýt nữa làm thủng màng nhĩ vật thể lạ ở trước mặt và khuyến mãi thêm hai cái tát đầy uy lực vào đôi má người ấy không thương tiếc. Sau một, hai phút làm loạn phòng y tế, cuối cùng nó cũng bình tĩnh lòng mình lại.

- Minh...Minh...Khiết...-nó sợ hãi, lắp bắp nói khi thấy cậu sa sầm mặt với hai cái má đỏ ửng in rõ hình năm ngón tay

- Tôi chỉ đắp khăn cho cậu thôi. Có làm gì đòi bại mà phải bị như thế HẢ?-Cậu bực tức nhấn mạnh chữ cuối khiến nó giật thót tim, run như cày sậy.

- Xin lỗi. Xin lỗi. Tại...

tại...cậu làm tôi sợ- nó nói lí nhí

- Vậy mà gọi là sợ hử?- cậu còn có vẻ giận

- hi!- nó cười trừ rồi nhướn người tới xem tác phẩm của mình- Có đau lắm không?

- Thử đi?- Vẫn gắt gỏng

- Xin lỗi mừ!!!- Ái Ngọc xụ mặt xuống, trông có ti xí đáng yêu.

Nhìn thấy hình ảnh ấy của nó, tim cậu còn loạn nhịp hơn. Như muốn nhảy khỏi lồng ngực cậu luôn rồi. “Không biết lúc cậu ấy ‘tút’ lại mình thì dễ thương thế nào nhỉ?” Cậu nghĩ thầm. Thật sự nhìn không nổi nữa

- Hahahahaha

Nó đang thành tâm hối lỗi chợt nghe có tiếng hú man rợ liền ngạc nhiên ngược lên nhìn với hai mắt to hết cỡ. Minh Khiết đang cười điên loạn. Cười lẫn lộn. Cười ôm bụng té ghế vẫn chưa hết cười. Ái Ngọc tức tối, phùng má, chu mỏ tru tréo lên:

- Có gì đáng cười?

- Hahahaha- tiếp tục cười

- Quê rồi nha!!!

- Hahahaha- Đàn gảy tai trâu -__-

- NÍNNNNN

-.....- im re

Vừa định đứng dậy chửi cho tên trốn viện kia một trận, nó mới phát hiện ra chân mình giờ đã thành chân voi (bị bó bột đầy ọ). Tức tối, nó nằm xuống quay mặt vào tường, không thèm nói lời nào hết.

- Sao vậy? Giận tôi hả?

....

- Nèeeee! *lay lay vai* Cậu thật là...Ước chi cậu lúc nào cũng trẻ con thế nhỉ?- Giọng cậu chợt trở nên nhẹ nhàng- Nhìn một Ái Ngọc rụt rè, thờ ơ ở ngoài kia, tôi chẳng thích chút nào hết á!

Nó khẽ cười nhẹ. Nó cũng muốn lắm chứ. Nhưng bản thân nó không nghe lời nó. Vì nó sợ. Nó sợ mình mở lòng dễ dàng quá thì mọi người sẽ giẫm đạp mất. Nó sợ dù có mở lòng ra thì cũng chẳng có ai thêm bước vào vì nó quá xấu xí. Nó đành tự tạo một tảng băng bao bọc mình. Nếu một ai đó thật lòng muốn tìm hiểu nó thì sẽ phá vỡ dễ dàng thôi. Nhưng hình như chưa có ai thì phải. Thế nên nó càng sợ phải kết bạn hơn

– Tôi không thể- nó tự trải lòng mình

– Tại sao chứ? Chẳng phải khi cậu làm với chính mình đã rất vui vẻ đó sao?

Nó quay người lại,ngồi đối diện Minh Khiết, mắt đối mắt với cậu. Lần đầu tiên nó biết tâm sự một người là như thế nào.

– Vì tôi sợ người đó sẽ chán tôi nhanh và bỏ tôi đi. Tôi sợ cảm giác bị bỏ rơi.

– Nhưng nó cũng đỡ hơn bị người khác xa lánh

– Không!- Nó lắc đầu nguầy nguậy- Họ không quan trọng với tôi. Tôi không cần

– Thế ngoài người thân. Còn ai quan trọng với cậu?- Minh Khiết hỏi nó với giọng nói lộ rõ sự mong chờ

Nghe câu hỏi ấy trong đầu nó liền xuất hiện hai hình bóng. Là cậu và.....Anh Phong. Sao lại là hần được chứ??? Nó cố xua tan đi suy nghĩ điên rồ trong đầu mình

– Là ai hử???-cậu xoa đầu Ái Ngọc khiến nó khó chịu. Nó nắm tay cậu giựt phắt ra rồi...

– Cậu

Hình như nó mới nói sai điều gì thì phải. Hai mắt nó mở thao láo nhìn cậu. Đôi má hơi ửng hồng. Minh Khiết mỉm cười hạnh phúc.Tay cậu nắm chặt tay nó không chịu buông. Cậu nhẹ nói:

– Vậy mình sẽ không rời cậu đâu. Thế nên luôn là bản thân trước mình nhé! (Cái này có tính là “tĩnh tò” không ta?)

~~Ngay lúc ấy tại hai nơi bên ngoài gần đó, có hai con người đã nghe lén cuộc nói chuyện ấy và đang theo đuổi hai suy nghĩ,cảm xúc của riêng mình. Và một người đã rời bỏ đi. Đó là hần.Quả là khó hiểu khi hần đã yên vị trên lớp rồi nhưng chỉ sau 10 hần lại mò xuống đây vì...lo cho nó. Thế là không cố ý,hần đã nhìn thấy cảnh lãng mạn của nó với thằng bạn thân chí cốt của mình.Bất giác hần thấy một chút đắng nơi đầu lưỡi cộng thêm một cảm giác man mác buồn dâng trào trong trái tim. Hơi khó thở à nha! “Phải đi giải khuây cho đầu óc tỉnh táo chút thôi!”-hần nở nụ cười chế nhạo mình. Nhưng sao nụ cười ấy thấy hơi chua chát quá!

~~Quay lại tình hình Ái Ngọc nhà ta. Khi nghe thấy lời nói đó của Khiết,nó thấy trái tim đập rộn ràng. Có lẽ vì chưa có người nào lại quan tâm nó đến vậy (đương nhiên là ngoài người thân nha!).Nó khẽ gật đầu đồng ý và bắt đầu đánh trống lãng ~~ vì... NGẠI

– Ủa Anh Phong đâu rồi?

– Cậu ấy hả? Lên lớp rồi! Thế nên mình mới biết mà chạy xuống đây nè! (Anh này ghê! Chưa gì đã đổi sang xưng “mình” luôn rồi!)

– Thế à?- Nó bỗng có chút hụt hẫng. Cảm giác này thật lạ nha! Chắc nó bị sưng chân nên ảo tưởng rồi.

“Ot...Ot...” một tiếng động lạ vang lên trong căn phòng nhỏ. Tiếng gì thế nhỉ? Hình như là... Da!!!! Thật là xấu hổ quá! Đói bụng có cần kêu lớn vậy không chứ!! Mất mặt quá đi!! >.

– Cậu đợi ở đây nha! Mình đi mua đồ ăn!- Nói xong cậu liền bước ra ngoài nhưng vẫn không quên để lại một cái nháy mắt tinh nghịch làm xao xuyến lòng ai.

Hành động ầm áp ấy của cậu khiến tim nó chợt đập nhanh lạ thường. Nơi đôi môi nở một nụ cười tươi. Nó thích cậu ư? Nó không biết! Nhưng có một điều nó rất chắc chắn rằng nó đang hạnh phúc. Bỗng hình ảnh lo lắng của Anh Phong hôm qua lại chợt ùa về tâm trí nó. Có vẻ như hần cũng quan tâm tới nó thì phải? ” Không! Chắc không phải thế đâu” Nó cố chối bỏ! Bởi nó thất vọng! Thất vọng vì hần đã bỏ mặc nó mà lên lớp. Thất vọng vì giờ này hần không ở đây mà là Minh Khiết. Thật là. Nó đang ảo tưởng gì thế không biết. Người ta đường đường là cold-boy sao lại thích nó được. Nở một nụ cười nhẹ, nó tự an ủi mình:

– Kệ đi! Minh đâu có thích tên ấy. Có Minh Khiết bên mình đủ rồi.

Chẳng muốn nhớ đến bao ân tình trong dĩ vãng

Chẳng muốn nhớ đến chi cho lòng thêm nát tan

Chỉ muốn lấp chôn nhưng sao lại càng in sâu

Một lần yêu phải chẳng đến trăm lần đau

Mong manh- Bích Phương

“Bộp...Bộp...Bộp...” Tiếng vỗ tay không biết từ đâu đó xuất hiện chen ngang dòng suy nghĩ của nó. Khẽ ngược nhìn ra ngoài cửa, nó dường như bất động, bàng hoàng với người trước mặt. Một giọt mồ hôi lạnh chảy trên trán nó. Người đó muốn làm gì nó?

Thử đoán xem người đó là ai? Ai đoán đúng đầu tiên Na sẽ tặng chap tiếp theo cho người đó nghen! ^__-

9. Chương 9: Tôi Có Thích Anh Không, Lã Anh Phong?

Thấm thoát đã đến năm 2015 rồi. Nhanh ghê! Na xin chúc mọi người trên watt sẽ luôn vui vui, vẻ vẻ, gặp nhiều thuận lợi trong cuộc sống.

Người đã trả lời đúng cho câu hỏi ở chap trước là.... bạn KatoriVn *tung bông tung hoa* Chap này là dành tặng cho bạn. Năm mới may mắn nhé!

Mọi người cũng vậy nha! Na thắng đây. Pái pai. Đăng giờ THIÊNG quá mà!

~“Haizzz!” Nằm vắt vẻo trên ghế đá, dưới gốc cây bồ cập, Anh Phong nhìn những bông hoa vàng ươm bay là là trong gió mà thở dài thườn thượt. Hồi này tính lên lớp nhưng đến được lầu hai thì không hiểu sao lại quay ngược trở xuống, chẳng buồn lên nữa. Rồi lại loay hoay giữa sân trường chẳng biết làm gì và cuối cùng là đến gốc cây này lúc nào chẳng hay. Thật thì nghĩ kĩ hẳn rất có duyên với cái cây này nha! Gặp nó, cái nhau với nó, công nó cũng đều ở dưới gốc cây này cả. “Sao mình lại nghĩ tới con nhóc đó ta?”-Hắn nhả mặt nghĩ. Chợt hắn thấy Minh Khiết đang tung tăng đi đến canteen. Trên môi cậu còn đọng lại nụ cười rạng rỡ. Chắc là đi mua thức ăn cho nó. Thật là...sao bạn mình lại cứng “vợ” quá nhỉ? (Chưa biết là vợ ai à nha!) Nghĩ đến đây, tim hắn lại nhói lên một cái. Dù vậy hắn vẫn đứng dậy, đi đến phòng y tế-nơi nó đang nằm để...thăm. Nói vậy thôi chứ trong đầu hắn đã bày ra bao nhiêu câu nói móc họng cho nó tức ói máu chơi rồi. Nhìn nụ cười tủm tỉm, gian tà của hắn bây giờ cũng đủ biết. Nhưng sao lại lựa lúc Khiết không còn ở đó. Dường như hắn muốn gặp riêng nó. Chỉ hai người nó và hắn mà thôi.

*Trong phòng y tế

“Bộp...Bộp...Bộp...” Tiếng vỗ tay không biết từ đâu đó xuất hiện chen ngang dòng suy nghĩ của nó. Khẽ ngược nhìn ra ngoài cửa, nó dường như bất động, bàng hoàng với người trước mặt. Một giọt mồ hôi lạnh chảy trên trán nó.

– What sweet time! Good! Very good!

Vừa nói Tú Diệp vừa điệu đà bước đến bên cạnh giường bệnh của nó. Người mù cũng thấy mờ mờ đôi mắt ả đang rực hai ngọn lửa. Ái Ngọc sợ hãi nuốt khan, hơi nép mình vào góc. Nó nghe nói cấp III này rất hay xảy ra bạo lực học đường chứ không phải kiểu cô lập, không thêm chơi như mấy cấp dưới. Eo! Nghĩ đến mà sợ chết khiếp. Cơ mà ả đang nói gì thế? ả nói nhanh quá nó nghe không rõ @.@

– Cậu...nói...gì...mình...không hiểu!

Nó rụt rè lấp bắp thật thà nói. (tội em hai lúa) Nhưng câu nói ấy của nó chỉ tổ làm Tú Diệp khó chịu và khinh thường. ả khoanh hai tay lại, nở nụ cười nửa miệng và sổ thêm một tràng tiếng anh nữa để...khoe mẽ:

– Why does M.Khiet like you – an stupid and ugly girl. You and him is a couple! So fun. But it make me angry. B*tch!

Vừa nói ả vừa hùng hổ xắn tới đẩy mạnh chiếc giường làm chân nó đập mạnh vào thanh sắt đau buốt. Ái Ngọc nhăn mặt khó chịu. Hành động đó của nó khiến ả càng hăng máu tiết. ả giận dữ giơ cao tay, chực tát. Nó sợ hãi mà nhắm tịt mắt lại chờ chịu trận. Dù này giờ chả hiểu ả đang nói mô tê gì sất nhưng nhìn hành động của ả, nó cũng thừa biết ả đang rất tức giận. 1s...2s...3s... Vo ve... Vẫn không có chuyện gì xảy ra cả. Nó ngạc nhiên thầm nghĩ “Quái! Muốn tát thì tát lẹ đi! Bộ bọt nhập rồi à?” Nó từ từ hé mắt nhìn. Đập vào mắt nó là hình ảnh Tú Diệp mặt mày xanh như tàu lá, người run lên bần bật. Tay ả thì bị một bàn tay nào đó giữ nguyên trên không.

– Anh Phong- Nó và ả cùng đồng thanh. Và điều đó nó chả thấy thoải mái gì.

Nghe nó gọi tên mình, hấn khẽ đánh mắt sang nhìn nó rồi quay ngược lại phía ả. Đôi mắt hấn lộ rõ vẻ lạnh lẽo, tay siết chặt cổ tay ả đến đỏ tấy. Hấn nhếch môi cười khinh bỉ, đáp lại ả cũng bằng tiếng anh

– Your English good, huh!?

– No! No! You better.

– Hừm!- Anh Phong cười khẩy ra tiếng- Hideous!

Vừa nói hấn vừa hất mạnh cách tay ả ra xa khỏi người nó. Dù vậy nhưng khuôn mặt ả vẫn không có biểu hiện gì là khó chịu. ả nũng nịu sáp lại người hấn

– No! I don’t tell lie

-Go out before i’m angry- Hấn khó chịu quắc mắt nhìn ả mà gần từng tiếng

– Why? I did nothing

– Did nothing? Hahaha. I’m not blind. I advised you not to hurt her. If you do, you... may get out of this school.

– Why are you cruel to me? She isn’t as beautiful as me. (tự tin thấy ớn)

– She’s beautiful. Because her heart’s nicer than you.

– No. It isn’t the truth. You like her?

Câu hỏi ấy khiến hấn khựng lại giây phút. Hấn hốt hoảng nhìn nó có biểu hiện gì không. Nhưng đáp lại hấn chỉ là cái nhìn ngơ ngác của nó. Hình như nó không kịp nghe thì phải. Hấn thở phào nhẹ nhõm nhưng vẫn có chút hụt hẫng. Mặc cái cảm xúc rối loạn của mình, hấn tiếp tục đuổi cái con nhỏ mặt dày trong phòng

– You don’t need to know. And now, go out.

Tú Diệp nghe hấn nói mà giận tím mặt. Hai tay ả siết chặt thành nắm đấm. ả quyết không tha cho nó vỏ này. ả giận dỗi giậm chân đùng đùng rời khỏi phòng y tế.

Đợi đến khi ả đã khuất bóng, Anh Phong liền dịu mặt. Bao nhiêu nét lạnh lùng, tức giận cũng tan biến đâu hết. Thay vào đó là sự lo lắng vô cùng. Hấn vội vã kéo ghế ngồi cạnh giường, nhăn mặt nhìn vết thương của nó.

– Bộ cô không biết đau à?- Vừa nói hấn vừa lắc lắc nhẹ chân nó.

– Đau chứ sao không- Nó tức tối la lên. Đồ chết dẫm, chân ta đang bị thương mà còn lắc như đồ chơi nữa.

Hấn hết hồn giật tay lại. Nhìn nó ái ngại

– Sorry! Không sao chứ?

– Không...sa..

Nó đang nói bỗng im bật. Chân mày nhíu lại vẻ đau đớn. Tay thì bấu chặt gấu váy. Điều đó khiến hấn chợt lo lắng lạ thường

– Bị gì vậy?

– Cổ chân...của tôi- Nó khó nhọc trả lời

Anh Phong lập tức nâng nhẹ chân nó lên xem xét. Miếng băng trắng nơi cổ chân đã nhuộm một màu đỏ. Có vẻ là bị rách do đập phải lan can. Hắn hốt hoảng dáo dác tìm cô y tế nhưng cô không có ở trong phòng. Không ngần ngại, hắn nhẹ đặt chân nó xuống, đứng bật dậy và bỏ đi nhưng không quên dặn dò nó đầy quan tâm:

– Ở đây đợi tôi. Tôi đi tìm băng thay cho cô.

Nó không nói gì chỉ nhẹ gật đầu. Khoảng 2 phút sau, hắn liền quay lại. Trên tay là hộp cứu thương không biết hắn moi ở ngõ ngách nào. Dịu dàng, nhẹ nhàng, hắn từ từ tháo dải băng trên chân cho nó. Rửa sạch vết thương và cẩn thận băng lại. Nó cố cắn răng chịu đựng, chẳng dám rên một tiếng. Mặt hắn nhúm lại chẳng khác gì cún con. Nhìn nó như thế, Anh Phong chợt mỉm cười nhẹ. Nụ cười ấy khiến nó bị cuốn hút, mẩn mê hắn ra. Nó nhìn cậu thay băng ình không chớp mắt. Tim thấy ấm áp rất lạ. Vết thương ở chân cũng chẳng còn thấy đau nữa. Thật là...nó biết mê trai từ hồi nào vậy cả?

– Tôi biết tôi đẹp nhưng không cần ngấm lộ liễu thế đâu.

Vừa làm hắn vừa nói đã đều nó mà chẳng cần nhìn nó lấy một lần. May là như thế đấy, không thì hắn sẽ chiêm ngưỡng được dung nhan đỏ như quả cà chua của nó rồi.

– Tôi...tôi ngấm anh hồi nào? Tôi chỉ...chỉ...ngấm cái chân tôi thôi chứ bộ. Ôi! Cái chân ngọc ngà.-__

– Cô gọi cái chân voi này ngọc ngà?- Hắn hỏi mà nắm nguyên chân nó kéo giựt lên

– ĐAU

– Cho chừa cái tật hãm hại người khác.

– Tôi hãm hại ai hồi nào?- Nó giả bộ ngây thơ vô (số) tội.

– Thế ai bỏ một đồng đá cuội vào mấy bao báo kia. Haizz...Mất muốn hại người khác thì làm ơn thông minh chút chút đi nhé!

Nó cứng họng chỉ biết hứ một tiếng cho bỏ ghét.

– Xong rồi đó- Hắn nâng niu, nhẹ nhàng đặt chân nó trở lại giường.

Nó im bất chẳng nói chẳng rằng. Chẳng là nó muốn cảm ơn nhưng ngại ngần không dám nên thôi làm lơ luôn. Không gian rơi vào trạng thái tĩnh lặng đến rợn người. Bỗng nó ngơ ngác hỏi một câu làm hắn đứng chết trân tại chỗ:

– Anh Phong! Hồi nãy Tú Diệp hỏi gì mà anh quay sang nhìn tôi vậy?

– Cô nghe được bao nhiêu phần trăm mà hỏi vậy?- Hắn cố bình tĩnh bản thân

– 100%

Qua...qua...qua...Một giọt mồ hôi lạnh chảy trên trán hắn. Kì này là chết chắc! “THÌNH THỊCH” Oái sao tim hắn lại đập mạnh vậy nè! Điều đó làm hắn trắng bệch, lúng túng ra mặt. Trong khi đó, Ái Ngọc vẫn chưa biết chuyện gì đang diễn ra nên cứ hồn nhiên nói tiếp:

– 100% không nghe được gì cả.

“Ầm” Hắn lăn quay ra chết lâm sần vì...nhồi máu cơ tim. Miệng hắn cứng đờ chẳng nên lời. Khó khăn lắm hắn mới nói được một câu:

– Tôi không hiểu làm sao cô có thể vào lớp này với trình độ tiếng anh như thế đấy?

– Hehehe! Tôi chỉ giỏi ngữ pháp với từ vựng thôi. Chứ nghe và nói tôi dở lắm! Lần nào ra thi phần nghe của tôi cũng 4/4 lỗi sai hết á!

“Ầm” Chết lâm sần tập hai.

– Nè!- Nó hươ hươ tay trước mặt hắn- Trả lời tôi đi. Cậu ấy hỏi gì vậy mà tôi nghe có chữ “love, love” gì đó?

– Ờ ờ... Thì...- Hắn ấp a ấp úng không biết trả lời làm sao

– Thì sao?- Nó hỏi

– Thì...Một quá! Cô không nghe được thì thôi- Hấn then quá hoá giận mà cáu lên

– Vô duyên. Tự nhiên lại giận- Nó phùng má tru tréo

– Muốn biết không?

Hấn chợt nhướn mày hỏi nó với giọng điệu hết sức gian tà. Nó liền gật đầu mặc dù lưng áo đã ướt đầm mồ hôi.

– Nếu vậy thì- Hấn từ từ ghé sát mặt nó và...

– Aaaaa

– Tôi sẽ phụ đạo cho cô đến khi cô nghe được thì tự khắc hiểu thôi- Vừa nói hấn vừa vui vẻ lấy tay捏 chiếc má thân yêu của nó không thương tiếc.

– Anh...đồ quá đáng- Nó ôm chiếc má đỏ ửng lườm hấn. Thay vào việc phải xin lỗi việc làm xấu xa, tàn ác, mất nhân tính vừa rồi của mình, hấn lại thần nhiên xoa đầu nó như con mình vậy á

– Anh Phong, mày xuống rồi đấy à?- Minh Khiết bỗng xuất hiện ở ngoài cửa khiến cả hai giật bắn mình quay lại

– Uhm!- Hấn đột nhiên trở nên lạnh lùng tức khắc (Anh này người máy à? Chuyển đổi siêu tốc luôn)

– Ăn không? Tao mua nhiều lắm! Cùng chén cho vui- Cậu tỏ ra hớn hở, hào hứng, khoe đồng thức ăn trước mặt

– Thôi khỏi! Mày ở lại đi. Tao lên lớp trước đây. Sẵn tiện dọn cặp vở giùm hai người luôn

Nói xong Anh Phong nhanh chóng ra ngoài. Trong lòng hấn không khỏi trùng xuống và băn khoăn. Câu hỏi của Tú Diệp càng khiến hấn phải suy nghĩ. Đứng dựa nơi bờ tường kế cửa phòng y tế, những tiếng cười giòn tan của nó và thằng bạn lọt vào tai hấn rõ mồn một. “Thích nó sao? Không phải đâu. Mình với nó chỉ là...bạn cùng lớp thôi. Phải đúng vậy. Mình đã hứa là đợi cô ấy mà. Không thể thích được. Mình điên thật rồi!” Hấn thầm nghĩ mà nở nụ cười chế nhạo bản thân mình. Anh Phong lạnh lẽo bước đi trên dãy hành lang hoang vắng. Dù vậy hấn vẫn bảo mình sau này phải để mắt tới nó tránh khỏi những trò hăm hại ngu ngốc của ả Tú Diệp với lý do tự an ủi rằng: giúp bạn bảo vệ “vợ cưng”

Còn nó, nhìn hấn bước đi mà trong lòng có chút tiếc nuối. Nó vẫn chưa kịp nói lời cảm ơn với hấn mà. Chợt câu hỏi của Minh Khiết lại ùa về tâm trí nó. Hấn có thật là người quan trọng trong lòng nó không? Khó chịu quá!

Giá như anh chẳng thuộc về ai. Thì tình cảm đôi ta đâu là sai. Giá như mình gặp nhau khi trước, thì em đã đến trước một bước...

Giả vờ nhưng em yêu anh- Miu Lê

10. Chương 10: Chủ Nhật Xanh

Chào tất cả mọi người. Bây giờ mới ra chap mới thật ngại quá! Thôi không nói nhiều nữa mất thời gian. Na mời mọi người cùng thưởng thức truyện nhé!

~Thấm thoát cũng đã 3, 4 tháng trôi qua. Chân nó cũng dần lành hẳn. Cơ mà không phải hoàn toàn suôn sẻ. Trong thời gian bị thương, nó được cô “đặc cách” chuyển chỗ với hấn, ngồi kế Tú Diệp. Thật là thảm họa. Ả suốt ngày cứ lải nhải rửa nó đến điếc cả tai. Hèn là chưa sút mẻ bởi lần nào sắp có chuyện bất trắc thì Minh Khiết và...hấn đều xuất hiện. Ngoài nợ ân tình ấy ra, cuộc đấu khẩu với hấn vẫn xảy ra bình thường.

Giờ là chuyện chính. Hôm nay lớp nó sẽ làm “Chủ nhật xanh”. Đương nhiên nó làm chủ, nói gì cũng phải nghe.

– Cậu. Cậu. Cậu quét lâu một,...

– Thế cậu quét ở đâu? Lúc nào cũng lấy việc nhẹ về mình- Một đứa lên tiếng phàn nàn.

– Tôi sẽ dọn dẹp hồ bơi và khu sân gần đó. Một mình tôi. Được chưa?

Nó vừa dứt lời, cả lớp liền ngoảnh mặt mà đi, không vương bận. Chỉ còn lại mình Minh Khiết đứng đó. Cậu nhìn nó mỉm cười âm áp:

– Mình làm chung nhé!

– Không cần đâu

Nó cố cười nói mặc dù trong lòng có chút không nở. Vì nó sợ. Sợ cậu vì nó mà bị mọi người ghét. Sợ sẽ phải nợ ân tình của cậu. Sau khi Khiết đi khỏi, nó cũng lui thủi đến chỗ làm của mình. Khỏi đoán cũng biết nơi đến đầu tiên của Ái Ngọc chính là cây bèo vàng gần hồ bơi- một địa điểm quen thuộc. Và nó khá bất ngờ khi thấy...hắn đang cầm cùi quét ở đấy.

– Anh làm gì ở đây vậy?

– Lao công- hắn thản nhiên đáp lại

– Chẳng phải tôi phân anh ở tầng hai à?

Lần này thì hắn không đáp trả mà tiếp tục quét. Không gian bỗng nhiên im ắng lạ thường. Điều đó khiến nó khó chịu:

– Nè! Anh điếc hả?

...

-Nè!!!

...

– Không nghe thì thôi.

Nó giận dỗi bỏ đi làm việc, bỏ mặc tên khùng vẫn đang lầm lũi chỗ đó. Trong khi ấy, tại một nơi gần đó.

– Con khốn! Vậy mà dám nói làm một mình. Chỉ là lấy cớ để quyến rũ Anh Phong- Tú Diệp tức tối nghĩ rằng nghiêng lợi

Và ngay khi ả nói, ả đã chuẩn bị mọi thứ để...dạy cho nó một bài học

-Hôm nay em sẽ nói những điều. Vì sao bao lâu nay em quá hiểu. Vì sao...

Vừa hốt rác vào thùng nó vừa ngân nga hát. Giọng hát của nó thật sáng và trong trẻo. Cuốn hút. Ít nhất là đối với hắn.

Khi đi ngang qua hắn thì bỗng có lực đẩy mạnh khiến nó ngã nhào. Kết quả nguyên một thùng chứa đầy rác ụp vào đầu nó. Một mùi hôi bắt đầu lan tỏa.

– Cô có sao không?- Vừa hỏi hắn vừa nhin cười.

“Phụt” Nói không đáp mà phun ra một họng rác. Liếc xéo hắn một phát nó chạy xộc vào nhà vệ sinh hồ bơi.

– Hahaha!

Ngay khi nó bỏ đi. Anh Phong liền ôm bụng cười như người mới trốn viện. Khiến ai kia ngượng đỏ mặt. Nhưng sau đó...

– Xuống đây. Ở đó xem kịch không vui đâu- Giọng Anh Phong chợt đánh lại, lạnh lùng

Lát sau, một cô gái mặt mày cả tấn phấn giả bộ rụt rè bước ra. Không đoán cũng biết là Tú Diệp

– Tôi đã nói sao, cô không nghe ?- Hắn tiếp tục hỏi

– Tôi...chỉ xem lén cũng không được à?

– Hừm! Xem lén mà đem nguyên thùng sơn đổ. Hơi lạ.CÚT!- Hắn bực bội gần từng tiếng

Ả cầm phần chẳng nói nên lời mà bỏ đi. Không quên vạch trong đầu mình một vố lớn răn dạy nó. Còn hấn thì rảo bước đến hồ bơi.

” Hấn dám xô mình. Đồ biến thái! Mình hôi như cú rồi T.T” Nó hấn học nghĩ. Nó thề phải cho hấn thử nghiệm ăn...rác là như thế nào. “Mới nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo tới” Bước ra khỏi cửa, cái bản mặt đẹp không tì vết của hấn liền xuất hiện thù lù trước mặt nó

– Anh đến đây làm gì? Định xem tác phẩm của anh bốc mùi như thế nào hả?

– Không.Để hỏi

– Hỏi thăm tôi à? Tốt đột xuất thế!

– Không. Tôi định hỏi cô ăn rác mùi vị như thế nào?

Vừa nói hấn vừa tùm tùm cười rất trẻ con. Nụ cười ấy như mật ong thu hút con ong là nó. Đến nỗi 5 sau nó mới hiểu câu nói vừa rồi của hấn.

– Anh dấmmmmm

Ái Ngọc tức tối rượt hấn vòng vòng trong hồ bơi. Và trên đường chạy, nó đã tiện tay bưng nguyên thùng rác quảng thẳng vào người hấn.

– Cho anh ném thử luôn nè!

“Rào” Hấn đã chộp được. Nhưng...bao nhiêu vật trong ấy đều đồng loạt trút lên gương mặt tuần tú kia không thương tiếc. Vật cuối cùng hạ cánh an toàn là một vỏ chuối vàng ươm xinh đẹp. Rồi từ từ trượt xuống.

Nhiệt độ xung quanh tuột thấp một cách chóng mặt. Một tảng băng cực đại nhìn nó chằm chằm đầy uất hận. Nó nuốt khan, nặn nụ cười giảng hoà. Và...chạy

– Tôi xin lỗiiiiiii

– Đứng lại đó cho tôi.

Cả hai lại rượt nhau vòng vòng. Chợt nó đạp phải chỗ ướt mà loạng choạng nơi thành hồ. Hấn hốt hoảng:

– Cẩn thận!

Ngay khi Anh Phong vừa dứt lời, nó liền ngã nhào. Nhưng vẫn không quên nắm chặt tay hấn lôi xuống theo.”ỦM” Cả hai được tắm mát trong cái nhiệt độ 25 độ C hiện nay.

– Cứu! Cứu tôi với! Tôi không biết bơi!- Nó vùng vẫy, quơ tay múa chân tùm lum

– Bình tĩnh lại! Đứng thẳng lên!- Hấn vừa nói vừa nắm tay nó kéo dựng (Anh này lợi dụng)

– Ủa? HÌ HÌ- nó gãi đầu

– HỀ!- Hấn nhái lại rồi lấy tay xoa đầu nó- Đồ ngốc!

– Ngốc nè! Ngốc nè!

Mỗi từ “ngốc” nó lại hắt nước vào mặt hấn. Hấn cũng chẳng vừa, liền trả đũa lại. Đại chiến nước bắt đầu.

* Nửa tiếng sau

“Hắt xì” “Hắt xì” “Hắt xì” Nó hắt hơi liên hoàn. Người lạnh run cả lên. Hấn lại cười. Hôm nay hấn cười rất nhiều. Nụ cười còn ấm hơn cả Minh Khiết nữa. Chợt hấn nắm chặt cổ tay nó lôi lên bờ. Hấn lôi balo của hấn và nó rồi tiếp tục đi. Hình như có xu hướng vào chung nhà vệ sinh nam.

“Chung nhà vệ sinh NAM?”- Nó hốt hoảng nghĩ.

Mới nghĩ đến, mặt nó đã nóng bừng bừng.

– Đồ biến thái.

Nó thẹn quá hoá dối, dùng dùng giắt lại balo đi vào đúng nhà vệ sinh. Còn hần nghe bị chửi mà còn có thể nở nụ cười. Hần sao vậy nè ?

*15 sau

Nó rút rè bước ra. Trông Ái Ngọc giờ thật khác. Nó mặc một chiếc áo pull trơn hồng lệch vai, kết hợp với quần legging. Tóc đen dài, xoã, lất phất những giọt nước còn đọng lại. Mắt kính thì được gỡ ra, để lộ cặp mắt to tròn. Anh Phong hơi đơ trong vài giây.

Và nó cũng như thế. Hần giờ đang mặc chiếc áo sơ-mi sọc tím than với quần jean đậm. Nhìn hần giờ thật chuẩn men nha!

Thế là cả hai đều bị cuốn hút nhau. Không gian quá ư là lãng mạn. Bỗng Minh Khiết từ đâu xuất hiện, phá tan bầu không khí. Mặt hần cũng biến đổi tức thì. Trở lại nét lạnh lùng vốn có

– Hai người làm gì vậy? – Cậu khó chịu lên tiếng

– Tắm – Một câu nói hết sức hàm ý.

– Cái gì mà tắm ? – Con ghen bắt đầu

– Ngọc bị té xuống hồ bơi. Cứu. (Super XẠO)

– Vậy hả, cậu có sao không? Tự nhiên lại bắt cấn thế chẳng biết? – Cậu liền lo lắng, quay sang nó hỏi thăm liên tục khiến một người bắt giác khó chịu.

– Tôi đi trước

Anh Phong buông thông một câu rồi lạnh lùng bỏ đi một nước. Nó nhìn theo, khẽ nhăn mặt. Người gì mà thay đổi thái độ nhanh khủng khiếp.

– Bộ Anh Phong lúc nào cũng thế à?

– Lúc trước cậu ấy cười nhiều lắm! Nhưng từ khi cô ấy đi du học, cậu ta liền thay đổi. Nghe nói là hứa với cô ấy chỉ để mình cô ấy chọc cậu cười – Minh Khiết thật thà kể

– Thế à? – Giọng nó chợt trùng xuống – Vậy người đó là ai?

– Sao vậy? Bộ tính “tìm hiểu” ảnh à? – Cậu giả bộ chọc nhưng trong giọng nói có chút buồn. Đường như cậu đã nhận ra điều gì đấy ở nó.

– Gì chứ? – Nó phùng má tru tréo.

– Thôi đi chơi thôi cô nương – Cậu lại xoa đầu nó

Cả hai lại tíu tít với nhau rồi khỏi đó. Bỏ lại chiến trường cho cô lao công dọn dẹp. Bỏ lại những khoảnh khắc đẹp đẽ mà có lẽ sau này sẽ nhớ mãi. Và bỏ lại thứ tình cảm, những suy nghĩ vẩn vơ cả ba đang cố chối bỏ trong trái tim mình.

Một ngọn gió bất giác thổi tới, cuốn đi những bông hoa bồ cạp vàng. Chúng bay là là, đáp xuống mặt hồ tĩnh lặng. Như chiếc màn mỏng khép lại một ngày dài với cả ba.

11. Chương 11: Tôi Sẽ Không Để Cô Có Chuyện Gì Đâu!

– Anh đừng có mà lười biếng với tôi. Số tiền này anh phải giữ

– Sao tôi phải giữ. Có biết cảm giác phải móc một cọc tiền đưa người khác rất khó chịu không hả?

– Đó có phải tiền của anh đâu

– Thế mới tiếc (anh này có phải con nhà giàu không vậy --)

– Tiếc bằng tôi hả? Lần nào tôi cũng phải bù tiền vào đấy. Còn anh thì chả hiểu sao lại cứ dư tiền

– Ai bảo cô NGU

– Ngu hả?

Nó cấu tiết xấn tới. Hắn có phải là con trai không vậy. Mới nhờ có một chút mà cũng không làm. Đó là nhiệm vụ của hắn mà

– Thôi thôi! Hai người cho tôi xin.

Minh Khiết không biết từ đâu chui vào ngăn chặn cả hai trước khi thể chiến thứ 3 xuất hiện. Haizz. Riết rồi cậu cũng nản với hai người này. Cuối tuần là được nghỉ Tết rồi, thế mà chẳng nói được câu nào tốt đẹp cho nhau trong những ngày cuối năm. Nhiều lúc giận quá còn lấy cậu làm bia đỡ đạn nữa chứ! Quá ức chế!

– Hai người coi như thương tôi nà bớt cãi nhau được không?

– Nể cậu/mày thôi đó!- Cả hai cùng đồng thanh

– Anh/Cô dám bắt chước tôi- Trùng mắt nhìn nhau đồng thanh tập hai.

– CHO EM XIN

Khiết tức tối hét lên làm cả hai im bật. Đứng đợi một chút cho đôi tai bớt ù. Cậu giựt lấy xấp tiền trên tay nó và nói:

– Đưa đây, mình giữ cho

– Ồ...Không cần đâu

Nó vội với tay lấy lại. Thật bất ngờ, Anh Phong cũng hành động y chang. Thế là tạo ra cảnh tượng hết sức nóng bỏng. Tay nó giờ kẹp giữa hai bàn răn chắc là Phong và Khiết. Chẳng hiểu sao nó muốn đứng yên mãi không buông. Cơ mà có muốn buông cũng không được. Hai anh giữ chặt thể mà.

Ái Ngọc ngượng ngùng, đỏ hết cả mặt. Nó khẽ đánh mắt sang nhìn Minh Khiết. Ôi vẻ dễ thương của cậu đầu mất rồi! Cậu...cậu...bị như thế sao còn tùm tùm cười. Lại còn rất gian tà nữa. No! No! Tránh chỗ khác tốt hơn. Quay mặt sang xem Anh Phong thế nào vậy. OMG! Sai lầm. Quyết định sai lầm. Hắn còn hơn cả Khiết. Ánh mắt hắn ánh lên tia hiểm độc. Quan trọng hơn là hắn đang nhìn nó chăm chăm. “Thứ đồ dê cù” Nó thầm rủa. Ấy vậy mà cả ba lại đứng như trời trồng, không nhúc nhích lấy nửa bước. Thời gian cứ thế dần trôi trong hàng chục ánh mắt kinh ngạc của các chị gái trong lớp.

“Ba em đang làm gì thế?”

Giáo viên từ đâu không biết đi vào, đánh thức cả ba khỏi cơn ngờ ngàng. Nó, hắn và Khiết vội rút tay lại, mặt ai cũng thoáng đỏ trừ hắn (Thứ mặt dày).

Hình như quên điều gì thì phải. A! Cọc tiền! Khiết đã nhớ ra và kịp chớp được nó trước khi nó văng tung toé dưới đất. Nhưng một tờ tiền đã bay ra ngoài. Ngọc và Phong vội bay tới. Tèn ten! Hai anh chị dính chường lần hai. Một tia sét xẹt ngang hai người. Ái Ngọc vội rút tay lại, then thùng chạy về chỗ. Trên khoé môi cả hai bắt giắc nở nụ cười.

– Hừ! Sói đội lột cừu!- Tú Diệp mỉa mai nói khi nó vừa đặt mông xuống chỗ ngồi.

...

Nó không thèm đáp. Ái Ngọc không hay biết rằng chính điều đó sẽ gây nguy hiểm cho chính bản thân nó.

“Reng...Reng...” Tiếng chuông báo hiệu giờ ra chơi vang lên. Ngay lập tức Minh Khiết phóng ngay tới bàn nó. Cậu hôn hờ nói kèm thêm một cái nháy mắt đầy khả ái:

– Ê! Đi ăn kem không? Mình đãi

Vừa lúc ấy hắn đi tới. Chẳng hiểu vì sao nó lại chủ động mời hắn đi cùng. Nhưng hắn không nói gì, một nước bỏ đi mất dạng (ảnh ngại ~.~) Điều đó làm nó chột thấy hơi nhói trong lòng.

– Kệ đi! Hắn lúc nào chả thế! Minh Khiết an ủi. Nó khẽ cười gượng gạo đáp trả

– Không sao! Mình cũng không muốn ăn cho lắm! Hay cậu đi chơi với hắn đi!

– Không được! Cậu thì sao?

– Đi đi! Mình còn phải học bài nữa. Tối qua mình chưa học chữ nào vào đầu đây- nó giả vờ nói

– Vậy mình đi nhé!

Nói rồi cậu liền chạy theo Anh Phong và đập vào vai hấn đánh bốp.

– Định bỏ tao một mình à thằng kia.

– Chẳng phải mày đi với Ái Ngọc à?

– Cậu ấy học bài rồi- Khiết ừ xù đáp- Đá cầu nha!

– Uhm

Ái Ngọc mỉm cười nhìn theo bóng dáng bọn hấn dần khuất sau dãy hành lang. Nó cũng dọn tập vở từ từ bước ra ngoài. Bỗng trước mặt nó xuất hiện hai cô gái lạ hoắc chắn ngang. Nhìn khuôn mặt ai cũng đang đờng sất khí như muốn ăn tươi nuốt sống nó vậy.

– Chào! – Đưa một nói với giọng chẳng mấy thiện cảm.

– Tối gặp mình có chuyện gì?- Nó nuốt khan, cố gắng trưng ra giọng bình tĩnh nhất.

– À mình muốn làm quen với bạn. Sẵn tiện mình có một bất ngờ cho cậu.- Cô gái còn lại nói

– Thế à?

– Nhắm mắt lại đi. Mình có quà cho cậu. Anh Phong nhờ mình gửi ấy.

Chẳng hiểu sao nghe đến tên hấn, nó lại vô thức làm theo lời tụi kia. Nó cảm nhận được hai người ấy đang bước đến gần nó. Lòng nó chợt nóng ran như có chuyện chẳng lành xảy ra.

“Uhm..Uhm...” Nó cố sức giãy giụa, quẫy đạp lung tung.

Miệng mũi của nó bị một miếng khăn bịt chặt. Rất khó thở. “Ai đó cứu tôi với” Nó cầu cứu trong tiềm thức rồi ngất lịm đi.

– Tốt. Các người nhận tiền rồi làm quả rất tốt. Ái Ngọc, xem lần này ai sẽ cứu người.

Tú Diệp ông ẹo đi vào. ả rất vui sướng khi thấy nó thảm hại như thế. Lòng ả giờ vui như nở hoa. “hahahahaha” Giọng cười man rợ của ả vang vọng khắp phòng. Chúng khiến ai nghe thấy cũng phải run sợ. Ái Ngọc sẽ ra sao khi rơi vào vòng tay tà ác của ả.

12. Chương 12: Tôi Sẽ Không Để Cô Có Chuyện Gì Đâu!

Bây giờ Na mới ra chap mới thật chậm trễ quá!^^ Vì thời gian học nhiều nên mới thế. Mọi người thông cảm. À phải rồi! Truyện này của Na nếu ai muốn mang đi đâu thì nói Na một tiếng nhé! Chứ làm Na giật mình khi thấy truyện ở trang khác thì tội Na lắm. Với lại bút danh của Na là NatalieNguyn. Nếu ai có ghi bút danh khác thì sửa lại cho đúng đó. Lắm nhầm vậy đủ rồi, mời mọi người đọc truyện.

— Tao đá qua đó nha!- Tiếng Minh Khiết lạnh lạnh cả một góc sân.

– Đá đi. Tao chấp- Hấn đáp lại với giọng đầy thách thức.

“Vèo” Trái cầu bay lên không trung.

” Thịch” Tim hấn chợt nhói lên như có kim đâm vào.

” Bụp” Trái cầu rơi lún lóc xuống đất.

– Ê! Mày đi đâu thế?- Minh Khiết hỏi với theo.

Nhưng hấn không đáp chỉ cầm đầu cầm cổ mà chạy. Trong lòng hấn chợt dâng lên một nỗi sợ vô hình. Và khi nỗi sợ ấy hình thành, hình ảnh Ái Ngọc lại bất chợt xuất hiện trong tâm trí hấn. Có lẽ nào...

Hắn dốc sức chạy nhanh lên lớp. “Rầm” Cánh cửa bị mở một cách bạo lực. Không có ai trong lớp cả. Trên bàn nó còn những quyển sách đang bị gió thổi tung những trang giấy. Anh Phong từ từ bước lại gần, tay khẽ sờ những trang giấy trắng muốt ấy. Mặt hắn từ từ đành lại đến đáng sợ:

– Ngọc chưa bao giờ để sách trên bàn vào giờ ra chơi cả.

Chưa đến 2 giây, hắn lại lao ra khỏi lớp. Tâm trí hắn rối loạn thật sự. Hắn tìm đến những nơi nó hay lui tới với hy vọng chỉ là nó mãi chơi nên thế. Nhưng không. Nó như cát bụi bay đi không chút tầm hơi. Nó ở đâu khi đã kiếm khắp trường rồi cơ chứ? Hắn dựa vào tường, thở hổn hển, lưng áo ướt đầm mồ hôi.

“Bình tĩnh. Mình phải bình tĩnh” Hắn tự trấn an và đoạn kí ức khi mới reng chuông tua về trong hắn

~~Tôi là dải thời gian

~~ Định bỏ tao à thằng kia?- Minh Khiết hớn hờ chạy tới, đánh cái bộp vào vai Phong. Hắn khẽ quay sang, lãnh đạm hỏi:

– Không phải mày đi theo Ái Ngọc à?

Vừa lúc đó, có hai cô nữ sinh ông ẹo đi qua hắn. Nhờ 4 tháng rưỡi làm hậu vệ tình nguyện cho nó, chỉ mới liếc một cái, Phong cũng nhận ra đây là hai thuộc hạ thân cận của Tú Diệp. Nói là thân cận chứ thực chất là vì tiền của ả thôi. Đúng là lũ ham tiền!

Cả hai hình như đang sôi nổi bàn luận về vấn đề gì đó. Đi qua nhanh quá nên hắn chỉ nghe loáng thoáng được vài câu:

– Đúng là hên thiệt. Tự nhiên lại nhận được số tiền lớn như vậy

– Cũng không hẳn là tự nhiên. Chả phải chúng ta phải làm việc sao?

– Chỉ là làm ngắt xủ thôi. Con nhỏ đó ngu vậy. Dễ mà.

– Cũng phải. Tao định để nó ở nhà kho...

Đến đây thì hai nữ sinh ấy đã đi mất dạng. Hắn không còn nghe thấy điều gì nữa

– Ê! Sao vậy? Đá cầu nha!

Tiếng Khiết khiến hắn kéo về thực tại

-Uhm- Hắn nhún vai

“Nhà kho. Nhà kho... Chết tiệt” Hắn cố gượng nhưng không tài nào nhớ nổi trường mình có cái nhà kho nào.

Bất lực. Hắn suy sụp buông người, ngồi bệt trên hành lang. Ngay đến phút giây này đây, Phong chợt nhận ra: Hắn...hắn thật sự lo cho nó.

– Nhà kho... Phải. Là chỗ đó.

Hắn ngồi bật dậy, chạy vút đi như ánh sáng. Nhanh là thế nhưng tôi vẫn thoáng thấy trên môi hắn nở một nụ cười nhẹ nhõm.

– Kêu nó dậy cho tao.

Tú Diệp kiêu ngạo nói với những đứa chưa-chắc-là-thuộc hạ. Một đứa liền đi lại thân ảnh đang nằm lẩn lóc ở giữa nhà kho, không ngừng tát vào mặt nó một cách thô bạo.

– Dậy. Dậy.

Đang mơ màng chưa biết chuyện gì xảy ra. Hai má Ái Ngọc chợt đau rát cả lên. Nó cự mình, mở mắt dậy. Những bức tường từng được sơn màu trắng tróc từng mảng lớn. Xung quanh là ngổn ngang bàn ghế bảm đầy bụi bặm. Có cái bàn chỉ còn độc mỗi ba chân mới ghê!Cảnh vật hiện lên mờ mờ trước mắt nó. Nó lơ mơ đoán ra mình đang ở nhà kho của trường. Vừa định ngồi dậy, chẳng biết từ đâu xuất hiện hai con nhỏ hết sức giang hồ bay tới túm lấy hai tay nó giữ chặt. Mắt cả hai rực lửa như con hổ trong cơn đói.

– Buông tôi ra

– Đang ở đâu mà người nói giọng điệu đó.

“Cái giọng chanh chua này...” Hai đồng tử nó mở lớn hết cỡ. Từ trong bóng tối, một thân ảnh không còn gì lạ hơn dần dần xuất hiện.

– Tú Diệp. Mà...

“Chát” Tiếng động lớn vang lên. Nơi khoé môi nó rỉ ra một dòng máu.

– Mà không có tư cách nói kiểu đó với tao

Môi nó khê nhếch lên một nụ cười khinh bỉ. Mắt nó hoá sắt lạnh- một ánh mắt chưa bao giờ có ở nó khiến ả thoáng rùng mình

– Câu nói đó tao nói với mày mới phải.

– Có lẽ tao nên ày nhận ra mình đang trong tình huống nào?

Nói rồi ả khoanh tay lại. Đánh mắt sang đám thuộc hạ, ả khê hất đầu. Lập tức cả đám bu lại đánh nó chẳng thương tiếc. Từng cú đánh, cú đá, cái tát, nó đều cảm nhận thấu tới tận xương. Nhưng nó không hề rên la một tiếng. Vì nó hận. Tại sao luôn là nó? Tại sao nó luôn là vật ức hiếp, chơi đùa của người khác. Nó muốn thoát khỏi đây. Nhưng là ai cơ chứ?

“Rầm” Những tia sáng gay gắt ào vào căn phòng. Chúng khoái chí, hấp tấp nuốt lấy bóng đêm đầy ma mị. Một hình bóng đường hoàng đi vào. Nhưng nó không nhìn rõ mặt. Ái Ngọc chỉ nhận ra có một điều đặc biệt đang xảy ra. Tội nó đã không còn đánh nữa.

– Các người coi nhẹ lời nói của tôi quá rồi

Giọng nói này. Thật sự rất quen thuộc. Nó như chết sững khi nghe thấy giọng nói đó. Là hắn. Có phải chẳng nó đang nằm mơ?

– Sao không ai trả lời? Đứa nào cầm đầu bước ra đây!

Hắn gầm lên đầy tức giận. Không gian xung, quanh im phăng phắc. Chẳng ai dám hó hé gì. Hắn dùng dùng tiến tới một con nhỏ gần đó mà túm lấy cổ áo:

– Ai cầm đầu bọn này?

....

– Nói!

– Dạ... Tú Diệp.

– Lại là ả. CÚT

Cả đám liền phóng vút đi nhanh nhất có thể. Còn ả Tú Diệp lên lúc nào rồi không hay. Chưa bao giờ nó thấy hắn tức giận như thế. Nhưng sao nó lại thấy vui. “Có phải chẳng hắn đang lo ỉn?” Một suy nghĩ vu vơ bỗng chốc xẹt ngang đầu nó. Và điều lạ hơn nữa, nó lại khóc. Từng giọt nước mắt âm ỉ lăn dài trên má nó. Nhưng trên môi nó lại nở một nụ cười thật tươi.

Anh Phong từ từ ngồi đến bên nó. Những nét lạnh lùng trên mặt hắn tan biến đâu hết. Bỗng hắn đưa tay lên lau dòng máu rỉ nơi khoé môi nó. Hắn cười nhẹ

– Có đau lắm không?- Giọng hắn nhẹ nhàng đến lạ

Chưa kịp suy nghĩ, Ái Ngọc liền rướn người ôm chặt lấy hắn, khóc như một đứa con nít

– Sao giờ này anh mới tới. Tôi...mong hức..anh biết hức... nhưng nào.

Hắn hơi bất ngờ trước hành động của nó. Nhưng rồi lại ôm chặt nó vào lòng. Khẽ vỗ vỗ lưng

– Ngốc quá! Tôi tới rồi nè. Xin lỗi.

Giọng hắn nhỏ dần dần. Nó nũng nịu dụi đầu vào ngực hắn.

- Tôi ghét anh
- Có thật không đây?

Hắn búng trán nó, nở nụ cười hạnh phúc. Liệu... Hình ảnh vui vẻ ấy có kéo dài mãi được không? Ngoài sân hoa bò cạp vàng lại bay.

13. Chương 13: Lột Xác

Happy new year nha mọi người. Sau một tháng ăn dặm ngủ dề, Na đã trở lại và lợi hại hơn xưa. Hi hi. Xin lỗi vì bắt mọi phải đợi. Cơ mà do não của Na không chịu ra ý tưởng mà . Năm mới chúc mọi người ngày càng xinh trai đẹp gái hơn, học giỏi hơn, khoẻ mạnh hơn

~Ồ là la! Hoàn cảnh bây giờ tình hình quá chi là tình hình. Trong căn phòng nhỏ với màu hồng phấn là chủ đạo đang diễn ra một cuộc chiến tranh rất ư là căng thẳng. Không gian lặng im như tờ. Mùi thuốc súng lan toả đầu đây, át luôn cả mùi hoa thơm tràn đầy nhựa sống của ngày 28 Tết. Tôi xin tình nguyện làm phóng viên thông báo lại tình hình hiện nay.

Não: “Sướng quá! Chỉ thích mỗi Tết. Khỏi phải đối mặt với tụi bạn. Yên tĩnh...”

Tim: “Làm gì có. Không gặp được Phong thấy buồn buồn sao ấy”

Não: “Tự nhiên lại nhớ. Chắc không có ai cãi lộn nên buồn miệng chớ gì”

Tim: “Hay mình thích cậu ấy mất rồi. Thật thì cậu ấy cũng tốt, học giỏi, lại đẹp trai nữa”

Não: “Ảo tưởng. Không có chuyện đó”

Tim: ” Chắc mà. Sau vụ giải cứu là thấy rồi”

Não:” Không thích”

Tim: “Thích”

Não: “KHÔNG THÍCH”

Tim: ” Đã bảo là thích”

.....

- IM HẾT COI

Ái Ngọc tức tới hét lớn, hai tay đập mạnh xuống giường ngăn chặn hỗn chiến xảy ra trong người mình -_-“. Ấy dà! Thật là khó chịu khi mà óc với tim chẳng hợp tác nữa. Hay là do nhớ người ta mà không chịu nhận nên mới khó chịu như thế. Nó bức bối ngã uỳnh ra giường, ôm chặt lấy gối hình hello kitty lăn qua lăn lại mấy chục vòng. Chẳng hiểu sao khi nghĩ đến hắn nó lại thấy tim mình đập mạnh thành thịch, thành thịch.

“Liệu cậu ấy có thích mình không?”. Một câu hỏi chợt chạy ngang trong đầu nó khiến nó khựng lại, nằm im vài giây. Sau đó, bất giác Ái Ngọc lại lồm cồm rời khỏi giường, đi đến chiếc gương mà nhìn. Lâu rồi nó mới tự ngắm mình. Thật như nó nghĩ, càng nhìn nó càng thất vọng hơn. Một đứa con gái xấu xí như nó sao mà xứng với hắn được cơ chứ!

- Mình đúng là ảo tưởng!- Nó nhếch mép nở nụ cười nửa miệng mỉa mai

“Xoẹt” Nó mở cánh tủ quần áo của mình. Tất cả đều là áo sơ mi, quần jean đen, quần tây. Lại thêm một nụ cười chua chát. Nó muốn thay đổi. Nó không muốn mình mãi như vậy. Nhưng thay đổi liệu nó có xinh đẹp lên chăng?

- Ngọc ơi!- Tiếng mẹ nó dưới lầu vang lên làm nó giật mình

- Dạ! Mẹ gọi con?

- Đi cắt tóc, mua sắm Tết không?

“Vừa đúng lúc” Nó nhảy căng lên vui sướng (thay đổi nhanh dữ thần luôn --“)

– Đợi con xíu.

Ái Ngọc liền thay đổi quần áo và bay xuống nhà tung tăng đi với mẹ.

*Tại salon

– Cắt như mọi năm nha con?

Mẹ nhẹ nhàng mỉm cười với nó. Nhưng giờ đây câu nói ấy chỉ làm nó thêm căm ghét bản thân mình hơn. Bùng phát. Nó muốn có sự thay đổi lớn

– Dạ không- Nó cười đáp trả xong quay sang cô nhân viên bên cạnh- Cắt cho con hình chiếc lá ngang vai,mái ngắn.

– Con biết chăm chút mình khi nào thế?- Mẹ khẽ cười lên tiếng trêu chọc.

“Vì một người mẹ ạ. Có phải con quá ngốc nghếch chẳng?” Ái Ngọc thầm nghĩ. Nó từ từ nhắm mắt lại và chờ đợi. “Cạch. Cạch” Tiếng kéo vang lên rõ mồn một bên tai nó. “Rào. Rào” Từng giọt nước mát lạnh len qua từng kẽ tóc, lăn dài từ trán xuống má, cằm và cổ. “Vù...Vù...” Tiếng máy sấy thổi tung những lọn tóc đen nhánh ẩm ướt.

– Đã xong

Nó khẽ mở mắt, nâng đôi hàng mi cong vút, đón nhận những hình ảnh đầu tiên sau hai giờ đồng hồ chờ đợi. Bất ngờ. Ngạc nhiên. Bất động. Người trong gương là nó à? Một cô gái rất dễ thương với mái tóc điểm xuyến, nổi bật đôi mắt to tròn, đen láy cùng chiếc môi nhỏ chúm chím hồng đào.Nó có đang nằm mơ?

– Con mẹ dễ thương thế sao?- Mẹ khẽ xoa đầu nó

– Mẹ này- Ái Ngọc nũng nịu. Bất giác môi nó nở một nụ cười hạnh phúc.

* 6 tiếng trôi qua ngay lúc đồng hồ điểm đúng 4 giờ chiều.

– Tất cả hết...

Cô nhân viên bán hàng mặt tươi rói, hớn hở nhìn mẹ nó. Haizz không vui mới lạ. Mới bước chân vào cửa nó gần như quét sạch cả cửa hàng. Có bộ cánh nào, phụ kiện, giày dép nào dễ thương, đẹp nhất là nó lấy tuốt. Lấy như sợ người khác giành với nó vậy. Lấy mà mẹ nó đổ cả mồ hôi hột, phải lấy bóp ra xem mình đem có đủ tiền không? Quả là ghê gớm khi nó quyết định thay đổi.

– Con đem quần áo lên phòng trước đi. Lát cô Lan (người làm nhà nó) lên giặt.

Nó lững thững vào phòng, ngồi lên giường băng quơ nghĩ về hần. Tiếng nhạc từ chiếc mp3 chọt vang lên khắp phòng.

Hôm nay, em sẽ nói những điều

Vì sao bao lâu nay em quá khó hiểu

Vì sao em không vui khi nhìn thấy anh

Đang kể vai đi bên ai

Em không vui, nhưng cố giả vờ

Rằng Em không yêu anh

Nhưng có ai ngờ một ngày...

Ngồi nơi đây...

Nhìn vào anh, cho em nói hết. lòng này !

Giá như anh, chẳng thuộc về ai

Thì tình cảm đôi ta đâu là sai

Giả như mình, gặp nhau khi trước thì em đã đến trước một bước...

Ghét con tim em đã thuộc về ai

Mà sao chẳng khi nào nghe lời em

Yêu dại khờ, dù có khi...

Giả vờ không yêu...

Nhưng đau lòng...

Giả vờ nhưng em yêu anh- Miu Lê

“Kìng coong” Tiếng chuông dưới nhà làm nó giật mình, ghé đầu mình ra cửa sổ nhìn xuống. Mắt Ái Ngọc sáng rõ. Một chàng trai trong chiếc áo thun vàng làm nổi bật nước da trắng, đôi mắt to, đôi môi mỏng, hồng đang đút hai tay vào quần đứng đợi ngoài cửa nhà nó. Minh Khiết. Điện thoại chợt reo. Một tin nhắn được gửi tới.

“Xuống nhà đi. Mình có chuyện muốn nói”

Đương nhiên chẳng chần chừ nó liền phóng bay ra ngoài cửa. Y như rằng Minh Khiết liền đứng như trời trồng khi gặp nó. Mặc dù trời đang mát mẻ nhưng người cậu lại đổ mồ hôi ra như tắm. Tim thì nhảy loạn xạ hết cả lên. Khó khăn lắm mới phun ra được một câu...trớt quớt:

– Ái Ngọc đây hả?

– Diên nè!- Nó tức tối nhón chân cốc một phát vào đầu cậu. Rõ khổ cái tội lùn mà láo- Không nhận ra hả?

– Ờ ờ- Cậu ngượng ngùng gãi đầu gãi tai, mặt đỏ như gấc – Trông cậu... xinh...xinh lắm!

– Cảm ơn!

Nó mỉm cười mỉm nhẹ nhưng rồi...

– Ế! Kéo đi đâu đó. Định bắt cóc hả? Chưa có xin phép mẹ..Ếee...

– Mình xin phép rồi. Cho mình mười phút thôi. Xin cậu đấy

Giọng Minh Khiết chợt trở nên nghiêm túc lạ thường. Cậu nắm tay nó dẫn đến một bồn hoa nơi công viên gần nhà. Nhưng lạ là ở đây trang trí nhiều bong bóng. Ái Ngọc ngạc nhiên hỏi:

– Cậu dẫn mình ra đây làm gì?

– Suyt- Cậu nhẹ đặt ngón tay mình lên môi nó, thì thào- Cậu không cần phải biết. Chỉ cần trả lời những câu hỏi của tớ là được.

Nó khẽ gật đầu

– Lần đầu tiên chúng ta gặp là khi nào?

– Ngày nhập học đầu tiên tại sân trường. Mình còn va vào cậu

Khiết khẽ cười. Nhưng trong khuôn miệng mang mác một nét buồn.

– Ngốc! Cậu va vào Anh Phong đấy. Nhưng lúc ấy lại chui tọt vào tim tớ rồi.

– Hở? Cái gì chui vào tim cậu?- Nó ngậy người chưa kịp nhận ra

– Hình bóng cậu đó- Cậu khẽ búng trán nó, rồi đưa một chùm bong bóng hình trái tim hồng hồng trước mặt- Minh...thích... cậu

Ái Ngọc hơi ngỡ ngàng. Tim nó chợt le lói một niềm vui khó tả. Nhưng rồi lại bị lấp đầy bởi hình ảnh của hấn. Hình ảnh hấn cứu nó ngày hôm ấy. Nó bối rối ra mặt. Có thật nó thích hấn hay người con trai tên Minh Khiết trước mặt.

– Mình...mình...

– Đừng nói. Mình biết cậu định nói gì. Mình không muốn nghe

Giọng Khiết chợt trở nên chua chát. Ánh mắt đau đáu nhìn nó như xoáy vào tim

– Xin...lỗi...- Giờ đây nó chỉ biết nói như thế

– Cậu thích...Phong rồi sao?

...

Lần này nó lại im lặng không đáp. Bởi nó không chắc chắn để thừa nhận. Nhưng lại không nỡ để chối bỏ.

– Mình đã biết câu trả lời rồi- Khiết nhẹ xoa đầu nó. Cậu lúc nào cũng vậy. Luôn bên nó. Ấm áp như nắng ban mai

– Sao cậu biết?- Nó ngược đôi mắt to ngạc nhiên hỏi

– Bí mật. Đến lúc đó cậu sẽ tự giải đáp thôi

-Xi. Thấy ghét- Nó chu mỏ, xụ mặt nũng nịu như cún. Rồi quay lưng bỏ một mạch về nhà làm cậu đuổi theo muốn hộc hơi.

– Ê này! Mai lớp đi sở thú với đầm sen khô ấy. Đi không?

– Cậu biết là mình không thích mà!

– Nhưng có mình với anh ấy đi đấy

– Ai?

– Còn ai nữa? Anh Phong ấy-Cậu hếch vai trêu chọc

– Uhm...Đi thì đi- Nó đưa tay xoa mũi chữa ngượng

– Mai 8 giờ trước cổng sở thú nhé! Tạm biệt

Đứng trước cổng nhà, nó cứ mãi ngược theo bóng dáng của Minh Khiết. Bóng dáng mang chút lẻ loi, buồn bã nhưng lại cố tỏ vẻ vui. Nó biết chứ. Nụ cười lúc ấy của cậu chỉ là chiếc mặt nạ thủy tinh mỏng manh. Tim nó chợt khó chịu. Liệu cậu còn chịu làm bạn với nó không?

*Tối hôm ấy

Từ trong nhà tắm bước ra một cô nhóc dễ thương trong bộ đồ ngủ hình pikachu vàng tươi. Nó uể oải lê bước nằm dài xuống giường. Tay bắt lên trán. Chợt điện thoại rung lên khiến nó giật mình. Nhưng sau đó nó lại bất động. Lần đầu tiên hần...nhắn tin cho nó với một tin nhắn ngắn gọn vồn vện một CHỮ “Ê” -__-. Dù vui đó, khổ là máu điên nó nhiều hơn. Nó đáp trả cũng bằng một dấu “?”. Và bắt đầu chờ đợi. Nó thấy hồi hộp đến lạ. 5 phút đồng hồ trôi qua nhưng không có tin nhắn nào đáp trả. Ái Ngọc bắt đầu nôn nóng. Hần giận chằng? Nó đâu biết rằng hần bên kia đang bối rối không biết mở lời như thế nào. Nó bắt đầu tự rửa mình ngu ngốc và có ý định nhắn tin xin lỗi. Vừa lúc ấy điện thoại lại rung. Nó vội bật xem.

“Ngày mai có đi chơi không?”

“Sở thú với Đầm Sen ấy hả?”

” Sao biết?”

” Bí mật không được bật mí”

Nó mỉm cười hạnh phúc rồi dần chìm vào giấc mộng đẹp. Dù mắt đã khép nhưng môi vẫn chưa tắt nụ cười. Chỉ có điều...nó không kịp nhận một tin nhắn từ hần

“Mai tôi tới đón. Nhớ. Ngủ ngon”

Quả thật đêm nay nó và hần sẽ ngủ rất ngon. Riêng một người thì không phải vậy. Duy có điểm chung rằng: hôm nay là một ngày dài của cả ba. Nhất là nó.Chuyện sẽ tiếp diễn tới đâu khi cả ba bước sang một năm mới, một tuổi mới. Họ có nhận ra tình cảm đang nảy nở trong trái tim mình. Hoa mai vàng như những cánh hoa bồ cạp vàng lại rơi.

14. Chương 14: Câu Trả Lời

“Reng...Reng...” Tiếng chuông đồng hồ vang lên. Lần đầu tiên suốt mười sáu năm qua, Ái Ngọc tự động dậy đúng giờ. Không hỏi cũng biết lý do. Háo hức mà. Đứng trước gương nó lôi đồng quần áo mới của mình bắt đầu lựa. Tận mười lăm phút sau, nó quyết định chọn chiếc áo thun đen dài, kết hợp với chiếc váy ngắn đỏ hung ca-rô. Điểm xuyên thêm là đôi vớ dài đen rằn trắng. Bộ cánh thật dễ thương, nhí nhảnh khi tóc nó để xoã, chỉ cột nhẹ hai bên.

– Ngọc! Có bạn con đợi ở ngoài kia. Nhanh lên con- Mẹ nó ở dưới lầu hối thúc

“Bạn?” Ái Ngọc bỗng nhớ tới hần vội bật điện thoại lên xem. Ashii! Hôm qua nó ngủ quên mất, chưa nhận tin nhắn. Nhưng... hần bảo rằng...ĐÓN NÓ... Chưa đầy năm giây, nó liền ba chân bốn cẳng phóng ra cửa, bay ra ngoài, suýt nữa là tông phải hần bổ ngựa xuống đường.

– Bộ ma đuổi cô hả ?- Hần nhăn mặt cúi xuống cần nhân

– Xin...lỗi...

Nó xoa đầu cười hì hì và bất động trước hần. Thật thì nó sợ mình xịt máu mũi mất. Diễn trai quá đi! Hần mặc một chiếc áo thun trắng, khoác ngoài là một sơmi đen ngắn tay, kết hợp quần jean ống rộng. Nó đứng hình thì Anh Phong cũng chẳng khác gì mấy. Hần suýt không nhận ra nó. Chuyện! Dễ thương thế mà.

– Anh nhìn gì vậy?- Nó hươ tay trước mặt hần hỏi khiến hần giật mình

– Nhìn cô với con heo có giống nhau không?- hần nhẹ cười

– Xì- Nó chu mỏ giận dữ- Tại sáng nay mới nhận được tin nhắn chứ bộ. Mà sao hôm nay tốt đột xuất vậy?

– Thế giờ đi bộ nha? Hở! đâu rồi?

Vừa định chọc nó, hần lại chẳng thấy nó đâu nữa. Người mà như sóc ấy. Thoắt cái là mất. Thoắt cái là...

– Nè- nó đặt hai tay lên eo hần

-Oái! Cô leo lên xe từ khi nào vậy?- Phong như có một luồng điện chạy dọc sống lưng, giật bắn mình

– Hì!- nó vội buông tay ra, hần hơi hụt hẫng- Tôi không dại gì mà lãng phí tài xế trước mặt đâu

Nó vừa nói vừa cười. Chẳng hiểu sao hôm nay nó rất vui. Vì có hần?

– Ôm eo đi- Hần giả bộ làm mặt lạnh ra lệnh

– Biến thái. Chạy đi

Hần nhún vai và leo lên đạp thiết mạnh để phóng, vòng, lượn, lách. Mục đích chỉ có một, để nó ôm eo lần nữa. Và đã... thành công. Nó hốt hoảng hét thất thanh, ghì chặt lấy hần cứ thế mà rửa.

– Dừng lại. Tôi còn trẻ lắmmmmmm

Trong khi đó hần lại ung dung mà cười đáp

– Ôm chặt vô nữa thì an toàn

– Có chết cũng không bao giờ ôm

– Thế đang làm gì?

– Vịnhhhh

“Kéttt” Anh Phong vội dừng xe lại, quay xuống kí cho nó một cú đau điếng

– Lì! Sao không ôm

Mặt nó đỏ bừng hết cả lên, tim đập thành thịch, lưỡi ú ớ không ra lời. Cười nhẹ, hần lại tiếp tục đạp xe CHẦM CHẠM. Không gian chợt im ắng lạ thường. Nó ngại không dám lên tiếng.

– Cô... Sao lại thay đổi?

- Không nói
- Vì tôi phải không?

* khẽ gật gật*

- Cô thích tôi sao?

gật gật *lắc lắc*

- Là sao. Tôi muốn nghe

- Dừng.

- Hả?

- Tới rồi

Nó nhảy phóc xuống xe, hoà vào đám bạn của lớp. Đồ quý. Sao lại sở sàng vậy. Trong khi đó, Anh Phong lại vui vẻ đi gửi xe, lại còn huýt sáo nữa.

- Nè! Bộ chờ con người ta vui thế sao?- Minh Khiết không biết từ đâu nhảy phóc ra quàng vai hấn

- Một muốn chết! Làm gì có- hấn giả bộ lấp liếm

- Hi- Hình ảnh ấy khiến lòng cậu hơi nhói. Cậu gượng cười, lên tiếng trêu chọc- Xạo hoài. Nói đi! Thích Ngọc rồi phải không?

Hấn nhún vai, cười cười đáp. Hai má không giấu màu thoáng đỏ

- Một chút. Thấy cô nhóc ấy hơi thú vị

- Ồ. Tao đi méc nè

Cậu chột chạy bỏ đi. Nhưng chưa kịp thì đã bị hấn nắm cổ dựng ngược lại

- Mày muốn “xuân này con không về” ha?- mắt hấn rực lửa, lên tiếng hù dọa

- Bình tĩnh. Giờ tí mà

- Coi chừng cái miệng mày đấy. Vào trước đi

Nhìn bóng dáng hấn dần mất khuất, nụ cười tươi trên môi kia cũng dần dập tắt. Thay vào đó là nụ cười chua chát. Còn gì đau hơn khi thích chung một người với thằng bạn thân

- Mày mau mà thích cô ấy đi. Nếu làm cô ấy đau tao sẽ không tha mày mới đúng đấy

Cậu khẽ bảo và quay lưng bước vào cổng, nơi gặp mặt cùng lớp. Một chiếc mặt nạ thuỷ tinh mới lại được hình thành. Ngay lúc ấy, một chiếc mặt nạ khác lại vỡ. Với đầu óc thông minh như hấn sao lại không nhận ra chứ. Minh Khiết thích nó. Và ngay cả hấn cũng thế. “Tình cảm tao dành cho con nhóc ấy liệu có nhiều hơn mày không, Khiết?”. Hấn chột tự hỏi với lòng mình

- Bây giờ chúng ta đi đâu?

- Vào sở thú không xem thú chả nhẽ xem hoa.

- Lát đi. Đi chơi trước.

- Chuẩn. Đu bay ha?

Cả đám lớp nó nhao nhao lên bàn luận rồi kéo tới khu vui chơi. Nhìn cứ y như đám giặc. Lớp nó vui như vậy vì đang có một tin mừng. Tú Diệp đã chuyển trường. Hờ hờ. Thật thì lớp cũng ghét nó nhưng ghét ả Tú Diệp hơn. Thấy ả cứ ăn hiếp nó hoài đâm ra thương hết ghét, chỉ là đang đợi nó hoà nhập thôi, tại ngưỡng không dám bắt chuyện.Nó thì chả biết mô tê gì nên lủi thủi phía sau. Báo hại hai chàng cũng bước chậm lại, kè kè bên nó luôn.

- Chơi không?- Minh Khiết quay sang hỏi nó

– uhm. Dù gì cũng chưa chơi lần nào

Lời nói thì háo hức đấy nhưng giọng vẫn run run vì sợ. Khiến Anh Phong bất giác cười. Nó tức giận tru tréo lên, đánh một phát vào vai hấn đau điếng trả thù ^^

~– Đáng cười lắm hả?

– Uhm. Sợ thì thừa nhận đi, lắm chuyện!

– Da

Nó tức tối dùng liên hoàn chưởng với hấn. Nói thể cho oai chứ với hấn nhằm nhò gì. Như khều ấy. Đến lượt hấn rồi nhỉ?

– Cô muốn chết à?- Mặt hấn giả vờ đánh lại, hai tay nắm chặt cổ tay nó

– Anh dám?- Nó hếch mặt thách thức

– Dám- Hấn nhếch môi cười nham hiểm rồi quay sang Minh Khiết- Nắm lấy một tay nó

– Hở?- Cậu ngạc nhiên làm theo- làm gì?

– Chơi đu bay

– Không. Tôi chưa sẵn sàng. Wê...

Nó la lối tùm lum cổ vùng vẫy nhưng xin chia buồn. Đã bắt thành. Vé đã đưa. Ghế đã khoá. Xoay vòng....Vút lên cao...Thả xuống...

– Aaaaa

Nó hét thất thanh, nhắm tịt cả hai mắt. Cùng một lúc hai chàng ở hai bên nắm lấy tay nó. Nhưng hấn thì quậy hơn. Sợ nó ghét độ cao, hấn liền chộp lấy giữ luôn mắt kiếng của nó. Thế khỏi nhìn.

-Trả mắt kiếng. Sao lấy?

Nó vùng vằng khi đáp xuống. Nhìn vậy thôi chứ lòng vui phơi phới

– *đưa* sợ rớt mắt kiếng. Uống.

– Đi nhà ma không?- Khiết hí hửng ra ý kiến

Thế là nó lại bị kéo vào “mười tám tầng địa ngục”. Ma- kẻ thù không đợi trời chung với nó xin cúi chào Vương Ái Ngọc. Trong đây thật đáng sợ. Những âm thanh rùng rợn, không khí xung quanh mát lạnh đến rung người. Bầu không khí bao trùm nét u ám. Ánh sáng đỏ mập mờ đủ để thấy mấy nhà lao chứa đầy rẫy những con ma máu me khắp người. Đường đi gập ghềnh, nhấp nhô để tránh những kẻ nhắm mắt xem ma. Kiểu ấy vô đây chỉ có chộp ếch nguyên con. Yên tâm. Đang đi chợt một bàn tay lạnh ngắt chộp phải chân nó giữ chặt. Nó hốt hoảng cố giãy ra nhưng không được. Cổ chân nó đau buốt. Hốt hoảng nó vội với tay nắm áo người trước mặt làm điểm tựa để kéo. Kết quả, nó té nhào ra. Trong lúc vội vàng, chẳng hiểu sao lại luồn tay ôm sau lưng thân ảnh trước mặt luôn. Mặt nó áp vào lưng người ấy, một cảm giác lạ mà quen chạy dọc sống lưng nó như điện giật. Ấm áp. An toàn. Đây là cảm giác lạ lần đầu tiên trái tim nó đón nhận. Thời gian như dừng trôi. Nó cảm nhận được là một người con trai. Chợt một bàn tay rắn chắc siết chặt tay nó. Ấm lắm. Nó khẽ ngược mắt nhìn. Dù ánh sáng mờ mờ nhưng nó kịp nhận ra đây là ai. Anh Phong. Hai mắt Ngọc mở to hết cỡ, nó vội buông nhưng lại bị giữ chặt. Giọng hấn khê cất, đủ để cả hai có thể nghe trong đồng hỗn tạp âm thanh (la, hét, gào,...) này

– Dừng buông. Một chút nữa được không?- Hấn nói như cầu xin

– Anh...

– Ngọc, tôi...thích...

– Cổng ra kìa tụi bây ơi

Câu nói làm cả hai giật mình buông tay. Thừa cơ nó chuồn luôn. Nó chạy bỏ đi tìm Khiết. Một phần để đỡ ngượng. Một phần vì nó muốn báo cho cậu rằng nó đã có câu trả lời cho trái tim. Cho cả ba tụi nó

- Minh Khiết- nó nhào tới ôm chầm lấy cậu, cười tươi
 - Gì thế?
 - Tôi đã có câu trả lời rồi
 - Trả lời?
 - Phải. Khiết. Tôi xin lỗi. Tôi không có thích cậu. Nhưng chúng ta vẫn làm bạn chứ?- Ái Ngọc hồi hộp chờ đợi
 - Cậu đúng là khờ- Khiết nhẹ xoa đầu nó. Cậu không cần nhiều. Cậu thật thấy vui khi nó hạnh phúc- Phong nói gì với cậu sao?
 - Cậu ấy nói thích mình . Cậu ấy ...- nó hớn hở kể rồi chợt sững lại- Oái! Mình bỏ quên cậu ấy rồi.
- Thế là nó lại chạy đi. Minh Khiết chỉ biết lắc đầu la khổ mà chạy theo tìm phụ. Cả hai không biết được từ xa, Anh Phong đã thấy nhưng không nghe thấy. Tim hần nhói đau. Hần nghĩ rằng nó thích Khiết không phải hần. Là hần đơn phương. Phải. Khi nó cô đơn, là Khiết bên nó. Khi nó cần quan tâm, cũng là Khiết bên nó. Tình cảm Khiết dành cho nó nhiều hơn hần. Siết chặt hai tay, hần cười chua chát song quay lưng bỏ đi. Hần quyết định buông tay trước khi hần thích nó nhiều hơn.
- Điện thoại trong túi hần chợt reo... Một số lạ
- Alo- Phong lãnh đạm hỏi
 - Là Anh Phong. Còn nhận ra tớ chứ?- đầu dây bên kia cất lên một giọng nữ ngọt ngào nhưng mang nét tinh nghịch
 - Đã về rồi sao?- Hần bất động đứng yên tại chỗ. Người ấy đã về. Một người bí ẩn đã xuất hiện. Ngay khi con tim hần... **ĐÃ ĐỔI THAY**

15. Chương 15: Học Sinh Mới

Hờ hờ. Thật sự quá lâu Na mới mò vào fic này. Mọi người gặm chap này chắc chưa như giấm rồi quá. Sr rất nhiều. Thôi thì lâu nhưng hứa những chap sau sẽ cực gây cần và dần xé nội tâm xem như bù lỗi nha! ^^~.

~“Cậu còn nhớ mình chứ?”

” Là cậu ư?” Anh Phong như đứng hình với một giọng nói nữ tinh nghịch vang lên nơi đầu dây bên kia. Chưa kịp hoàn hồn điện thoại liền tắt. Ra là hết pin. Để lại lòng hần một dấu chấm hỏi lớn.

Trời tối mịt. Ánh trăng khuyết sáng vàng vạc cả nửa bầu trời, khiến những vì sao chỉ dám e dè le lói thoát ẩn thoát hiện. Những ngọn gió theo cửa sổ lùa vào phòng, thổi tung những lọn tóc của Phong. Nằm trên giường, hần vất tay lên trán suy nghĩ, đôi mày rậm nhíu lại vẻ lo âu.

- Tại sao mình lại có cảm giác bất an?

Anh Phong chợt tự hỏi. Phải. Nhẽ ra hần phải thấy vui khi người con gái ấy về. Nhưng đó chỉ là ngày xưa. Chợt hình ảnh ngày chiều ủa về trong hần. Cười. Hần nhếch mép cười chua chát. Trái tim chợt thắt lại đau nhói. “tíc tắc...tíc tắc...” Thời gian trôi chậm chậm. Hai mí mắt dần khép lại. Hần chìm vào giấc ngủ trong cơn bất an vô bờ.

~* Ngày đầu tiên sau kì nghỉ tết

- Chào! Học sinh gương mẫu quá nhé?

Hần giật mình quay sang. Ra là Ái Ngọc. Kế bên còn có Minh Khiết nữa. Cả hai đang cười toe toét nhìn hần. Lại nhói. Nhìn họ hạnh phúc cứ như một cặp đôi thật sự vậy

- À quên! Hình như đã thành sự thật rồi

Hần vô tình bật thành tiếng nói. Nó ngơ ngác nhìn hần ngạc nhiên hỏi:

– Anh đang nói gì vậy?

– Không có gì

Hắn lạnh lùng đáp rồi quay lưng bỏ đi một mạch. Hai khuôn mặt ngu ngơ đứng đực ở đằng sau vẫn chẳng hiểu mô tê gì đang diễn ra.

– Hắn bị gì vậy?– nó quay sang hỏi Minh Khiết

– Biết chết liền

Hắn nhún vai, Bình thản đáp. Làm bạn với hắn bao nhiêu năm nay, tính hắn rất đơn giản, dễ đoán nhưng gần đây thì thay đổi hoàn toàn. Mò cứ như vào mê cung! Nói rồi cả hai cùng vào lớp. Dù gì cái tính lạnh lùng đó cả hai cũng đã quen rồi.

– Cả lớp trật tự

Tiếng cô giáo vang lên nơi bục giảng. Cả lớp vội ổn định. Không gian im phăng phắc. Và cái người uy nghiêm nhất lớp ấy bắt đầu một bài thuyết dài. Ái Ngọc không quan tâm. Bởi giờ nó bận...ngắm hân mắt rồi. Những câu nói, những hành động âu yếm của hắn trong buổi đi chơi đó nó nào dám quên. Chúng cứ đuổi theo nó mãi trong những giấc mơ vào đêm tối. Khiến mỗi nó khó lòng khép lại được.

– Lớp chúng ta hôm nay sẽ có một bạn mới. Bạn ấy là du học sinh từ Mỹ trở về, sẽ học chung với chúng ta một thời gian.

Câu nói của cô giáo như kéo nó khỏi ảo mộng. Ái Ngọc liền đánh mắt ra phía cửa với mong muốn là một bạn nữ để làm quen. Và thật vậy. Một người con gái dễ thương như búp bê đang từ từ bước vào. Nhỏ có đôi mắt nâu to tròn cùng cái miệng chúm chím. Mái tóc thưa lất phất nâu hạt dẻ càng làm nổi bật làn da trắng phớt hồng của nhỏ.

– Chào các bạn! Mình tên là Cổ Linh Nhi. Mong các bạn giúp đỡ

~~ Cổ Linh Nhi (16 tuổi): tiểu thư của một tập đoàn lớn. Ngày xưa là bạn thân của cả Minh Khiết lẫn Anh Phong. Đối với hắn, nhỏ là tiếng cười của niềm vui. Nhưng sau này lại du học bên Mỹ. Ngoại hình thì mọi người biết rồi, đẹp hơn Ái Ngọc tí xí.

~Vừa dứt lời, nhỏ liền nở nụ cười tinh nghịch nhưng lại nhẹ nhàng. Cảm giác nhìn nụ cười ấy giống như ngắm vầng trăng vào rằm tháng tám vậy. Rạng rỡ nhưng không quá chói lóa. Đủ để thu hút và làm nổi bật trong đám đông. Hèn gì mấy đứa con trai như đứng hình tại chỗ.

“Nhưng Anh Phong chắc không như vậy đâu nhỉ?” Nó chợt trầm nghĩ và bất giác quay xuống. Nhưng hình ảnh nó nhìn được không như nó nghĩ. Anh Phong đang giương hai mắt to hết cỡ, chăm chú quan sát lên cô gái trên bục giảng. Chưa bao giờ hắn làm như thế? Cả Minh khiết cũng vậy! Điều đó khiến nó chợt đau lòng.

– Đẹp thế cơ mà!– Nó bất giác nói

– Uhm xinh thiệt. Vậy là trường mình kì này có hot-girl rồi- Đứa bạn kế bên quay sang cười nói với nó.

Một nụ cười đau xót liền hiện hữu trên môi xinh hồng đào kia. Nó đã thay đổi. Nhưng thực chất nó không xinh bằng cô gái kia. Nó vẫn không xứng với hắn. Hắn là hot-boy của trường cơ mà. Hot-boy phải đi chung với hot-girl chứ! “Phải quên hắn đi thôi Ái Ngọc à!” Nó tự an ủi mình. Nhưng ông trời có quá trớ trêu? Cô chủ nhiệm quyết định sắp lại chỗ ngồi cả lớp. Minh Khiết ngồi sau nó. Phía trước lại là hắn. Nhưng kế bên hắn là Linh Nhi. Cả hai có vẻ hợp nhau quá! Mới đó mà đã nói chuyện tíu tít với nhau.

– Ghen tị à?- Khiết ngồi đằng sau với lên ké tai nó hỏi nhỏ

Nó không đáp, vội cúi xuống giả vờ cặm cụi làm bài. Ngay lúc đó một cặp mắt đầy căm rứt vội lia xuống nhìn nó. Nhưng nó làm gì biết.

Thấm thoát một ngày dài đã trôi qua. Tiếng chuông báo hiệu giờ ra về cũng đến. Nó vui vẻ sắp xếp tập vở vào cặp. Vì hôm nay nó có hẹn với Khiết và hắn. Nhưng...

– Phong. Mình về chung nha?

Linh Nhi cười tươi nói và khẽ nín tay hấn lay lay. Quan trọng rằng hấn lại không phản ứng gì cả. Cứ để yên đấy. Hành động đó của cả hai khiến Ái Ngọc thoáng nhú mày

– Uhm cũng được.- Hấn gật đầu đáp và quay xuống nói với nó- Cô về với Khiết đi. Tôi đi trước

– Đây là ai?

– Ái Ngọc- Nó lãnh đạm đáp rồi nhìn thẳng vào mặt hấn. Nó định mở miệng hỏi thì....

– Biết rồi thì đi

Anh Phong lôi cổ tay nhỏ quay lưng bỏ đi một mạch, bỏ mặc nó ở đằng sau. Tim nó như ai bóp chặt

– Quên thật rồi?- giọng Ngọc như nghẹn lại chứa nước mắt

– Quên gì chứ?

– Quên buổi đi ăn kem hôm nay! Và cả mình nữa- nó nói mà khoé mắt cay cay

– Khờ quá!- cậu xoa đầu nó cười hiền từ- Cậu ta không quên. Chỉ là...bắt buộc mà thôi

– Ai mà ép buộc hấn ta chứ! Mê gái thì nói đại đi- Nó chu mỏ giận dữ

– Mê thiệt mà. Thanh mai trúc mã chứ chẳng chơi

– Cái...Cái...cô bên Mĩ á hả?

– Uhm. Là Linh Nhi đó

Ái Ngọc như muốn khuya tại chỗ. Đôi chân run run không đứng vững. Nó thất thủ quay gót ra về. Quên luôn Minh Khiết đang đứng đó. Đầu óc bây giờ nó trống rỗng, quay cuồng. Nó đã biết... Vương Ái Ngọc này thích Lã Anh Phong. Và nó không muốn người nó thích thuộc về người con gái khác.

~* Tại gốc cây bò cạp gần hồ bơi

– Mình về như thế, cậu bắt ngờ không?- Nhi tíu tít nhìn hấn cười híp mắt rất dễ thương.

Chợt Phong dừng bước. Ánh mắt nghiêm nghị đánh sang nhỏ. Cậu lạnh lùng nói

– Buông ra đi.

– Tại sao lại vậy?- mắt nhỏ liền long lanh. Khuôn mặt hiện lên thất vọng thấy rõ

– Vì đã không còn thích cậu. Xin lỗi- hấn xoa đầu nhỏ, nhẹ an ủi.

– Không phải như vậy chẳng? Cậu nói giỡn thôi đúng không?

Từng giọt nước mắt trong suốt lăn trên má nhỏ. Linh Nhi cố nín lấy tay hấn, rồi ôm chầm lấy thân ảnh ấy, oà khóc nức nở. Hấn đứng sững tại chỗ, chỉ biết vỗ nhẹ lưng Nhi. Nhìn nhỏ thế hấn hơi chạnh lòng nhưng đành chịu.

~Nó lững thững dạo bước trong sân trường. Đôi chân bắt giác bước tới cây bò cạp vàng thân quen. Lần này nó sai thật rồi. Cả hai đang ôm nhau thắm thiết kia. Nhưng tại sao lại ở đây. Tại sao lại ở dưới cây bò cạp nó yêu quý nhất. Tại sao lại ở nơi cất giấu kỉ niệm giữa nó và hấn. Tại sao nơi duy nhất nó muốn giữ lại cô ấy cũng cướp luôn.

Khoé mắt nó cay xè. Siết chặt hai tay, nó cố nuốt ngược những giọt nước mắt vào trong. Nó liền bỏ chạy. Ái Ngọc không muốn những hình ảnh ấy lọt vào mắt mình thêm phút giây nào nữa. Minh Khiết đã thấy tất cả. Cậu vội đuổi theo.

– Ái Ngọc- cậu đừng ngược nó giữ lại

– Tại sao lại sớm thế. Hấn chỉ mới nói thích mình gần đây thôi mà. Phải làm sao đây?- nó lẩm bẩm nói nhìn cậu như người mất hồn.

– Sao phải lo chứ. Cậu nhớ rằng người hấn thích là cậu. Ngày xưa là ngày xưa. Bây giờ trái tim hấn là của cậu

- Nếu thích mình thì đã không....
- Đừng hiểu lầm. Có thể hấn ta nói lời chia tay nên làm nhỏ khóc thì sao?
- Minh...
- Đừng lo! Quan trọng là ngày mai sinh nhật hấn. Đến tham gia đi, hấn sẽ vui lắm

Cậu xoa đầu nó cười hiền. Ái Ngọc vội dụi mắt cười tươi đáp trả. Rồi cả hai cùng về. Ai biết đâu sau nụ cười đó là sự đè nén nỗi đau vào tim đến khó thở. Và ai biết đâu có một người đang âm thầm dõi theo nụ cười ấy đến khi khuất dạng. Dù trong tay là một cô gái xinh nhưng ánh mắt và trái tim lại theo những cánh hoa bồ cạp âm thầm gửi đến người con gái khác.

16. Chương 16: Tâm Tư Thầm Kín

Đã lâu không gặp rồi nhỉ? Ngày trước do Na gặp phải một số chuyện không vui khiến tâm trạng không thể cầm máy viết được, giờ là phải học hành thi cử. Dù vậy Na sẽ cố gắng viết. Bắt mí nha! Khi đăng chap này là Na sắp viết xong chap 17 rồi. Sẽ sớm đăng thôi. Mong mọi người ủng hộ.

^^^

- ~~ Đừng buồn. Một chút nữa được không?- Hấn nói như cầu xin
- Anh...
- Ngọc, tôi...thích...

Giọng nói ảm áp. Bờ vai vững chãi, an toàn. Từng hơi ấm vẫn cứ vương vấn lại trên cơ thể nó. Trên đôi bàn tay nhỏ nhắn đang run lên vì lạnh.

Miệng nó chợt nhoẻn cười nhưng rồi... Từng hoa bồ cạp vàng bay là là trong gió. Cặp th

anh mai trúc mã ôm nhau lãng mạn. Như một bức tranh tuyệt đẹp của tạo hoá thiên nhiên. Nụ cười dập tắt. Thay vào đó lại là những giọt nước mắt đắng ngắt lăn trên bờ mi. Trong đêm tối, tiếng khóc của nó cứ thổn thức mãi.

Ngày mai là sinh nhật hấn....

.
.

.

.

“reng...reng...reng...” tiếng chuông đồng hồ như thường lệ vang lên đánh thức “con heo” trên giường. Nhưng hôm nay chả có động tĩnh gì cả. Hình như vẫn chưa tỉnh mộng. Mẹ nó lắc đầu ngao ngán chậm rãi bước đến cạnh và khẽ lay.

- Ngọc! Dậy đi con.
- Mẹ. Con muốn ngủ

Ái Ngọc nhõng nhẽo lật người. Nhưng chính hành động ấy đã để lộ điều không nên biết trên giường nó. Bà đã thấy một khoảng gối đầu ướt sũng và đôi mắt đỏ hoe, sưng mọng của con mình. Bà liền hốt hoảng gọi con:

- Ái Ngọc. Con sao vậy? Sao lại khóc?
- Dạ?

Nó từ từ ngồi dậy, ngạc nhiên nhìn mẹ rồi xoay quanh giường mình. Nhìn tác phẩm bản thân, nó cười đầy cay đắng.

- Chắc tại con nằm mơ
- Con mơ gì mà khóc ghê thế?
- Con quên rồi

Nói rồi nó đứng dậy lê bước vào nhà vệ sinh.

- Con ngốc này- mẹ mỉm cười, lắc đầu chào thua.

~“Giá như anh chẳng thuộc về ai, thì tình cảm đôi ta đâu là sai. Giá như mình gặp nhau khi trước, thì em đã đến trước một bước. Ghét con tim em đã thuộc về ai .Mà sao chẳng khi nào nghe lời em.Yêu dại khờ, dù có khi...Giả vờ không yêu...Nhưng đau lòng..” Đang mãi mê suy nghĩ trước gương, tiếng nhạc điện thoại khiến nó giật bản mình. Ra là Minh Khiết.

- Alo. Có chuyện gì vậy?
- Quên rồi hả cô nương! Hôm nay hai tụi mình hẹn nhau đi mua quà cho Anh Phong đấy!
- Oái! Quên mất. Cậu đang ở dưới đợi mình sao?
- Chứ sao. Chân mình...muốn gầy rồi này!- Cậu vờ khóc rưng rưng trong điện thoại.
- Rồi đợi mình chút

“Tút....” Dập máy.Nó bất giác bật cười thành tiếng và chạy đi thay đồ. Vẫn phong cách tuy trẻ con nhưng rất dễ thương ấy, nó diện một chiếc áo lệch vai trơn màu hồng, cùng chiếc đầm trắng. Thế là tuyệt hảo.

Hai bánh xe đạp cứ thế chầm chậm, chầm chậm quay đều trên con đường vắng. Ái Ngọc ngồi phía sau , mắt hướng lên trời dõi theo những đám mây trắng bồng bênh trôi. Từng làn gió khẽ làm rối mái tóc đen mượt kia.

Dù biết rằng người ấy không phải của mình. Dù biết rằng phải ép trái tim này không được rối loạn vì ai đó. Nhưng Khiết thật sự chẳng thể cầm lòng mà xuyên xao với hình ảnh tựa như thiên thần của Ngọc nơi yên xe. Càng nhìn cậu lại càng hận. Hận vì người nó thích không phải là cậu. Hận vì không thể trực tiếp chăm sóc nó như những gì cậu muốn. Chỉ có thể âm thầm, lặng lẽ. Nhưng chẳng phải yêu một người chỉ nhìn người đó hạnh phúc đã là quá đủ? Thế sao lòng này lại tràn ngập nỗi đau.

.
.

.

.

.

.

.

“Két” Chiếc xe đạp thể thao dừng lại trước một cửa hàng lưu niệm tương đối lớn. Ái Ngọc vui vẻ kéo tay cậu vào trong. Không cần thận người ngoài còn tưởng đấy là một đôi,chứ không phải bạn thân. Và thực sự đã xảy ra...

- Hai bạn muốn mua gì?
- Em muốn mua một món quà thật đẹp ạ!- Nó hớn hở, tíu ta tíu tít nói
- Nhìn là biết. Muốn mua đồ đôi phải không?- Cô bán hàng nháy mắt tinh nghịch
- Ồ...- nụ cười của nó liền hoá đá. Một giọt mồ hôi lạnh chảy trên trán.
- Chị hiểu lầm rồi ạ! Tụi em là bạn thân.

Cậu giải thích và cười. Nụ cười trông rất đẹp nhưng nếu nhìn kĩ thì sẽ thấy một chút giả tạo. Vì...cậu đang rất đau. Nghe Khiết nói thế, cô bán hàng lúng túng ra mặt. Cô đã nói sai rồi...

– Tụi em muốn mua quà sinh nhật cho bạn. Con trai ạ!- Cậu tiếp tục giải vây trong khi nó còn đang trong trạng thái đờ toản tập.

– Ra thế. Đi theo chị.

Cả hai vội đi theo. Chợt nó nắm gấu áo Khiết giắt ngược lại. Khuôn mặt bầu bĩnh toát lên vẻ lo lắng. Khiến ai kia cũng bồn chồn theo

– Cậu thật sự không sao chứ?

Nó giành hỏi trước. Mặc dù cậu hiểu ý nghĩa câu nói đó nhưng cậu đành phải nói dối... Thà mình tổn thương còn hơn để người ấy khó xử vì mình

– Là sao? Cái đó phải hỏi cậu mới đúng?

– Thôi không có gì đâu

Nó buông tay và phóng đi trước. Nổi bắn khoắn ấy trong lòng vội dập tắt khi nó bắt gặp những dãy đồ chơi lung linh, lấp lánh.

– Đẹp quá!

Nó cứ thế đi loanh quanh chọn lựa. Lúc thì chọn đồng hồ. Lúc thì chọn khung ảnh,... Và cuối cùng là không chọn được gì - __-“. Trong khi Khiết đã chọn được một chiếc đồng hồ cực ngầu. Bạn thân có khác. Hiểu ý nhau ghê.

– Cậu muốn tặng gì cho cậu ấy?- Khiết kiên nhẫn, ân cần hỏi

– Mình muốn tìm một thứ gì đó khiến cậu ấy nhìn thấy là nhớ tới mình- nó ỉu xiu nói

– Thế hai cậu có kỉ niệm với nhau chung một vật hay hình ảnh gì không?- Khiết gợi ý

– Cây bò cạp- Hai mắt nó sáng rõ như bắt được vàng- ở đây có bán mô hình cây bò cạp không ạ?

– Hình như là có

Cô bán hàng suy ngẫm và dẫn hai đứa vào góc khuất của tiệm. Ở một góc của chiếc kệ, một kim tự tháp trong suốt liền đập vào mắt khiến nó ngẩn ngơ. Vì bên trong kim tự tháp là một cây bò cạp đang trong mùa trổ bông. Những chùm hoa vàng ươm rũ xuống, thỉnh thoảng đung đưa như trong đó có gió thoảng vậy. Và đó chưa phải điều đặc biệt. Vì thứ khiến nó bị cuốn hút chính là đôi học sinh nam nữ đứng dưới gốc cây. Thật sự rất giống, rất giống với món quà nó muốn tìm và giống cả nó với hần nữa. Đó có phải là duyên phận hay là một điềm báo không lành.

– Đồ chơi này sản xuất năm ngoái. Bán chạy lắm. Nhưng giờ không sản xuất nữa. Có một không hai đây- cô nhân viên tự hào kể.

– Thế gói lại giùm em- Khiết giúp nó trả lời.

Nhìn món quà được gói ngay ngắn, cẩn thận trong giấy bao màu hồng xinh xinh, nó không giấu nổi vui mừng mà nhoẻn miệng cười. Trên đường đi nó cứ ngẩn ngơ miết, hết nhìn trời, nhìn mây rồi lại nhìn món quà. “Nó đang nghĩ gì thế nhỉ?” Khiết nghiêng đầu thắc mắc suy nghĩ

*Trước cổng nhà Ái Ngọc

– Hôm nay vui lắm! Đã làm phiền cậu rồi- nó cười mỉm chỉ.

– Có gì đâu! Ngốc này- cậu nhẹ xoa đầu nó- Chiều nay nhớ phải đi đấy.

– Biết rồi

Vừa nói nó vừa quay lưng bước đi. Nhưng được ba bước thì đã bị cậu gọi với theo

– Nhớ là bữa dạ hội nhé cô nương! Mặc đồ sai là tôi không chở về đâu đấy!

– Hứ ai thèm! – Nó tức tối chu mỏ đáp- Quan tâm quá mức rồi đấy! Mình không phải con nít đâu?

“Rầm” Tiếng cánh cửa đóng lại. Nhìn bóng dáng nhỏ nhắn khuất dạng, cậu chỉ biết khẽ thì thầm

– Ngọc vẫn hoàn ngọc. Vì Hoàng Minh Khiết này ngày càng thích Vương Ái Ngọc hơn.

17. Chương 17: Món Quà Bất Ngờ

Na đã hứa thì chắc chắn sẽ ra sớm nhất có thể. Nay Na tung ra hai chap luôn nè. Hai chap Na ưng ý nhất cho đến hiện tại. Mong mọi người đọc, vote, cmt ủng hộ cả hai chap nha. Xin cảm ơn. ^^

~~*Chiều hôm ấy

– Xong chưa con gái?

Tiếng ba nó từ trong xe hơi vọng vào nhà. Cánh cửa bật mở, một cô nàng tựa như công chúa nhỏ. Nó mặc một chiếc đầm voan kiểu công chúa lệch vai màu hồng. Mái tóc đen được thắt bím nhẹ lệch sang một bên. Nó còn được điểm xuyến thêm cái nơ màu bạc. Ba nó khẽ mỉm cười. Nó đã thay đổi.

– Con gái của ba hôm nay đẹp mê ly nhỉ?

– Ba kì quá à!

Nó không nhẽo đáp lại ở băng ghế sau. Chiếc xe hơi lao vút trong màn đêm. Thoắt cái, nó đã đến nhà của hần -nơi tổ chức sinh nhật. Lối đồn quả không sai. Nhà hần nhìn cứ như biệt thự ấy. To hơn nhà nó luôn mà lì. Sân vườn cũng đặc biệt rộng nữa. Hình như là có hồ bơi. Chào tạm biệt ba, nó dịu dàng hoà nhập vào bữa tiệc. Vừa bước chân vào, Ái Ngọc đã chiếm lấy vị trí trung tâm rồi. Tất thấy mọi người đều ngạc nhiên trước sự lột xác dễ thương đến ngỡ ngàng của nó. Đặc biệt là Khiết và Phong. Cả hai như chết trân tại chỗ.

– Đêm nay cậu thật đẹp!- Khiết ngại ngùng nói

Nó mỉm cười và quay sang hần chờ đợi

– Còn anh thì sao?

– Nhìn tạm ổn đấy

– Nè! Khen một câu làm cho tôi vui cũng không được sao?- nó vờ trách móc

– Tôi không biết nói dối đâu

– Anh...

– Thôi cho em xin- cậu vội can ngăn và quay sang nó đánh trống lảng- chả phải cậu có quà tặng Phong sao?

– Ờ phải.

Nói xong, Ái Ngọc liền đưa hộp quà trước mặt hần. Khuôn mặt nó liền thay đổi 180 độ. Một nụ cười tươi nhưng thẹn thùng. Hai má hơi ửng đỏ như đánh phấn. Nó ngập ngừng nói một cách hiền dịu hiếm thấy:

– Sinh nhật... vui vẻ... nhé!

– Cảm ơn. Tôi thích món quà này lắm!

Càng nói giọng hần càng nhỏ dần. “Nhìn hần lúc này dễ thương quá!”. Vừa nghĩ nó vừa tủm tỉm cười.

– Có gì đáng cười sao?

– uhm có... À không có

– Nói ghen!

Nó và hần từ bao giờ đã bị cuốn vào không gian riêng của cả hai. Cứ nói cười, cãi nhau tíu tít mãi, đến nỗi Minh Khiết bỏ đi khi nào không hay. Mặc dù lòng nhói đau nhưng cậu chấp nhận và học cách dần quên nó. Và mười phút sau....

– Ờ? Khiết đâu rồi nhỉ?- Nó ngơ ngác quay quanh dáo dác tìm (chị này trọng sắc khinh bạn -_-“)

– Chắc hồi nãy đi rồi- hần đáp

- Ồ. Cơ mà kệ. Chắc là đi tìm bạn nữa xinh đẹp nào rồi- Nó vô tâm, hồn nhiên đáp
- Ở đây cô đẹp nhất rồi còn đâu!- hấn bắt giắc thốt thành lời
- Hả?- nó kinh ngạc hét lên rồi chạy lằng xằng quanh hấn như con cún con- Anh vừa nói gì nói lại xem? Tôi nghe không rõ.
- Không nói.
- Nói đi mà. Tại hồi nãy tôi không chú tâm lắm!
- Không
- Phong...
- Muốn thì phải trả lời tôi câu hỏi này
- Hỏi đi!
- Tôi biết Khiết thích cô. Vậy còn cô? Cô có thích cậu ấy không?
- Tôi...
- Anh Phongggg

Một giọng nói lạnh lạnh trẻ con, vừa lạ nhưng lại quen. Cả hai giật mình quay lại. Một cô gái trong bộ váy trắng tinh khôi một dây. Nơi thắt lưng là dây đeo nơ màu bạc lấp lánh. Chỉ gật đầu chào nó một cái rồi chẳng nói chẳng rằng kéo tay hấn một mạch bỏ đi luôn.

Ái Ngọc chỉ biết tiếc nuối nhìn theo. “Tôi không thích cậu ấy vì trái tim tôi thuộc về anh” Đó là câu nói nó định trao đến hấn. Nhưng không kịp rồi. Mỉm cười nhẹ, nó cầm cốc nước dạo bước ra sau vườn. Được một lúc, Ngọc quyết định ngồi nghỉ cạnh hồ bơi. Chân vẩy nhẹ trong dòng nước mát lạnh, ngắm nhìn những ngôi sao nhấp nháy trên trời.

- Ở đây làm gì thế cô nương? Không ăn à?
- Chẳng phải Minh Khiết cậu cũng ra đây sao!
- Uhm... Minh ra đây là xem một người tự kỉ sẽ biểu hiện như thế nào.
- Xỉa ai đấy hả?

Nó lườm cậu sắc lẹm. Khiết bật cười nhẹ. Cậu xoa đầu Ngọc và đưa trước mặt nó một chiếc bánh ngọt dâu tây hấp dẫn. Hai mắt nó liền sáng rõ.

- Cảm ơn

Nói rồi nó ăn ngấu nghiến như bị bỏ đói lâu lắm rồi vậy. “Cô ngốc này” Cậu cười ngĩ và khẽ rút khăn giấy lau những vết kem dính trên má nó. Mặt nó chợt nóng bừng bừng. Dù biết rằng nó không thích cậu nhưng như thế con gái đều phải ngượng phải không? Nó khẽ quay mặt tránh né và đã bắt gặp một hình ảnh không nên thấy và tuyệt đối không được xảy ra trước mặt nó.

Nó thấy Anh Phong trong bộ vét màu đen, trên tay là một hộp quà đang từ từ đưa cho Linh Nhi. Dù là trời tối mịt mờ nhưng nó nhận ra được đấy là... hộp quà của nó. Vì kể bên hộp quà, nó đã chính tay vẽ lên một cây bồ cạp vàng để gọi hấn nhớ. “Tôi thích món quà này lắm!”. “Tôi thích món quà này lắm!”. Câu nói ấy cứ mãi quay cuồng trong đầu nó. Giả dối. Tất cả đều là lời nói dối.

- Lã Anh Phong! Anh là đồ tồi.

Tức tối, nó đứng phắt dậy hét thật lớn rồi bỏ chạy. Minh Khiết vội đuổi theo. Ra đến cổng, cậu mới giữ được nó.

- Ái Ngọc. Bình tĩnh đi
- Buông mình ra.Sao mình có thể bình tĩnh. Cậu nói là hấn thích mình mà. Linh Nhi chỉ là quá khứ. Nói dối. Cậu gạt mình.

Nó vùng vẫy thoát khỏi bàn tay đang siết chặt của cậu. Hai hàng nước mắt đã tuôn rơi lúc nào không hay. Nó yếu đuối quá! Chỉ như thế đã khóc. Hay tại nó đã tin tưởng quá nhiều để rồi đến khi sụp đổ thì chẳng còn gì ngoài nước mắt.

– Mình muốn yên tĩnh

Giọng nó nghèn nghẹn mà tuyệt vọng vang lên. Rồi quay lưng lại, nó liền vụt chạy. Chạy thật nhanh, chạy hết sức có thể để trốn tránh những gì nó thấy trước mắt, để trốn tránh người mà nó không muốn đối diện. Nước mắt vẫn tuôn không ngừng. Đôi môi nó mím chặt. Cảm giác này đau lắm. Dù là nghiệt ngã như sự thật : nó đã yêu hấn rồi.

18. Chương 18: Tổ Tình

* Mười mấy phút trôi qua

Ái Ngọc giờ đây thật sự không biết mình đã chạy bao lâu và bao xa. Nó chỉ thấy trong người uể oải, chẳng còn sức lực. Nước mắt cũng tạm thời ngừng rơi. Ngay cả đôi bàn chân cũng bắt đầu phòng rộp đau điếng.

Chợt nó bắt gặp một công viên nhỏ. Thứ đẹp nhất, nổi bật nhất nơi ấy không gì khác lại chính là một cây bò cạp đang trong mùa trổ bông vàng rực. Thật nực cười. Ông trời đang trêu ngươi nó à? Ấy vậy mà cơ thể nó lại tự động ngồi ở đấy. Từng cơn gió mang hơi nước mát lạnh thổi tới, cuốn những cánh hoa vàng kia bay là là xuống đất. Những kí ức hồn nhiên khi được hấn âm thầm quan tâm, những cuộc xung đột tưởng chừng như ghê gớm nhưng lại trẻ con đến không ngờ liền ùa về tâm trí nó. Thời gian thật vui sao lại qua đi thật nhanh. Đôi môi chúm chím nở nụ cười chua chát.

“tí tách...tí tách...” Những giọt mưa nặng hạt bắt đầu rơi rồi dần đổ ào ào như trút nước. Nó vẫn ngồi đấy, không có ý định bỏ đi. Ái Ngọc khẽ nhắm mắt lại, ngửa cổ lên trời. Nó muốn làn mưa sẽ xóa đi nỗi đau của nó trong lòng, xóa đi niềm tin tưởng ngu ngốc của nó đối với hấn. Đằng xa, một hình bóng đang đau đầu nhìn nó không rời. Hai tay siết chặt, trái tim quặn đau cũng không kém

– Mày còn mặt mũi tới đây hả Lã Anh Phong?

Giọng Minh Khiết đầy tức giận từ đằng sau vang tới. “Bốp” Cậu giáng một cú đánh thật mạnh vào má ngay khi hấn mới vừa quay người lại. Anh Phong xém ngã nhào ra đất, một dòng máu nhỏ rỉ ra nơi khoe môi. Hấn nhếch mép cười, lau nhẹ vết máu và lao tới đánh trả.

– Tao làm gì là chuyện của tao

Thế là cả hai lao vào trận chiến của con trai. Ai cũng bầm tím cả người, đôi mắt hấn lên tia giận dữ, như hai con sư tử giành lãnh thổ trong cơn mưa lớn. Minh Khiết lao tới đâm một cú vào bụng hấn.

– Nhưng chuyện của mày làm cho Ngọc phải đau khổ. Không thể tha thứ.

Một cú móc ngược đáp lại

– Chả phải mày thích cô ấy sao? Tao nhường ày.

Minh Khiết lao tới, siết cổ áo hấn lại

– Thì sao. Nhưng người cô ấy thích là mày

– Dừng lại đi mà

Linh Nhi không biết tới từ khi nào. Mặt nhỏ toát lên vẻ lo lắng, ra sức can ngăn nhưng vẫn vô dụng. Anh Phong giựt tay Khiết ra, lại một cú đâm vào má

– Nói dối. Chả phải cô ấy luôn quan tâm tới mày sao.

– Đồ ngu. Món quà cô ấy tặng mày chính là bằng chứng. Là mô hình cây bò cạp có một không hai đấy

Cậu tức tới hết lên. Như một gáo nước lạnh dội cho hấn tỉnh. Thời gian như ngừng trôi. Đôi mắt hấn hoá hoang mang. Vậy ra hấn đã hiểu lầm! Hấn sai thật rồi. Sai vì đã không đủ dũng cảm đến bên nó. Sai vì

giả vờ cao thượng để rồi tổn thương nó. Bất giác, hấn khẽ quay lại hướng Ngọc đang ngồi và bắt gặp ánh mắt của nó. Thì ra khi cả hai đánh nhau, nó đã phát hiện. Người nó run lên bần bật dưới làn mưa trắng xoá. Hai tay siết chặt. Hình như nó đang khóc.

– ĐỦ RỒI. Để cho tôi yên. ĐỂ TÔI YÊN

Nó uất nghẹn hét lên rồi bỏ chạy.

– Ái Ngọc

Cả hai liền đuổi theo. Nhưng chưa được mấy bước, Linh Nhi đã giữ cậu lại. Nhỏ khẽ lắc đầu, nhẹ nói tỏ ý phàn nàn

– Đứng! Để họ giải quyết với nhau đi

Khiết khó chịu giựt phắt tay ra

– Họ như vậy chẳng phải do cô sao?

– Hay là do anh. Tôi với Phong đã sớm kết thúc rồi. Tất cả chỉ là một vở kịch thôi!

– Vở kịch?

Quay về nửa tiếng trước

—— Cô ấy đi rồi

Anh Phong lạnh lùng nói ngay khi nhỏ kéo hấn đi được một đoạn. Nghe xong, nhỏ liền buông tay, khuôn mặt tỏ ra một chút bối rối

– Làm vậy có đáng không? Cậu định nhường cho Khiết thật sao?

– Mình không biết-Hấn liền đáp và quay sang nhỏ với ánh mắt vờ khó chịu- Và ngay khi chuẩn bị có kết quả thì cậu lại lôi mình đi mất

– Hihi- nhỏ cười trừ chữa ngược- Mình có biết đâu.

– Không sao. Đợi dịp khác...vậy

Hấn đang nói bất giác khựng lại. Đôi mắt chăm chăm về phía hồ bơi mà ánh lên tia đau buồn. Nhỏ liền quay sang theo. Là Khiết với Ngọc. Hình như đang nói chuyện gì đó vui vẻ lắm! Cậu còn chủ động dùng khăn lau cho nó. Ngay khi nó quay sang phía mình, hấn liền tránh, nhìn sang nhỏ và khẽ nói:

– Đến giờ diễn rồi

Nhỏ gật đầu. Ngay lập tức trên môi hấn nở một nụ cười ảm áp. Nhìn cứ tưởng thật nhưng có biết đâu đây chỉ là giả tạo. Hấn đưa hộp quà của nó cho Linh Nhi, cố tình đưa mặt về cây bô cặp về phía nó. Để nó nhìn đã biết đây là hộp quà của mình.

– Lã Anh Phong! Anh là đồ tồi.

Nó hét lên rồi bỏ đi. Minh Khiết cũng vậy

– Chẳng phải cậu nói là đang quyết định...

– Hành động như vậy là đủ để hiểu quyết định của mình rồi. Giữ kĩ món quà này giùm mình. Mai mình sẽ đến lấy

– Cậu thật là... NÈ! Định đi đâu vậy?

– Không thể đến gần chăm sóc cô ấy thì có thể ngắm từ xa mà, phải không?

Hấn cười nhạt rồi quay lưng bỏ đi. Một bóng dáng lạnh lẽo đầy cô đơn

– Nói như vậy chẳng nhẽ cô đã không còn thích cậu ấy rồi ư?- Minh Khiết nhìn nhỏ nghi ngờ hỏi

– đương nhiên là không nhanh vậy rồi. Nhưng nếu tôi không buông tay thì làm được gì. Giành giật?

- Cô có thể mà. Khi Phong hiểu lầm tôi với Ngọc mà buông tay
- Tôi không phải đứa con gái chanh chua, mù quáng vì tình. Làm như thế chỉ khiến mọi người thêm đau. Tôi giúp là vì tình bạn, tôn trọng quyết định của cậu ấy.
- Cô thật hiểu chuyện và kiên cường. Hơn cả đứa con trai như tôi

Khiết dứt tay vào túi quần, thở dài nói. Nhưng đáp lại, Linh Nhi chỉ cười nhẹ

- Không hơn anh bao nhiêu đâu. Anh đơn giản chỉ là không chịu chấp nhận sự thật nên không nỡ rời xa Ái Ngọc. Anh có bao giờ nghĩ, cô ấy cũng có lúc khó xử?
- Cũng phải. Tôi quá ích kỉ rồi. Cầu mong hai người họ sẽ làm hoà và hạnh phúc.
- Uhm

Nhỏ gật đầu đồng tình. Rồi bỗng nhiên cả hai nhìn nhau và bật cười khúc khích vui vẻ. Cười thoải mái sau bao nhiêu chuyện xảy ra. Trên cuộc đời này không ai là vai phụ cả. Họ có thể là vai phụ ở vở kịch này nhưng rồi sẽ là vai chính ở câu chuyện khác. Chỉ do họ chọn lựa thôi. Có khi nào ngay phút giây này đây...cả hai đã tìm được vai chính và bạn đồng diễn của bản thân trong cuộc đời mình, hay ít nhất là trong thời gian này.

.

.

.

*Trong khi đó

Ái Ngọc chạy thục mạng, hần cũng đuổi theo học hơi đằng sau."Rầm" nó té ngã, những vết nhơ bắn bắn lên chiếc váy xinh đẹp, mắt cá chân sưng lên đau buốt.

- Ái Ngọc. Đừng chạy nữa- hần gọi với từ đằng sau.

Nhưng chỉ khiến nó thêm hoảng loạn. Nó loạng choạng đứng lên, cố gắng chạy nhanh nhất có thể. Nước mắt lại tuôn rơi nhiều hơn.Chẳng hiểu sao nó bỗng thấy sợ khi phải đối mặt với hần.

Đường lớn xuất hiện ngay trước mặt.Nó liền băng ngang. "Tin...Tin..." Tiếng còi xe ô tô inh ỏi vang lên bên tai. Chiếc đèn pha chiếu lên thân ảnh nhỏ bé. Khối sắt lớn lao vun vút đến gần. Nơ sợ hãi đứng trơ ra đấy. "Vút". Xe ô tô phóng qua êm ái. Một lực bí ẩn đã kéo nó về. Khẽ mở mắt, nó thấy mình đang nằm trong gọn lỏn trong vòng tay của Phong.

- Đồ ngốc này. Đã bảo đừng chạy nữa mà.

Hần hốt hển, vừa thở vừa nhẹ nói khẽ bên tai nó. Từng hơi thở ấm áp len vào tim. Ái Ngọc khóc ngày càng dữ dội. Nó dùng hết sức yếu ớt của mình vùng khỏi vòng tay ấy.

- Anh buông ra đi. Tôi không phải đồ chơi của anh. Linh Nhi -tình yêu đích thực của anh đã về rồi đó. Còn quan tâm tôi làm gì?

- Anh xin lỗi. Anh không...cố ý...làm tổn thương em. Anh...

Hần cố gắng lại gần nó nhưng cứ tiến một bước, nó lại lùi ra xa một bước.

- Không cố ý?Phải anh vô tình chú ý đến tôi. Anh không cố ý trêu ghẹo tôi. Anh không cố ý quan tâm tôi, cứu tôi thoát nạn. Tất cả đều là sự vô ý của anh. Để rồi anh có quyền phủ bỏ nó một cách nhanh chóng, để rồi ngoài miệng khen thích món quà của tôi xong quay lưng tặng cho người khác. Vậy anh...có bao giờ chú ý đến cảm xúc của tôi không?- Nó uất ức nói, giọng lạc đi vì nước mắt.

- Anh xin lỗi. Là anh nói dối. Vì lúc đó anh nghĩ mình không đủ tư cách ở bên em. Em với Khiết mới là một đôi

"Chát" Tiếng bặt tay vang lên rõ mồn một. Hần kinh ngạc nhìn nó.

– Chẳng nhẽ anh không cảm nhận được? Tôi vì anh nên mới thay đổi ngoại hình. Tôi vì anh nên mới luôn cố gắng mở lòng với người khác. Tôi vì anh mà bất chấp sợ hãi bộc lộ tính cách thật của mình. Chính anh khiến tôi thao thức từng ngày. Dù là kỉ niệm hay hành động dù dẫu nhỏ nhất của anh, tôi đều nhớ.

– Ái Ngọc....

– Tôi thích anh rồi đó. Anh đã hài lòng chưa? Tôi thích anh. Thích anh nhiều lắm!

Anh Phong liền chạy tới ôm gọn nó vào lòng, thật chặt, thật chặt. Hắn sợ sẽ lạc nó mất. Đưa bàn tay lên xoa đầu nó, cậu an ủi nó với cả tấm chân tình

– Đừng nói nữa. Anh nghe rồi. Anh sẽ không rời xa em nữa. Lẽ Anh Phong này sẽ không bao giờ buông tay Vương Ái Ngọc

Và rồi, hắn nhẹ đặt lên trán nó một nụ hôn. Bầu trời bắt đầu tạnh mưa. Trời cũng bắt đầu nhá nhem tối. Vầng trăng hiện lên trên trời, chiếu sáng cho cặp đôi tiên đồng ngọc nữ đang hạnh phúc dưới trần gian. Cầu mong niềm hạnh phúc ấy sẽ kéo dài mãi. Trông thâm tâm cả hai, những cánh hoa bồ cạp vàng lại bay như gửi lời chúc phúc...

19. Chương 19: Bị Hại Trong Giờ Học

Xin chào mọi người sau một thời gian dài Na không đăng chap mới. Đúng hơn là vắng bóng. Vì lý do cá nhân và sức khỏe nên mới thế. Mong mọi người thông cảm. Để bù lại khoảng thời gian mọi người đã đợi, chap nà của truyện dài hơn những chap trước rất nhiều. Mọi người đọc vui vẻ

~Sau cảnh tượng lãng mạn ấy là hậu quả chẳng tốt đẹp gì mấy. Tối hôm đó, ở bốn ngôi nhà khác nhau, có bốn bạn nhỏ đang bị phụ huynh tra hỏi gắt gao như tội phạm. Cũng phải, ai cũng ướt nhẹp như chuột lột, tóc tai bù xù, mặt mày lấm lem bùn đất. Tội con trai thì còn tệ hơn, thêm vài vết bầm tím, trầy xước, chảy máu nữa.

– Lần sau mà còn như thế nữa thì mốt đừng mong đi đâu hết, nghe rõ chưa?

Bốn ông cha không hẹn đồng thanh hét lên răn đe náo loạn cả góc trời. Ấy vậy mà trong lòng bốn đứa trẻ, cái cảm giác sợ hãi, ăn năn từ lâu đã được thay thế bởi những niềm vui lạ lẫm. Như một hỗn hợp hoà lẫn nhiều cảm xúc với nhau. Có một chút nôn nao, phấn khích như khi chúng lần đầu học chữ. Lại xen vào một chút hy vọng nhỏ nhoi vào ngày mai tươi mới. Một nỗi nhớ da diết về một hình bóng vô danh bí ẩn. Thứ hỗn hợp phức tạp đó cứ len lỏi mãi trong tâm trí và cả giấc ngủ êm đẹp của chúng.

Ánh trăng dần dần tắt lịm và biến mất sau những vệt nắng yếu ớt ban sáng. Bây giờ đã gần bảy giờ nhưng bầu trời vẫn còn hơi tối bởi những đám mây xám xịt, nặng trĩu nước. Gió thổi từng cơn se se lạnh. Bốn học sinh ai cũng mặc thêm một chiếc áo khoác. Chỉ riêng hắn, vẫn chiếc áo trắng đồng phục mỏng tanh trên người. Đường như Anh Phong không quan tâm gì mấy cái thân thể đang run nhẹ của mình mà rảo bước quanh sân trường, cặp mắt đảo dáo nhìn xung quanh tìm kiếm một người. Chợt một cú cốc nhẹ ở đằng sau khiến hắn giật mình. Quay lại đã gặp ngay khuôn mặt khế nhãn lại khó chịu của nó. Chưa kịp nói lời nào, đôi môi nhỏ kia đã lên tiếng trách móc trước:

– Trời lạnh sao không chịu mặc áo khoác? Muốn bệnh sao?

– Bệnh gì? Thân thể cường tráng thế này mà ỉ

Vừa nói hắn vừa chỉ con chuột mình gồng và nở nụ cười tinh nghịch. Nhưng đáp lại, Ngọc chỉ bĩu môi chằm chọc

– Hôm qua còn dầm mưa nữa á. Người sắt còn bệnh huống chi anh

– Đã bảo là sẽ...ơ hơ...HẮT XÌ...không bệnh đâu

Định là sẽ an ủi nó để khỏi cằn nhằn, ai dè nó nói lại linh thế. Giờ thì hắn ngượng chín mặt. Chỉ muốn tìm Thổ Địa cùng chui xuống đất. Ái Ngọc khế bật cười. Nó thành linh cõi áo khoác trên người rồi quăng qua cho hắn. Anh Phong ngạc nhiên mở to mắt nhìn, nó liền giải thích:

- Áo khoác thể thao đấy. Con trai mặc cũng được. Vừa mà
- Ý anh không phải thế- hần vôi phân bua- Anh mặc rồi thì lấy gì em mặc. Em cảm luôn thì khôn
- Cha cha. Xem họ tình cảm chưa kia. Nhìn mà ghen tị quá

Linh Nhi không biết từ đâu xuất hiện, trêu chọc cả hai. Bên cạnh nhỏ còn có Minh Khiết đi cùng. Cả hai nở nụ cười gian manh như vừa bắt gặp phải gian tình.

- Hai cái người này. Muốn chết... Ồ hơ...HẮT XÌ

Và lần này là đến lượt nó. Bắt lấy thời cơ ngàn năm có một, hần liền vênh mặt chỉ bảo lại:

- Đã bảo mà không nghe. Mặc vô đi cô nương.
- Ờ...ừ

Nó ỉu xiu làm theo. Hình như cả nó và hần đã quên mất còn có hai người bạn đang hiện diện sừng sững ngay trước mắt. Yêu rồi thấy khác nhĩ. Quan tâm nhau mặc xung quanh bao nhiêu cặp mắt dòm ngó, hay ít nhất hiện giờ là có hai cặp đang trợn tròn đầy ngưỡng mộ . Hành động cứ y như ở chốn không người.

- Cho em xin. Hai anh chị mùi mẫn thế chịu gì nổi. Em còn độc thân đấy- Minh Khiết giả vờ khóc lóc van xin trêu chọc cả hai
- Tủi ghê chưa?- Nhưng lại bị nhỏ đá xoáy lại
- Thế hai người quen nhau luôn đi- nó và hần cùng đồng thanh khiến hai người kia đứng đờ như tượng đá.

Quả thật là bạn bè. Nói kháy nhau cũng chơi theo hiệu ứng băng chuyền. Nhưng có lỗi chẳng khi không khí chợt căng thẳng thất thường. Một cảm giác lạ bỗng trỗi dậy trong lòng Khiết và Nhi. Bụng dạ cả hai chẳng hiểu sao cồn cào hết cả lên. Tim thì cứ đập thành thịch, loạn xạ ngẫu trong lồng ngực. Thấy cả hai không nói gì, Ái Ngọc tưởng mình chọc hơi quá nên lên tiếng xin lỗi:

- Đừng giận nha. Mình nói giỡn thôi mà. Hai người không sao chứ?
- Không sao. Vào lớp thôi.

Mặt cả hai chợt đỏ bừng như ăn phải ớt hiểm. Nói rồi cả hai xoay lưng bước về hai hướng khác nhau, mặc dù học chung một lớp. Thấy lạ sao? Vì họ có về lớp đâu. Người đi hướng vào phòng giám thị. Người kia thì phòng hiệu trưởng @@. Ái Ngọc nhìn mà không khỏi thắc mắc hỏi:

- Họ bị gì thế?
- Kệ đi. Ngượng quá hoá ngố ấy mà.
- Nhưng reng chuông rồi.
- Thì về lớp thôi. Lát họ biết tự động mò về à

Hần đưa tay búng trán nó một phát rồi nhanh chân đi trước. Nó đằng sau đuổi theo muốn học hơi. Nhưng vẫn không quên lên tiếng chửi rửa cái tên chết dẫm ấy. Thế mà trên môi cả hai lại nở nụ cười hạnh phúc.

Vừa lên đến lớp cũng là lúc cô Toán bước vào lớp. Cả hai khẽ cúi đầu và nhanh chóng về chỗ. Chưa kịp ngồi xuống, Anh Phong đã kéo tay nó lên ngồi kế mình, thay chỗ của Linh Nhi. Nó kinh ngạc nhìn hần, thì thầm hỏi:

- Làm cái quái gì thế? Muốn bị bắt hả?
- Suyt- Hần đưa tay bịt miệng nó khiến mặt nó đỏ bừng bừng- Cô không biết đâu. Đồi luôn đi
- Còn Linh Nhi?

Phải công nhận rằng Ái Ngọc nói cái gì là linh nghiệm cái ấy. Vừa mới nhắc, nhỏ và Khiết đã có mặt ngay ngoài cửa lớp. Hai người bọn họ đang đỏ mặt hột hột giải thích với cô giáo. Sau một hồi, họ cũng được vào. Khiết thần nhiên về chỗ mình, trong khi nhỏ thì ngơ ngác ngay giữa lớp. Nhìn mà tội.

- Hai người ngồi thế, tôi ngồi ở đâu?- nhỏ bối rối nhìn Phong

– Tới chỗ Ngọc ngồi nha- hấn thản nhiên đáp lại

– Kêu tôi ngồi gần cái tên ấy hả?- Nhỏ trợn tròn mắt

– Linh Nhi em đứng đó làm gì . Về chỗ

Cô giáo gắt lên khiến nhỏ run như cày sấy. Dù không muốn nhưng nhỏ cũng đành thất thủ lết xác xuống bàn của Ngọc. Khiết ngồi dưới liềm rướn người, cười khúc khích châm chọc. Đã bực, nay lại có người châm dầu vào lửa, một cú cốc đầu điên cuồng lập tức đáp thẳng vào đầu cậu không thương tiếc.

– Con gái gì mạnh dữ vậy

Cậu nhìn nhỏ sắc lẹm mà cần năn. Đáp lại, nhỏ chỉ hứ một tiếng cho bỏ ghét. Nhìn hai đứa bạn cứ “thương nhau lắm cắn nhau đau”, Ái Ngọc thích thú bụm miệng cười. Ngay khi quay sang Phong rử rê xem phim tình cảm thì chạm ngay khuôn mặt không gì gian tà hơn của hấn.

– Lên cơn hả?

– Không. Anh đang ngắm khuôn mặt đầy hạnh phúc của em khi được ngồi cạnh anh.

– Đang mơ giữa ban ngày hả? Mà ai là “em” của anh chứ! Bằng tuổi nhau hết nha

Nó bối rối đáp lại và bắt đầu ra chiêu đánh trống lảng. Nhìn nó lí lắc vậy chứ gặp chuyện là chỉ có mỗi chiêu này. Không được thì chạy. Nhưng với hấn thì nó có chạy đằng trời cũng chẳng thoát.

– Thế vừa nãy ai mới gọi “anh” ngọt xớt vậy

– Da

Cái đó là xưng hô lịch sự. Từ đầu năm đã vậy rồi mà- nó tức tối hét lên với âm lượng nhỏ hết mức có thể.

– Thế thì lí do khác. Anh sinh tháng 1 còn em tháng 4. Thua tận 3 tháng chớ ít gì.

– Vậy cũng nói được nữa hả. Lý luận cùn-Nó chun mũi phản kháng trong vô vọng.

– Thế xưng em đi

Hấn được nước lấn tới, tấn công liên hoàn. Ngay khi nó bị dồn vào đường cùng, không còn đường lui, vị cứu tinh đã tới (chả biết cứu tinh không nữa).

– Giờ này là giờ trao đổi tâm tình hả Ái Ngọc, Linh Nhi.

Nó và nhỏ đồng loạt cứng họng khi nghe giọng nói rất dỗi “dịu dàng” và quen thuộc. Cả hai từ từ quay lại và nuốt nước bọt một cách khó khăn khi chạm phải thân ảnh đang hù dọa như Hoả Diệm Sơn trước mặt mình. Cô giáo với đôi mắt loé lên tia nguy hiểm, thêm cái roi to như cành cây trên tay. Lần này là chết chắc. Cô toán nổi tiếng là sát thủ trong trường. Phạm lỗi trong giờ cô chỉ có nước không toàn mạng. “Chỉ tại cái tên trời đánh kia cả”. Nó và nhỏ ngay trong một giây cùng loé lên một suy nghĩ. Và với chủ trương “Ai hại mình thì kéo người đó chết chung”, cả hai cùng đồng lòng tố cáo thêm hai kẻ tông phạm. Dù cơ thể đang run lên bần bật từng cơn.

– Tại Phong với Khiết chọc tụi con trước mà cô.

– Ngụy biện. Ngụy biện nè-Cô khẽ vỗ đầu tụi nó bằng tay mình- Họ chọc thì mình lơ. Giờ mình bị bắt chứ có phải họ đâu.

– Cô...- Tụi nó đưa mắt nài nỉ

– Hai cô muốn tôi phạt làm sao. Bị điểm không, vào sổ đầu bài, hay như thế nào khác đây

– Thôi mà cóooo- Khoé mi điểm thêm vài giọt nước mắt cá sấu

– Tôi chai rồi. Ra ngoài lớp đứng cho tôi. Nhanh

– Dạ

Tụi nó ỉu xiu đáp lại và lủi thủi ra ngoài lớp. Hấn và cậu ngồi ở trong nhìn mà phát tội. Thấy có lỗi trong lòng ghê ghớm. Mặc dù khi nó và nhỏ bị cô bắt, cả hấn và cậu lại bật cười khúc khích đầy thích thú. Trong khi đó, ở hành lang, có hai thân ảnh đang toả ám khí ngùn ngụt.

– Lát nữa tụi mình về chung. Bỏ Anh Phong của cậu đi.

– Ok. Quá đáng mà. Nãy chẳng chịu nói giúp lấy một câu.

Vậy là hai cô nàng đồng lòng đập tay nhau tẩy chay hai đứa con trai yêu quý của con tác giả này đây. Khiếp...người khác muốn theo còn không được. Ở đây bày đặt bỏ với chả rơi.

*Giờ ra về ngày hôm đó

– Ngọc ở đây đợi mình chút nha. Mình để quên đồ trên lớp

– Uhm. Mình đợi

Thoắt cái, Linh Nhi đã co chân phóng thẳng lên lầu. Giờ ở sân trường chẳng còn ai nó quen biết cả, ngoài một mình nó. “Không biết giờ này Anh Phong về chưa nhỉ?” Một suy nghĩ vu vơ hiện lên trong đầu khi nó bắt gặp cây bồ cạp quen thuộc đang trong mùa thay lá. Một cơn gió bất chợt thổi tới khiến những bông hoa vàng cuối cùng đành tiếc nuối rời bỏ cành cây khẳng khiu mà là là trở về với đất mẹ. Tóc nó cũng đương theo gió bay theo, che luôn cả khuôn mặt dễ thương tựa thiên sứ. Chợt một bàn tay đưa tới gỡ những ngọn tóc rối ấy trước khi nó kịp làm. Bàn tay khô ráp nhưng lại ấm áp lạ thường. Nó vội quay lại và bắt gặp khuôn mặt thần thờ của hấn.

– Ô...Anh xin lỗi

Hấn lí nhí nói khi bị nó phát hiện. Bàn tay cũng rút về tức khắc. Mặt nó cũng thoáng đỏ trước hành động ấy. Tuy vậy, sự giận dỗi nhanh chóng chiếm hữu tâm trí nó. Nó chun mũi, nhíu mày, hứ một tiếng rồi xoay lưng lại với hấn.

– Bỏ tôi rồi giờ còn tới đây làm gì. Sao không đi luôn đi

– Đừng giận nữa mà. Anh xin cô không ghi vào sổ đầu bài rồi. Em xem như đứng hóng gió tí

– Mỗi chân. Cơ đã bảo là đừng gọi tôi là em

Nó quay đầu lại lè lưỡi trêu ngươi hấn rồi băng băng ra ghé đá dưới gốc cây bồ cạp ngồi, một chút cũng không thêm nhìn lại. Một phút, hai phút rồi ba phút, chẳng có động tĩnh gì cả. Kì lạ. Quả thật là kì lạ. Nó vội quay lại thì sau lưng nó giờ chỉ là một khoảng trống. Không có lấy một bóng ma huống chi là người. Đôi mày từ từ trở về trạng thái bình thường. Thay vào đó là đôi mắt cụp xuống ừ ừ như cún con khi bị chủ mắng. Mặc dù thực chất là nó mắng người ta.

– Thứ vô tâm. Người ta mới làm nũng một chút mà đã giận thiệt rồi. Xưng “em” thì xưng chứ- nó chu mỏ trách móc

– Kêu ai vô tâm thế hả cô kia

Một thứ mát lạnh bỗng áp vào má khiến nó giật bắn mình. Theo phản xạ, nó quay lại và nhìn thấy hấn hai tay cầm hai cây kem dâu celano kèm theo một nụ cười tinh nghịch. Thật thì càng nhìn, hấn còn dễ thương hơn cả Minh Khiết nữa. Đương nhiên là chỉ khi hấn bỏ vỏ bọc băng giá của mình xuống.

– Thì cứ tưởng anh về rồi chứ!

– Uhm. Định là về rồi nhưng khi đi qua tiệm kem, chợt nhớ ai kia thích kem dâu nên mua về nè.

– Thế hả? Cảm ơn

Nó hớn hờ nhào tới định chop lấy. Khổ cái cây kem đã bị Anh Phong giơ lên cao. Nó đứng có tới vai hấn à thì sao mà giựt lại được.

– Chả phải nói cho sao?

– Phải nói “Anh Phong đưa cho em” thì mới cho

- Sến quá à- nó phản đối
- Nhanh lên. Kem chảy hết rồi kìa- Vẫn không tha
- Anh Phong đưa cho em

Nó ỉu xiu làm theo. Đúng là tạt ham ăn khó bỏ. Ngay khi cây kem được trao tới tay, nó nhanh nhẹn mở vỏ và bắt đầu thưởng thức. Lớn rồi mà cứ y như đứa con nít, kem dính miệng với mũi tèm lem. Hắn vừa ăn vừa nhìn nó mà bật cười. Đồng thời hắn vẫn không quên rút khăn giấy lau cho nó. Ồi làng nước ơi! Cảnh tượng lãng mạn cứ y như phim Hàn ấy. Không gian xung quanh như bị tác động mà dần mờ ảo phớt hồng.

Trong khi đó ở đằng xa, Linh Nhi trông thấy mà không khỏi đau lòng. Nhòn cấn quai cặp khóc ròng:

- Ngọc ơi là Ngọc. Cậu mê trai bỏ bạn sao?
- Thế muốn đi ăn kem như thế không?

Một giọng nói khác vang lên bên tai nhỏ. Khởi quay lại cũng biết là Khiết. Với lòng tự ái cao hơn ông trời của nhỏ thì dù có thêm nhỏ dãi cũng lắc đầu từ chối.

- Không thêm

Nhỏ hừ giọng, liếc cậu sắc lẹm. Haizz. Con trai người ta mới chọc một chút, làm nhỏ bị phạt một chút và bị bạn bè bỏ rơi một chút mà giận ghê thế đấy. Cậu lắc đầu bó tay. Không nhu được thì cương. Cậu nhanh chóng nắm cổ tay nhỏ kéo đi một mạch tới tiệm kem gần trường mặc nhỏ la oai oái ở phía sau. Tại ra ngoài đường, người khác nhìn dữ quá, nhỏ tự xấu hổ là im à. Huống hồ chỉ lát nữa khi ly kem ở trước mặt, Linh Nhi liền cười tươi như chưa có chuyện gì xảy ra hết

Tính ra trong khoảng chiều chuộng con gái thì Anh Phong có vẻ dịu dàng hơn Minh Khiết thì phải. Đành rằng vẻ ngoài cả hai lại hoàn toàn ngược lại. Đúng là không nên “trông mặt mà bắt hình dong”

20. Chương 20: Gọi Anh Là Thầy

Một năm học vui vẻ, yên bình cứ thế dần trôi qua. Cây bò cạp vàng đã thay lớp áo mới từ khi nào. Nhưng ngay lúc này, nó làm gì còn tâm trí để đón những chùm bông vàng ươm đầu tiên của chúng. Bởi kì thi cuối năm đã bắt đầu kéo đến. Nào đề cương, nào đề thi thử cứ liên tiếp đè nặng tâm trí nó. Ái Ngọc lao vào học như điên, nhất là môn Ngoại Ngữ. Vì chưa lần nào đi thi nó được trên chín điểm môn này cả. Khổ thân thế đấy.

Ấy vậy mà nhìn Anh Phong kìa. Giờ phút này đây mà hắn vẫn còn vô ưu vô lo như chẳng có sự kiện gì quan trọng sắp diễn ra cả. Hắn cứ nhõn nhõn học đều đều, chọc nó trong giờ học, tối còn nhắn tin cho nó suốt. Điều này làm cho nó tức điên người. Đỉnh điểm là nó làm chiến tranh lạnh với hắn cả tuần luôn rồi. Và ngày hôm nay cũng như thế.

- Ái Ngọc, nói chuyện với anh đi. Đừng giận nữa mà

Hắn khẽ lay lay tay nó trong khi thầy Ngoại Ngữ đang hót như chim họa mi trên bục giảng với thứ tiếng loạn xì ngầu mà nó đang cố gắng tập trung để nghe ra.

- Im để em nghe- Nó quạu quọ, hăm he đe hắn.
- Dễ nghe mà
- Con khỉ mốc í

Nó chun mũi đáp và tiếp tục quay lên bảng, mở rộng hết tai để cố nghe cho được. Nhưng có lẽ như dù chăm chỉ thế nào thì cái khả năng “nghe” của nó cũng chả khá lên được bao nhiêu. Thế nên cho đến khi bài luyện nghe của ông thầy kết thúc với cụm từ “the end” thì nó vẫn chả hiểu nội dung bài ấy ra mô tê gì sất. Tội con bé. Mặt mũi nó hầm hầm, quay sang liếc hắn sắc lẹm rồi cúi xuống làm xấp đề cương trên bàn.

- Anh lại làm gì sai nữa sao?

Hắn ỉu xiu, bối rối nhìn nó. Ái Ngọc chẳng đáp lấy một lời, vẫn tiếp tục cặm cụi làm.

– Thầy mời hai bạn lên giải bài trên bảng

Chỉ một câu duy nhất của thầy giáo cũng đủ khiến cả lớp đột nhiên chăm chú. Nhưng tiếc thay nó lại không hề hấn gì với Ngọc và Phong lúc này. Vì sao ư? Đơn giản thôi. Bởi một người đang bận giận dữ và người còn lại thì đang cố gắng dụ ngọt. Đương nhiên hành động ấy đã lọt vào đôi mắt sáng như điều hâu của thầy. Và xin chia buồn cho cặp đôi trẻ. Hai bạn được vinh dự mời lên bảng giải câu khó nha!

Cầm viên phấn trắng trong tay, Ái Ngọc chỉ muốn khóc thét thật to ngay giữa lớp. Nó vừa nhìn đồng từ ngữ latinh khó nhằn trên bảng, vừa rửa bản thân thật vô dụng không thể cắn chún nát như tương cho rồi. Trong khi đó, thằng đẹp trai lai láng kẻ bên lại giải ngon ơ. Nó nhìn mà thêm nhõ dãi. “Ước gì mình giỏi được phân nửa anh ấy để thi cuối năm thôi thì hay biết mấy”. Nó khóc ròng, cố để mọi người xung quanh không phát hiện vẻ mặt tự ti đến thèm khát của nó. Nhưng ai kia đã phát hiện ra từ thưở nào. Anh Phong nhìn nó tũm tĩm cười và từ từ nhích lại sát bên thì thầm

– Anh giúp em nhé!

– Em tự làm được- Muốn lắm mà cứ giả vờ

– Thôi đi cô nương. Đáp án là...

Mặc dù khuôn mặt nhăn nhó tỏ vẻ không thích nhưng đôi tai lại bắt giác vểnh lên nghe ngóng (giống cún nhờ). Hành động này của nó sao mà đáng yêu chết được. Hắn chỉ ước sao lúc này mọi người xung quanh biến mất hết, dù chỉ năm giây đủ để hắn néo lấy hai cục mỡ mềm mềm trên mặt nó cho đỡ cơn “ghiền”. Cố cấu véo để kìm hãm mình, hắn nhanh chóng xê ra khỏi nó và xuống chỗ ngồi. Còn về phần Ái Ngọc. Cô nàng này cũng tinh quái lắm chứ chẳng vừa. Nó giả vờ nhúu mày đăm chiêu và từ từ ghi đáp án lên bảng. Thoáng nhìn ai cũng cứ nghĩ là nó tự làm chứ đâu có nhờ...

– Nghe lời anh như thế có phải ngoan không?- Hắn thừa cơ lên tiếng trêu chọc nó cốt để làm hòa.

– Ai thèm nghe. Tại sợ bị thầy phạt thôi.

– Thế có muốn nổi sợ đó mất tiêu không?- hắn dò hỏi

– Muốn chứ sao không- nó to mắt nhìn hắn trả lời ngay- Chỉ cần học giỏi anh văn là ổn. Cơ mà em học quai không được

– Em tự học à?

– Cũng có đi học thêm. Rồi tự học. Nhưng chẳng có tiến bộ gì hết

– Thế anh đích thân dạy em nhé!- ông thầy đầu tiên trên thế giới mở lời kèm dạy cho học trò

– Chất lượng không đấy?- nó nhướn mày ra vẻ không tin

– Bảo đảm tốt nhất thế giới luôn- Và cả phần năn nỉ học viên nữa

Vậy là tình thầy trò đã được hình thành giữa cả hai khiến tình cảm đôi bên trở nên khắng khít, bền chặt hơn một chút. Thế có phải tốt không. Dù gì làm trò thì không được cãi thầy. Vậy ra chiến tranh cả hai cũng bớt được chút đỉnh. Và còn khiến ai kia yên tâm hơn về khả năng Ngoại Ngữ của nó nữa. Nhất là Ái Ngọc rồi.

~

~Vào một ngày trời trong,gió mát.

Trong một căn biệt thự nhỏ với lớp sơn nâu hiền hòa, một cô gái xinh xắn dậy từ rất sớm đang háo hức chuẩn bị cho buổi học nhóm sắp tới của mình. Này nhé! Giữa căn phòng nhỏ với sắc hồng dịu nhẹ, một chiếc bàn tròn thấp được đặt ngay ngắn trên chiếc thảm bông ấm áp. Trên bàn là đồng sách bài tập tiếng anh đủ loại và hai quyển vở trắng tinh còn thơm mùi giấy mới.

Trước cổng, một cậu con trai khôi ngô, tuấn tú trong chiếc áo sơ mi trắng ngắn tay kết hợp với quần jean dài sậm màu đang đăm đăm nhìn vào chiếc chuông trên bức tường trắng. Bàn tay hắn cứ ngáp ngừng không

dám bấm. Nắm chặt phần tay lái sần sùi của chiếc xe đạp thể thao bên cạnh, Phong nhắm mắt đánh liều. “King koong”. Ngay khi tiếng chuông vang lên, hắn mới dám thở phào nhẹ nhõm và ưỡn ngực tự hào rằng mình là người can đảm nhất hành tinh này. Nhưng đáng về dương dương tự đắc ấy chưa được bao lâu thì bị tràng cười nức nở của nó dập tắt

– Bộ mặt anh dính lọ à?

Hắn khó hiểu nhìn nó, chỉ sợ nó phát hiện nổi hồi hộp của mình khi bấm chuông. Nhưng lý do thật sự không phải vậy. Mà là...

– Hahahaha. Nhìn anh... Nhìn anh thanh niên nghiêm túc quá à?

– Chứ em muốn anh mặc sao?- hắn sa sầm mặt khi nghe câu nói của nó- Hay... một anh cởi trần, mặc quần đùi tới nhé?- Và khuôn mặt ấy dần dần trở nên gian manh.

– Không. Không muốn. Anh mà mặc kiểu đó là em đá đít anh về ấy- nó lắc đầu lia lịa, cố che đi hai má hơi ửng hồng. Nó đang suy nghĩ đen tối đấy

– Vậy anh mặc như thế này tới nhà bạn là quá chuẩn rồi. Quá lịch sự và quá cuốn hút nữa chứ!

– Ấy dà. Tự tin gớm- nó trề môi- Cơ mà hồi nãy anh nói tới nhà bạn. Bạn gì mới được. Nói thiếu không chịu đâu

Ái Ngọc nháy mắt tinh nghịch, trong khi hắn lại như đứng chết trân, chẳng dám hé răng trả lời. Tim Phong thì cứ đập loạn xạ hết cả lên. “Cái cô nhóc siêu quậy này, bộ muốn mình nói quyết toẹt ra à?”. Hắn đắn đo suy nghĩ một hồi rồi quyết định đánh trống lảng. Cốt là vì hắn ngại

– Nhiều chuyện quá cô nương. Không định cho anh vào nhà hả? Về á nha!

– Hi! Em quên. Vào nhà thôi.

Nó cười toe toét, lẳng xăng ra sau đẩy phụ chiếc xe đạp thể thao vàng của hắn đỗ một góc trong sân vườn.

– Ai đấy con?

Một giọng nói trầm ấm vang lên sau lưng Ngọc khiến nó giật bắn mình. Ông Vương với khuôn mặt nghiêm nghị đang nhướn mày nhìn nó như tra hỏi. Cũng chẳng có gì lạ khi đây là lần đầu tiên con gái cưng của ông đưa bạn về nhà chơi sau gần mười năm đi học.

– Dạ... Dạ

– Dạ! Con chào bác. Con là Anh Phong. Bạn cùng bàn với Ngọc. Con tới để kèm Ngọc môn Ngoại Ngữ cho kì thi sắp tới ạ

Thấy nó có vẻ ấp úng, sợ sệt, Anh Phong đành lấy thân mình ra đỡ đạn. “Dù gì cũng là khách thì chẳng bị gì đâu ha?” Hắn nuốt nước bọt nghĩ thầm. Ông Vương chấp tay sau lưng, quét cơ thể hắn từ đầu xuống chân một lượt rồi bồng gật đầu cái rụp. Đến lúc này đây, một nụ cười nhẹ mới nở trên môi ông.

– Uhm. Chào cháu. Cháu cứ tự nhiên như ở nhà mình nhé- Đoạn ông quay sang nó căn dặn- Con dẫn bạn lên phòng đi. Nhớ học cho đàng hoàng đấy.

– Dạ

Nó hớn hử đáp lại và kéo hắn một mạch lên phòng mình. Ngay khi chạy ngang qua mẹ, nó chỉ đủ thời gian không nhẽo lấy một câu:

– Mẹ chuẩn bị nước giùm con nha mẹ

“Cạch” Cánh cửa phòng được đóng lại nhẹ nhàng. Nhìn chồng sách tiếng anh đặt ngay ngắn trên bàn, khuôn mặt đẹp như tạc tượng của Phong cũng phải méo xệch:

– Em nghĩ...

– Suyt- Nó chột ra dấu im lặng, đôi mày khẽ nhíu nhẹ – Đừng xưng anh em- Nó thều thào nhắc nhở

– Sao thế?- hắn cũng bắt chước theo

- Ba mẹ không cho.
- Thế xưng làm sao?- hấn bắt đầu bối rối
- “Cậu- tớ”- Nó cười tinh nghịch
- Không- có chết hấn cũng không sến súa như vậy
- Chiều một chút đi- nó ỉu xiu
- Rồi rồi. Nhưng chỉ được xưng như trước thôi.

“Rắc” Cánh cửa chợt động dậy. Cả hai liền ở thế phòng thủ, chăm chú nhìn cái bóng mập mờ đang dần hiện ra. Lập tức Ái Ngọc nhảy dựng lên. Nó liền lừa hấn ngồi vào bàn, bày hết tập vở ra như đang học. Riêng phần nó thì giả vờ không biết, mở cửa ẹ nó hết hồn chơi

- Mẹ lên rồi hả mẹ?- nó nở một nụ cười đầy ẩn ý với mẹ
- À. Mẹ đem cho con rồi này

Bà từ tốn đặt khay nước lên đầu giường rồi nhanh chóng bỏ ra ngoài. Trước khi khuất hấn, bà vội thì thầm bên tai con gái:

- Mẹ biết rồi nhé!

Và thế là nó đứng chết trân tại cửa nhìn mẹ nó bước đi. Đến nỗi Anh Phong đứng ngay sau nó lúc nào không hay:

- Mẹ nói gì với cô thế?

Nó ngớ người như vừa mới ở cõi tiên về, vừa lăm bầm đáp vừa thơ thẩn ngồi xuống bàn:

- Không. Không có gì đâu

Nói thì nói vậy nhưng giờ phút này đây nó có thể nghe rất rõ tiếng “thình thịch” trong lồng ngực đang đập từng hồi mạnh mẽ. Từng hơi thở cũng trở nên khó khăn. Nó đang bất an và sợ hãi. Một nỗi sợ vô danh mà đến cả nó cũng không thể nào biết đó là nỗi sợ gì. Và... nỗi sợ ấy kinh khủng thế nào. Về mặt ấy của nó khiến Phong không an tâm lắm nhưng hấn vẫn nhẹ cười mà xoa đầu nó. Giọng hấn chợt dịu dàng, ầm ập đến lạ thường. Sự ầm ập ấy lập tức sưởi ấm cả căn phòng và nỗi sợ đang le lói trong trái tim ai kia.

- Thế thì học thôi. Điểm số cô quan trọng hơn nhiều

.
.

.

.

Trong khi ấy, tại phòng khách dưới lầu, không khí cũng căng thẳng đến lạ thường. Ông Vương trong khuôn mặt đầy bầu tâm sự đang lặng lẽ hút điếu xì gà, nhìn ngắm những cành cây yếu điệu đung đưa theo làn gió ngoài sân vườn. Có vẻ như ông không quan tâm gì lắm người vợ hiền thực đang nằm ngoan ngoãn trong vòng tay rắn chắc của mình. Mãi một lúc sau ông mới bắt đầu lên tiếng:

- Ái Ngọc trên đó học vui chứ?
- Anh yên tâm.Hai đứa nó có vẻ vui vẻ lắm!
- Ủ! Anh chỉ mong...con bé đừng để tình cảm đó ngày một lớn
- Lỡ như...?

Bà Vương ngập ngừng nhìn chồng. Và ông đã nhận ra. Đôi môi ông khê mím chặt và rồi từ từ thốt ra những lời mà chính ông cũng bị tổn thương

- Anh sẽ ngăn cách chúng

- Đứng!

Bà hốt hoảng ra mặt. Nhưng ông dường như không có ý định dỗ dành. Thay vào đấy, ông lại ngã người ra sau, đầu cúi nhìn vợ:

- Ta không còn lựa chọn vì trọng trách của Ngọc phải gánh còn nặng nề hơn gấp nhiều lần.

Bà Vương không đáp một lời, chỉ quay mặt đi lau những giọt nước mắt và lặng lẽ bước vào nhà bếp chuẩn bị bữa ăn. Không gian rơi vào tĩnh lặng lạ thường. Chỉ còn tiếng gió, tiếng lá cây xào xạc như muốn san sẻ nỗi lo thầm kín của bậc làm cha, làm mẹ và nỗi đau đớn đầu đời, trọng trách nặng nề đang chuẩn bị đè lên đôi vai nhỏ bé của con gái họ- Vương Ái Ngọc.

(Còn tiếp)

21. Chap 21: Phân Vân

- Cô thấy từ này chứ. Đó là dấu hiệu cho công thức này nè. Cứ gặp câu nào mà thấy nó là áp dụng ngay

Anh Phong tỉ mỉ lia cây bút chì mà chậm rãi giảng từng chữ và cố gắng đơn giản hóa nhất có thể. Thịnh thoáng hấn còn ngược nhìn khuôn mặt người trước mặt xem đã hiểu chưa. Dù chưa qua lớp đào tạo nào nhưng chỉ cần nhìn sâu vào đôi mắt Ngọc, hấn có thể phân biệt được khi nào nó hiểu và khi nào là giả vờ hiểu. Điều này ngay cả hấn cũng thấy lạ. Chẳng phải do hấn giỏi giảng gì cho kham, chẳng qua là có một sức mạnh vô hình giúp đỡ.

- Vậy thử làm những câu này xem

Ngay khi đã chắc chắn nó hiểu, hấn liền đưa một số bài tập từ dễ tới khó. Nhìn khuôn mặt chăm chú của Ái Ngọc, lòng hấn chợt lâng lâng khó tả. Thời gian trôi thật mau. Chẳng mấy chốc buổi học cũng đã chấm dứt với tình hình tương đối tốt khi nó chỉ làm sai hai câu khó nhất. “Tốc độ này có thể luyện nâng cao được. Điểm 9, 10 có cơ hội lấy”. Hấn thầm tính toán khi cả hai cúi húi dọn sách vở, bàn học cho gọn gàng.

- Phù! Cuối cùng cũng xong! Một quá!

Nó ngồi bệt xuống đất, tựa lưng vào thành giường than thở. Hấn cũng ngồi xuống theo, nhìn nó khẽ cười:

- Mới làm có tí xí mà là mệt. Thành heo bây giờ í.

- Gì chứ? Nãy giờ người ta còn phải lao động trí óc nữa chứ bộ- nó phụng phịu phân bua

- Thế thì người dạy như tôi phải mệt hơn rồi. Phải nặn óc lựa những từ ngữ siêu dễ thì cô mới hiểu được.

- Ờ phải rồi. Anh là khổ nhất.

Nó vờ giận dỗi để hấn ngừng thú vui chọc ghẹo nó. Thú vui gì mà kì cục à! Không những kì cục mà đối với nó là sở thích cực kì biến thái nữa á. Hấn mím môi để tránh bật cười lớn và nhanh chóng chuyển chủ đề trước khi khung cảnh xung quanh trở thành đồi núi lửa. Câu chuyện về cuộc gặp gỡ riêng lần đầu tiên của cả hai, cả đời hấn cũng chẳng bao giờ quên.

- Uống nước hạ hỏa nha!

Vừa nói, hấn vừa rướn người lên bình nước trên chiếc bàn cách đó không xa. Nhưng Ái Ngọc đã vội chồm tới trước giành lấy và cười hì hì:

- Không được. Việc này chủ nhà phải làm

Dòng nước lạnh từ từ được nó rót vào chiếc ly thủy tinh con con với họa tiết xinh xắn. Những viên đá thì lắc lư trong nước, đập vào nhau hay vào thành bình nghe lóc cóc vui tai. Chăm chú để nước không đổ ra ngoài, Ái Ngọc cố ý bắt chuyện một chủ đề mà nó muốn nói từ lâu:

- Sắp tới sinh nhật tôi rồi đấy!

- Tới tận nửa tháng lặn mà đã khoe à? Nói thể thôi chứ có định đãi tiệc không?

- Có. Nhưng là sau khi thi xong và biết kết quả. Tại ba nói nếu đi sớm quá, ai cũng bận lo lắng thi cử nên sẽ không đi

Một tay đưa ly nước cho hắn, tay còn lại đặt bình nước trở lại bàn, nó vẫn không quên liền thoáng đáp lại. Cẩn thận nhận lấy ly nước, hắn hợp một ngụm nhỏ chờ Ngọc ngồi ngay ngắn bên cạnh mình rồi mới gật gù nói tiếp:

- Cũng đúng. Vậy ngày mấy đi?

- 30/4. Sau sinh nhật tôi 8 ngày. Bữa đó cũng biết kết quả luôn.

- Thế lúc đó muốn được quà vật chất hay tinh thần đây?

- Gì cũng được cả

Nó thản nhiên nhún vai ra vẻ không quan trọng. Nhưng bất chợt lại ghé sát vào tai hắn thì thầm như sợ ai nghe thấy:

- Quan trọng là anh phải tới đấy! Em chờ anh!

- Ừ...anh hứa...

Hắn ngáp ngừng nhìn nó đáp lại. Nghe được câu mình cần, Ái Ngọc cười tươi như hoa. Còn Anh Phong thì lại muốn vào bệnh viện vì nhồi máu cơ tim. Tim hắn đập nhanh quá! Hơi thở của nó ấm áp và quyến rũ ghê hồn. Ngay cả khi hắn chào từ biệt và đạp xe về tận nhà mình, hơi thở ấy vẫn còn vương vấn đâu đây khiến tai hắn cứ ù ù đi. Chỉ còn văng vẳng lời nói sau cùng của nó. Lời nói tuy đơn giản nhưng đầy tình cảm, ngọt ngào chết người.

- Con đi đâu mới về thế?

Nhưng giọng nói này thì không ngọt ngào được như vậy. Giọng ba hắn đấy. Ông đang ngồi trên chiếc ghế gỗ ngoài vườn, mắt không hề rời khỏi tờ báo vẫn còn thơm mùi mực in. Ấy thế mà ông vẫn biết con trai mình đang dắt xe vào cổng.

- Dạ con qua nhà bạn chơi. Con lên lầu tắm rửa cho sạch sẽ nha ba

- Khoan đã. Con ngồi xuống ba nói chuyện một lát.

Đến lúc này, ông mới chịu gấp tờ báo lại đặt lên bàn mà nhìn cậu con trai. Dù chẳng hiểu chuyện gì đang diễn ra, hắn vẫn răm rắp làm theo, không hỏi lấy nửa lời.

- Cuối tháng tư con thi xong hết chưa?- Ông từ tốn nhìn hắn hỏi thăm

- Dạ xong rồi. Con thi từ 14 tới hoảng từ 28, 29 là biết kết quả. Mà chi vậy ba?

Hắn buột miệng hỏi vì ít khi nào ba quan tâm tới chuyện học tập của hắn tới vậy. Trừ phi có cuộc hẹn quan trọng nào đó mà ba phải dắt hắn theo cùng. Kiểu như cho hắn có nhiều mối quan hệ xã hội để sau này tiện việc thay ông quản lý công ty ấy mà. Và đúng như hắn dự đoán...

- Công ti mình mới hợp tác với một công ti khác trong một dự án bất động sản. Công ti ấy có nguồn tài chính dồi dào lắm. Cuối tháng này họ mời ba tới lễ kỉ niệm ba mươi năm thành lập công ti họ. Thế nên...

- Thế nên ba muốn con đi để tạo mối quan hệ hợp tác lâu dài

Hắn nhanh nhẹn tiếp lời ông đầy thành thực. Khóe miệng khẽ tạo một nụ cười hoàn mỹ của một kẻ nắm bắt được mọi kế hoạch, ý nghĩ người khác. Ông Lã phá lên cười khoái chí, tay đánh bốp bốp vào đùi mình

- Hổ phụ sinh hổ tử. Giỏi. Giỏi lắm. Thế là con chịu đi nhé!

- Nhưng vào ngày mấy vậy ba?

- Tối 30/4. Từ 7h tới 10h

” 30/4”. Nụ cười trên môi hắn liền khựng lại ngay khi ông vừa dứt câu nói. Chưa thấy điều gì mà trùng hợp đến vậy. Sao hắn có thể thất hẹn ngay buổi sinh nhật đầu tiên nó mời hắn được chứ. Giữa hai cuộc hẹn,

cái nào cũng đều quan trọng, hấn phải làm sao? Thấy khuôn mặt ngập ngừng đầy suy tư của con trai, ông Lã vội lên tiếng hỏi:

- Trùng cuộc hẹn nào sao?

- Dạ. Sinh nhật một người bạn- hấn e dè đáp

- Nếu ba nhớ không lầm thì sinh nhật Khiết là vào tháng 11, Linh Nhi thì tháng 9. Chẳng phải từ trước giờ ngoài hai đứa nó ra thì con có chịu đi sinh nhật ai bao giờ à?

Ông nhìn hấn đầy dò xét. Đồng thời chờ đợi câu trả lời từ hấn. Nhưng hấn cứ im ỉm không đáp khiến ông mất kiên nhẫn mà lên tiếng răn đe trước. Câu răn đe đầy ẩn ý mà ông mong con trai mình có thể hiểu cho ông:

- Con cứ suy nghĩ đi. Cuộc hẹn này cực kì quan trọng. Không như những cuộc hẹn trước đâu. Ba chỉ nói vậy. Con lên lầu tắm rửa đi rồi cả nhà ta ăn cơm

Hấn vẫn không đáp mà đi một mạch lên phòng và vào phòng tắm. Vòi sen được mở hết công suất. Từng dòng nước mát lạnh từ khuôn mặt góc cạnh chảy dài khắp cơ thể.

” Quan trọng là anh tới đây! Em chờ anh!”

” Con cứ suy nghĩ đi. Cuộc hẹn này cực kì quan trọng...”

Hai câu nói của hai người cứ mãi lẩn vẩn trong đầu bắt hấn phải chọn. Đôi mày rậm khê nhú, đôi môi mím chặt. Ngay phút giây này hấn chỉ muốn chạy nhanh ra ngoài, cầm điện thoại lên để xin ý kiến của Ngọc. Để xem nó nghĩ gì. Đắn đo mãi hấn lại thôi. Hấn không muốn vì hấn mà nó mất tập trung thi cử. “Thôi thì thời gian còn dài, từ từ rồi tính” Anh Phong thở dài tự an ủi mình. Chuyện gì tới rồi cũng sẽ tới. Chuyện gì bắt ta phải lựa chọn thì đến lúc nào đó cũng phải quyết định. Dù có trốn chạy nơi nào cũng không thể thoát khỏi vòng vây số phận. Đó là quy luật...

.....

Định là làm một phần dài cho các bạn nhưng ai ngờ nó dài quá, na viết không nổi nên quyết định chia làm hai chap. Thế nên chap này có hơi ngắn nhưng chap sau có lẽ sẽ dài hơn. Na nghĩ thế *cười*. Và ý chính của đoạn này là... Na đã trở lại sau hai tháng ẩn dật rồi đây. Lần này trở lại chắc... ăn hại hơn xưa quá ^~^!!!!

22. Chap 22: Sinh Nhật Văng Anh (phần 1)

*Nửa tháng sau

-Aaaaaaa. Được rồi. Em làm được rồi

Ái Ngọc nhảy cẫng lên vui sướng, ôm chầm lấy cổ Phong ngay khi vừa ra khỏi lớp. Hành động thân mật quá mức cho phép này khiến mọi học sinh xung quanh hơi ngỡ ngàng xen chút ghen tị. Còn các thầy cô giám thị thì đột nhiên sắc mặt biến đổi lạ thường tới mức nguy hiểm khó lường. Nguy cơ phần trăm cả hai bị tổng cổ vào phòng giám thị tra hỏi là rất cao. Thấy nó vẫn chưa nhận ra mình đang làm một hành động nguy hiểm, hấn vội chủ động gỡ tay nó ra khỏi cổ mình và khê nhú mày nhìn nó trách yêu:

- Thế mà được hả? Anh cày lưng ra dạy em như trâu, bò. Vậy mà em chỉ được mỗi 9,3 điểm. Em dễ thỏa mãn thật đấy!

- Lêu!- Nó trẻ môi hồng nhẽo, giờ bài kiểm tra trước mặt hấn chỉ chỉ đầy tự hào- Mấy lần trước em toàn dưới 9 điểm thôi. Lần này tới tận 9,3. Em quá giỏi rồi còn gì.

- Em học giỏi hay do anh dạy giỏi đây? - Hấn nhéo má nó lên tiếng trêu ghẹo

- Á đau. Là...anh giỏi. Bạo lực quá à?

Nó chu mỏ giận dữ khiến hần khẽ mỉm cười. Nụ cười ảm áp, chan chứa đầy trù mẫn, yêu thương. Nó nhìn mà mê mẩn để rồi bật cười theo. Nó thật sự không muốn dập tắt giây phút hạnh phúc này. Vừa cất bài kiểm tra vào cặp cho đỡ vướng víu, nó vừa lên tiếng hỏi cốt chỉ để kéo dài cuộc trò chuyện vui vẻ của cả hai:

- Minh Khiết tối qua mới bảo em rằng có chuyện thông báo với cả nhóm đấy.

- Cái thằng này. Thế mà chẳng chịu báo với anh? Nó có nói khi nào không?

- Chiều nay đấy. Sau buổi sinh nhật của em

Nó thản nhiên đáp, trong khi còn lúi húi với cái cặp táp nên không để ý đến sắc mặt Anh Phong chợt chuyển sắc. Không gian rơi vào tĩnh lặng, hần im thin thít không nói gì. Điều đó khiến nó hơi ngạc nhiên mà ngược nhìn:

- Có vấn đề gì sao?

- Anh... Anh...

Hần lấp bắp không dám nói. Đôi môi mấp máy vài tiếng rồi khép hần. Một nỗi lo lắng chợt dâng trào trong Ngọc. Hình như hần đang giấu nó điều gì đó. Và điều đó có liên quan tới buổi sinh nhật nó chiều nay. Dù đã thầm đoán được vài phần nhưng nó thật mong đấy không là sự thật. Khẽ nhú mày, nó gấp gáp hỏi lại, trong giọng nói có chút bực bội:

- Anh làm sao? Nói đi!!

- Anh xin lỗi. Chiều nay anh sẽ không tới được.

Trái tim Ngọc liền hẫng một nhịp. Nó chợt thấy không gian xung quanh trĩu nặng lạ thường. Không thơ mộng, không nhẹ nhàng bay bổng như chỉ vài phút trước.

- Tại sao?- Sắc âm nó vang lên nghe sao buồn thăm thẳm

- Anh... Anh phải đi với ba tới lễ kỉ niệm thành lập công ti của đối tác. Hợp đồng này đối với công ti anh rất quan trọng. Em cũng biết hiện giờ anh đang từng bước theo ba học kinh doanh mà. Thế nên...

Nhìn thấy nó hệt hăng như vậy, đôi mắt hần hần lên tia xót xa. Hần cố gắng phân bua, giải thích mong rằng nó sẽ hiểu mà bớt buồn. Dù biết rằng nỗi buồn ấy sẽ chẳng giảm được bao nhiêu. Nhưng thật sự là hần “thân bất do kỉ”. Lời nói ấy của ông Lã ngoài mặt nói rằng để cho hần lựa chọn nhưng thực chất là ép buộc hần phải đi. Giữa chữ “tình” với “hiếu”, Phong đành phải thất hứa với nó một lần.

Riêng về Ngọc, sau khi nghe hần phân trần một mạch, nó chẳng biết nên cười hay nên giận. Đâu phải lỗi tại hần. Gia đình với mỗi người luôn phải đặt hàng đầu. Đó là luật bất thành văn, không ai có thể chối bỏ. Nó cứ cố gắng tự an ủi mình với cái lí lẽ thường tình đó. Nó phải cười, cười thật tươi để Phong không phải áy náy vì bỏ rơi nó. Nhưng khốn khổ thay sự ích kỉ trong tình yêu cứ ngang bướng dè nặng lên vai Ngọc khiến nụ cười vốn dĩ xinh xắn kia trở nên méo mó dị thường...

- Anh cứ yên tâm đi đi. Em không buồn đâu!

Miệng thì bảo người ta đi nhưng đôi bàn tay bé nhỏ lại cứ giữ khư khư gấu áo Phong không chịu buông. Khẽ nhếch mép cười, hần xoa đầu nó an ủi lần chót trước khi ông tài xế ngoài cổng chạy vào hốt hần lên xe kéo trễ giờ - cũng đã hơn 5h rồi còn gì:

- Thế này nhé! Tối nay khi nào tan tiệc, anh sẽ nhắn tin chúc mừng sinh nhật em xem như bù thiệt hại nha! Lúc đó em phải kể anh nghe Khiết bày trò gì đấy! Và chúc ta sẽ trò chuyện, cùng chúc mừng sinh nhật em. Chịu không?

- Em tin anh lần này đấy!- Nó nắm lấy tay Phong, khẽ vỗ vỗ cùng một nụ cười nhẹ để trấn an- Giờ anh đi đi. Trễ giờ rồi thì đừng trách em à nha!

Ngay khi bóng dáng cao cao quen thuộc dần dần khuất mất sau hàng xe cộ đông đúc, ồn ào ngoài đường, nụ cười trên môi Ngọc cũng nhanh chóng tắt ngúm. Vì lúc này đây một dự cảm không lành cứ cào cào, dằn xé nó không ngừng. Hần chỉ đi dự tiệc thôi mà. Nhưng nó lại cảm thấy như hần sẽ rời xa nó mãi mãi.

Bỗng một cơn gió lạ thổi qua, cuốn bay những chùm hoa bò cạp lìa khỏi cành. Nhẹ nhàng và êm dịu, chúng là là đáp xuống đất. Như ý trời, một cánh hoa rơi vào lòng bàn tay Ngọc. Nhìn cánh hoa nhỏ vàng tươi đầy ắp kỉ niệm, nụ cười nhẹ duyên dáng chợt hiện diện trên môi nhỏ hồng đào:

- Thế thì may thay anh ấy tham dự vậy.

Nó cẩn thận cất cánh hoa vào túi áo rồi bước ra cổng cùng ông Vương về nhà. Nỗi lo ư? Nó cố gắng quên đi và bỏ có sang một bên. Hẳn sẽ không bỏ nó đâu. Nó tin thế! Vì nó yêu hẳn nên nó... sẽ luôn tin tưởng hẳn, mãi không nghi ngờ.

~ Ngồi trong phòng thay quần áo một mình, Ái Ngọc thơ thẩn nhìn ngắm cha mẹ đang bận rộn đón khách tới tham dự sinh nhật nó qua khung cửa sổ. Dẫu chỉ là một bữa tiệc sân vườn thân mật, đầm ấm bình thường, không xa hoa, không lộng lẫy nhưng những vị khách được mời không đơn thuần chỉ có những người bạn của nó thôi đâu, còn có các chú bác họ hàng bên ngoại và cả ông nội bên Mĩ nữa. “Lạ thật! Sao lần này ông lại sang thăm hệ gia đình mình sớm vậy nhỉ?”. Vừa mân mê suy nghĩ, nó vừa loay hoay đính cánh hoa bò cạp lên váy và vận vào người. Chiếc váy đen tuyền làm nổi bật cánh hoa vàng tươi trước ngực khiến nó thích thú mỉm cười. Nó cảm nhận được Anh Phong đang ở cạnh mình, mặc dù thật sự thì hẳn không hề ở đây.

- Sao giờ này con chưa xuống nữa. Ông nội tới rồi đấy!- bà Vương đột nhiên mở cửa bước vào hối thúc.

- Dạ con biết rồi!

Nó từ tốn đáp lại và nhanh chân theo bước cùng mẹ đi chào hỏi ông nội kính yêu.

- Con chào ông ạ!

Nó khẽ gật đầu và nở một nụ cười tươi với ông lão trước mặt. Đối với nó ông không chỉ là một nhà kinh doanh giỏi mà còn là... một người cực kì phúc hậu với chòm râu dài bạc trắng cùng khuôn mặt bè bè. Vừa nhìn thấy nó, ông đã cười phá lên vui vẻ:

- Cháu ngoan! Cháu có vẻ thay đổi nhiều quá đấy. Lớn thêm một tuổi có khác nhỉ?

- Ông cứ chọc cháu. Mà sao năm nay ông về sớm vậy. Cháu nhớ ông nhiều lắm đó!

- Ông cũng nhớ cháu và ba nên mới về sớm thăm. Ông còn mong cháu có thể qua Mĩ thăm ta lấy một lần từ khi cháu mới sinh kìa.

Vừa nói ông vừa xoa đầu nó mỉm cười. Trong giây phút hạnh phúc đó, nở lòng nào ba lại đuổi nó sang đám bạn, một mình độc chiếm riêng:

- Bạn con tới rồi đấy. Mau ra đón họ đi.

- Dạ

Nó trẻ môi nhõng nhẽo nhưng rồi cũng cúi chào và bỏ đi. Ngay khi chắc chắn Ngọc không thể nghe thấy bất cứ điều gì, ba Ngọc mới lên tiếng khẽ căn nhắc bố mình:

- Sao bố lại nhắc đến chuyện sang Mĩ với con bé?

- Chẳng lẽ con không muốn đưa gia đình mình trở về Mĩ. Ngày xưa con xin ba quản lí chi nhánh ở Việt Nam cũng chỉ để tránh mặt bà ấy. Nhưng cũng đã mười mấy năm rồi, buông thả đi. Con bé cũng phải biết mặt bà nội nó.

- Bà nội nó chết rồi. Bị chính bà ta hại chết- Ba nó lạnh lùng nói, trong ánh mắt ánh lên tia xót xa, đau đớn.

- Sao con mãi cố chấp. Mẹ con mất là do đột quỵ. Không liên quan tới bà ấy- ông liền nhíu mày, gắt giọng chính đồn lại từ ngữ của con trai rồi thở dài nài nê - Tất cả là do bố lơ đại.

- Vì không trách nên con mới dọn đi để bố không phải khó xử. Thế nên bố cứ mặc con, còn công ti mẹ cứ để thằng con bà ấy quản lí. Có gì con sẽ giúp. Chả phải bố luôn tranh giành à?

- Thằng đó đi tù rồi!- Trong giọng nói của ông phảng phất vẻ thất vọng

- ĐI TỪ?- Ba nó thăng thốt hét lên

- Nó ăn hối lộ, ăn xét ăn bớt khiến mỹ phẩm công ti xuống cấp bị người ta kiện tụng. Công ti mình giờ đang lao đao vì phải bồi thường số tiền khá lớn. Dang tiếng cũng bị ảnh hưởng. Bố thật sự mong con chịu về Mĩ để giúp bố.

Ông nói như cầu xin, hai tay siết chặt con trai mình. Đôi môi thâm đen, sứt mẻ của tuổi già cũng run run như muốn bật khóc. Dầu sao cũng là thành quả của một đời người bao năm, nhìn thấy nó ngày một lụi tàn dù là trái tim sắt đá cũng phải đau lòng mà muốn rơi lệ. Ba nó chỉ biết thở dài, an ủi vài câu rồi dắt ông vào phòng sắp xếp hành lý rồi nghỉ ngơi. Thế mà Ái Ngọc vẫn chưa biết gì. Nó vẫn cứ vô tư vui vẻ cười đùa với hai đứa bạn:

- Ái chà chà. Không ngờ hai người tiến triển nhanh dữ ta ơi! Mặc màu đôi luôn kìa!- Nó cười nhe răng lên tiếng trêu chọc cặp đôi trước mặt khiến Linh Nhi xấu hổ, mặt đỏ bừng bừng.

- Chỉ là trùng hợp thôi mà

Nhỏ nhắn mặt cổ phân bua cốt chỉ để che đi nét ngại ngùng của mình. Cơ mà cũng trùng hợp thật. Trong khi Minh Khiết vận ình một chiếc áo sơ mi trơn ngắn tay xanh đen thì Linh Nhi cũng diện nguyên một chiếc đầm suông cùng màu nổi bật dây thắt lưng trắng nhỏ. Nhìn cả hai sao mà có tướng vợ chồng thế không biết. Mặc dù nói lúc này quả thật có hơi sớm thì phải.

- Phong đâu? Giờ này hấn vẫn chưa tới à? Đã bảy giờ rồi!

Minh Khiết lên tiếng hỏi khiến nó giật bản mình, thoát khỏi những suy nghĩ vớ vẩn trong đầu. Nó nhún vai cố tỏ ra bình thường đáp lại cả hai:

- Cậu ấy không tới đâu, bận công việc rồi.

- Cái gì? Thằng ấy dám bỏ rơi cậu hả? Đi với con nào phớ hông?

Cả hai con người giật nảy mình trước câu nói của nó. Trong khi nó vẫn cứ điềm nhiên như không có gì.

- Gái gì? Cậu ấy phải đi bàn việc cùng bố đấy. Với lại có cánh hoa ở đây xem như là có mặt cậu ấy rồi.

Vừa nói nó vừa chỉ cánh hoa bò cạp vàng tươi dính trên ngực trái, trên môi không giấu nổi nụ cười. Khẽ ngước nhìn những vì sao nhấp nháy trên trời, nó tự hỏi không biết giờ này hấn làm gì? Có dám lén nó tán gái không nữa?

~ Và hình như suy nghĩ ấy của Ngọc có vẻ hơi lệch một chút thì phải. Với khuôn mặt góc cạnh pha một chút lạnh lùng cùng đôi mắt sáng thông minh, lại vận thêm bộ vest đen lịch lãm, Anh Phong thật sự khá nổi bật trong đám công tử ở bữa tiệc này. Mà là một trong những người nổi bật thì đương nhiên phải thu hút các nàng tiểu thư đài các khác rồi. Thế nên tỉ lệ gái đi cửa hấn có lẽ sẽ cao hơn việc hấn đi của gái thì phải. Việc này có lẽ đáng lo ngại hơn rồi. Tính ra Ái Ngọc thật khổ! Ai biểu hấn đẹp trai quá làm gì không biết.

- Chào chủ tịch Đặng. Chúc mừng công ti ông ba mươi năm thành lập.

Ông Lã khẽ cười với một người đàn ông trước mặt. Đúng với mọi người đồn đại, chủ tịch Đặng trông khá mập mạp như các ông địa chủ ngày xưa với cái bụng phệ mà theo hấn là chứa toàn bia với cao sơn mỹ vị.

- Cảm ơn. Cảm ơn- Ông vừa nói vừa nở nụ cười tới tận mang tai, nhưng rồi lại khá ngạc nhiên khi bắt gặp hấn đứng sau ba mình- Đây là...

Không cần ông Lã nhắc nhở, hấn liền khẽ cúi đầu chào

- Chào chủ tịch. Cháu tên Anh Phong, là con trai của chủ tịch Lã. Chúc mừng kỉ niệm ba mươi năm công ti bác thành lập.

Lời nói dứt khoát, tự tin. Vẻ mặt điềm tĩnh, chững chạc. Trông hấn khá ra dáng một nhà lãnh đạo tương lai. Điều này tạo một ấn tượng khá tốt với chủ tịch Đặng. Ông chủ động vỗ vai hấn và không ngần ngại dành lời khen:

- Tốt. Đúng là cha nào con nấy. Ông có vẻ yên lòng với đứa con trai này rồi đấy ông Lã

- Ông đừng khen nó quá. Nó chỉ mới 16 tuổi thôi, còn phải học hỏi nhiều lắm- Ông Lã khách sáo đáp trả

- 16 à? Vậy là hết hè này lên lớp 11. Trùng hợp thật, đứa con gái tôi cũng cùng tuổi đấy

Ông Đặng thốt lên ngạc nhiên, nhưng trong giọng nói có vẻ vui mừng. Vẻ vui mừng ấy như muốn báo rằng một dự định nào đấy đã được hình thành trong đầu ông. Dù không thích lắm nhưng hắn cũng phải buông lời hỏi thăm tới người con gái ấy như một phép lịch sự

- Cô ấy không tham dự bữa tiệc này ă?

- Có đấy. Nhưng con bé ham chơi nên chắc đi loanh quanh đâu đó rồi. Nó chẳng bao giờ chịu ngồi yên cả.

Hắn gật gù ra vẻ lắng nghe. Đồng thời nhâm nhi ly nước ngọt trên tay. Hắn vẫn chưa đến tuổi uống bia rượu mà nhỉ? Chợt một giọng nói trong trẻo, ngọt ngào sau lưng hắn vang lên chen ngang cuộc trò chuyện của cả ba người

- Cha lại nói xấu con với mọi người nữa sao cha?

- Con đến đúng lúc lắm đấy. Mau chào hỏi đối tác đi.

Nhẹ nhàng, thanh thoát, cô xòe váy khê cúi đầu chào. Khác xa với người cha, cô thật sự xinh đẹp với khuôn mặt trái xoan, đôi mắt to tròn, long lanh cùng làn da trắng như trứng gà bóc. Trông cô thật quyến rũ khi mặc trên người chiếc đầm dự tiệc màu đỏ đô lấp lánh kim tuyến bạc. Với sắc đẹp này, cô có thể dễ dàng đánh gục tất cả đàn ông cô gặp mặt. Ngay cả một người lạnh lùng, thờ ơ như Anh Phong, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, cũng phải rung động. Nở một nụ cười hoàn hảo, cô chào hỏi ông Lã và quay sang làm quen với hắn:

- Xin chào! Tôi tên Đặng Hoàng Thảo. Rất vui được làm quen với anh.

- Rất vui được làm quen. Tôi tên Lã Anh Phong.

*Đặng Hoàng Thảo: Con gái duy nhất của chủ tịch tập đoàn bất động sản Vĩnh Hằng- một trong những tập đoàn lớn, vững chắc và nổi tiếng trong ngành đất đai của Việt Nam. Có gia thế hiển hách, cách hành xử nhu mì, nhã nhặn đúng khí chất tiểu thư đài các, lại thêm nhan sắc “nghiêng nước nghiêng thành”, cô nhanh chóng trở thành một hot- girl nổi tiếng trên mạng. Xét ở nhiều khía cạnh, cô quả thật là một cô gái khá hoàn hảo mà mọi con trai đều ao ước.

23. Chap 23: Sinh Nhật Văng Anh (phần 2)

Với tài ăn nói khéo léo như rót mật vào tai, Hoàng Thảo dễ dàng lôi kéo Anh Phong khiến cuộc nói chuyện của cả hai trở nên khá thoải mái. Dù chỉ thoáng liếc nhìn cũng đủ nhận thấy xung quanh có vài ánh mắt ghen tị của các nàng tiểu thư khác. Cũng phải thôi bởi trong bữa tiệc này, cô là người đầu tiên có thể làm Phong trả lời có chút sắc thái như vậy.

- Hình như những lần gặp mặt trước đây giữa hai công ti chúng ta, anh không tham gia thì phải. Hôm nay là lần đầu tiên tôi thấy anh

- Do bận chuyện học nên tôi không tiện. Nếu cô thấy không phải thì tôi xin lỗi nhé!- Vừa nói hắn vừa khẽ nhún vai.

- Hi!- Cô nở nụ cười tinh nghịch nhìn anh và lên tiếng trêu ghẹo- Thế mà tôi cứ tưởng anh không thích mấy chuyện làm ăn khô khan này chứ! Tôi là tôi không thích tẹo nào.

- Thấy mà. Từ lúc biết cô, tôi thấy cô có chịu đi theo ba gặp mấy người đối tác đâu. Toàn bị bắt ép.

- Nè... Trêu tôi hả? Đừng thấy tôi hiền ăn hiếp nha! Tôi dữ lắm đó!

Cô nhảy nẩy giận dữ. Điều bộ trông dễ thương cực. Mấy chàng công tử gần đó tim muốn rụng rời mà chẳng dám làm gì cả. Cuộc nói chuyện có lẽ sẽ kéo dài mãi trong tâm trạng thoải mái, vui vẻ như thân thiết lâu rồi của cả hai nếu như cô không phải theo cha lên sân khấu phát biểu cảm nghĩ. Ngay khi đứng bên cạnh cha mình, cô liền thì thầm vào tai ông Đặng điều gì đó có vẻ thần bí. Hắn chỉ thấy ông khẽ đánh mắt sang nở một nụ cười thích thú, hài lòng. Nhưng với tính cách vốn lạnh lùng, thờ ơ, hắn làm gì quan tâm mấy chuyện này. Như chợt nhớ ra điều gì đó, hắn vội lôi chiếc điện thoại từ trong túi và ấn vào thư viện ảnh. Lập tức một cô gái tròn tròn, dễ thương với khuôn mặt bánh bao cùng nụ cười tỏa nắng hiện lên màn ảnh. Khẽ vuốt nhẹ tấm hình, hắn nở một nụ cười dịu dàng hiếm thấy. Trong đầu hắn lúc này tự hỏi không biết giờ nó đang làm gì. Có lẽ đang vui vẻ bên gia đình, bạn bè? Hay vẫn buồn buồn chuyện hắn không ở bên nó lúc này? Thật là hắn mong sao bữa tiệc kết thúc nhanh chóng để hắn còn nhắn tin, nói chuyện với nó nữa chứ. “À! Không biết chuyện Minh Khiết định thông báo là gì nhỉ? Chẳng lẽ có bạn gái hả ta?”. Hắn ngược nhìn vầng trăng trên cao suy nghĩ băng quơ một mình.

... Đã có mở tiệc thì cũng đến lúc tan. Bữa tiệc sinh nhật tại gia của Ái Ngọc chẳng mấy chốc đã đi đến hồi kết. Mọi người dần dần ra về sau khi gửi đến nhau những lời tạm biệt cùng những cái ôm nồng ấm. Tiệc thì tan thật đấy nhưng với Khiết, Nhi, Ngọc thì chúng vẫn còn một tiết mục thú vị khác nữa. Cả đám lũ lượt kéo nhau lên phòng Ngọc sau khi phụ ông bà Vương dọn dẹp bàn ghế.

- Đợi mãi mới tới lúc này. Cậu định thông báo chuyện gì đây. Mình háo hức đến điên người rồi đây.

Vừa bước vào phòng, Ái Ngọc đã nhanh nhẩu hỏi thúc, đồng thời leo tót lên giường ngồi xếp bằng cứ như đang vào rạp xem phim. Khiết cười hì hì, đưa tay gỡ đầu ra về ngưỡng ngưỡng. Cậu cứ “Ồ thì...” ập a ập úng như “gà nuốt dây thun” khiến Nhi phát cáu:

- Nhanh đi ba. Gì mà cứ ở ở hoài vậy

- Nhanh gì mà nhanh. Nói không ra giờ sao?

Dường như hồi hộp quá khiến tâm trạng Khiết khá nhạy cảm. Thế nên mới nói có chút xiu là dỗi rồi. Điều bất ngờ hơn là cũng với cái lí do tí xíu ấy đấy mà hai người cãi nhau ỉ xèo.

- Có chuyện gì mà nói không ra chứ!

- Chuyện quan trọng nên khó nói thôi.

- Vậy ôm một mình luôn đi, nói cho tui tui làm gì. Quan với chả trọng. Bộ cậu giết người hay cướp của? Nhất gan!- Linh Nhi trề môi, tuôn một tràng dài khích tướng.

- Thế việc tui thích cậu đủ khó nói chưa mà ở đó bảo tui nhất gan.

Trong lúc quá tức giận, Minh Khiết đã hờ hời nói ra luôn chuyện quan trọng. Linh Nhi đang trề môi cũng phải thu lại, đứng khếp nép ngưỡng ngưỡng như mèo con. Mới phút trước cả hai còn cãi nhau khỉ thế lắm, chẳng thua gì mấy bà bán cá bán tôm ngoài chợ, vậy mà giờ im re nhìn nhau ngại ngần, một lời cũng không hó hé. Chỉ duy có Ái Ngọc là đang mừng rơn, nhảy tưng tưng trên giường, la hét, vỗ tay ầm trời chúc mừng. Nó phấn khích tới nỗi bay xuống luôn phim trường, hếch vai nữ chính thúc giục:

- Còn chờ gì nữa. Đồng ý đi! Đồng ý! Đồng ý! Đồng ý!

Linh Nhi nhắm tịt mắt, gạt đầu cái rụp rồi cả hai cùng lúc nở nụ cười thật tươi. Hai bàn tay từ từ đưa tới, đan thật chặt vào nhau. Sinh nhật Ái Ngọc đã kết thúc với khung cảnh lãng mạn, hạnh phúc, đầy ắp tiếng cười như thế đấy. Nhưng khi cuộc vui đã tàn, khi chỉ còn một mình đối diện với bốn bức tường, nó mới thấy sự lạc lõng, trống trải trong tâm hồn mình. Nó chợt nhận ra, niềm vui hôm nay chưa thật sự trọn vẹn, vẫn còn thiếu một mảnh ghép. Và mảnh ghép ấy, nó có linh cảm rằng bản thân sẽ chẳng bao giờ có điểm phúc được nhận lấy.

Ái Ngọc lắc mạnh đầu, cố xua tan cái suy nghĩ vẩn vơ đó. Uể oải nằm trên giường, nó đắm đắm nhìn màn hình điện thoại nằm im trên tay mình. Bây giờ đã là 11h30', vẫn không có thông báo gì từ người ấy. Chỉ còn 30' nữa thôi là qua ngày mới. Từng phút trôi qua, nó thấy cơ thể ngày càng nặng trĩu. Nặng ở đôi mắt và nặng cả trong tim.

~ - Chào ông Đặng. Chúng tôi xin phép ra về

Hai cha con Anh Phong gửi lời chào tới ông Đặng và Hoàng Thảo rồi nhanh chóng rảo bước ra về. Càng đến gần chiếc xe của mình bao nhiêu, hân hân thấy rộn ràng trong lòng bấy nhiêu. Ngay khi chiếc xe vừa lăn bánh, hân lập tức lôi điện thoại và nhắn tin cho nó. Một đoạn chúc sinh nhật thật dài chuẩn bị được hoàn thành thì lại bị gián đoạn với ông Lã:

- Con đang làm gì vậy? Nhắn cho ai mà gấp gấp?

- Đây là chuyện riêng tư của con

- Dừng một chút nói chuyện với ba đi

Ông ngập ngừng nói tiếp. Đưa tay nhìn đồng hồ, chỉ còn 5' nữa là qua ngày mới, hân vội vã đáp, đôi mắt vẫn không dứt khỏi màn hình

- Con đang có chuyện gấp. Có gì lát nói

Thái độ ấy của hân khiến ông Lã khá bức bối. Trong lúc tức giận ông đưa tay giựt phắt chiếc điện thoại trên tay Phong

- Có gì gấp bằng chuyện công ty mình hả?

Và vô tình ông đã thấy một câu tâm tình trong đoạn tin nhắn ngọt ngào của con trai...

- " Anh thích em nhiều lắm!". Con có bạn gái? - Ông sững sờ nhìn Anh Phong chăm chăm

- Thì sao chứ? Con lớn rồi. Sẽ chẳng ảnh hưởng việc học đâu. Trả lại cho con.

Vừa dứt lời, Anh Phong liền chồm tới chộp lấy điện thoại. Nhưng tiếc thay, hân chậm một bước. Ông Lã đã nhanh tay dứt nó vào túi quần. Mặt hân liền sa sầm lại.

- Đó là điện thoại của con

- Ba sẽ không trả. Ba nói đây là lần đầu và cũng là lần cuối, con chia tay bạn gái đi

- Tại sao chứ? Đã bảo sẽ không ảnh hưởng việc học

- Điều đó ba chưa bao giờ lo lắng về con

Ông nhanh chóng đáp lại. Nghe đến đây, chợt một dòng suy nghĩ điên rồ lóe lên trong đầu hân. Quay sang nhìn ba, với giọng đầy nghi ngờ, hân hỏi:

- Liên quan đến Hoàng Thảo?

Ông im lặng không trả lời. Điều này càng làm hân chắc chắn suy nghĩ của mình là đúng. Thở hắt, hân nhìn băng quơ vào khoảng không vô định, tiếp tục hỏi ông với giọng điệu đầy suy tư. Hình như hân... đang suy xét điều gì đó

- Ba nói thật đi. Có phải công ty chúng ta đang gặp khó khăn sau vụ lừa gạt đó không?

- Bậy bạ. Làm gì có- ông gượng cười lấp liếm- chỉ một chút nhưng ba giải quyết được

- Thế thì đừng ép con phải chia tay bạn gái và... gì đó với Hoàng Thảo

- Không được- ông liền sùng sộ- chỉ có cách này mới giúp công ty ta giữ vững chỗ đứng. Ông Đặng là người có quyền lực trong giới bất động sản, ta không thể đắc tội

- Thế nên phải cúi xuong nịnh hót bằng những việc làm... không mất sạch sẽ như thế!

Bầu không khí trong xe bỗng trở nên ngột ngạt, căng thẳng. "Boong". Tiếng chuông của một nhà thờ gần đó vang lên, chính thức bước qua một ngày mới. Điều đó cũng đồng nghĩa sinh nhật Ái Ngọc cũng đã qua và lời hứa mà hân đã nói không thể thực hiện được.

"Bộp". Chiếc điện thoại trên tay nó rớt xuống giường. Hân mi khép lại, chìm vào giấc ngủ trong mệt mỏi vì chờ đợi. Vầng trăng trên cao chỉ biết thờ dài, lắc đầu ngao ngán. Chờ đợi... đó là cảm giác dễ khiến con người ta mệt mỏi nhất... không chỉ về thể xác mà ở cả tinh thần.

Na đã trở lại sau một thời gian dài ẩn dật. Vì lý do học tập nên Na không thể tiếp tục viết trong thời gian vừa qua. Mong mọi người thông cảm. Đó là lỗi của Na. Từ bây giờ cho đến Tết, Na sẽ cố gắng full truyện sớm nhất có thể. Chỉ tập trung làm full truyện này. Xin gửi lời chào đến mọi người

24. Chap 24: Ý Trời

- Ông chủ, cậu chủ đã về

Cô người làm nghiêng mình cúi chào. Như mọi ngày, hai cha con sẽ khẽ chào lại như một phép lịch sự tối thiểu nhưng hôm nay cả hai lại bỏ đi một mạch, khuôn mặt đặng đặng sát khí khiến cô khẽ rùng mình.

- Ba đừng nghĩ lấy điện thoại của con rồi thì con không còn cách liên lạc với cô ấy.

Để lại một câu đầy thách thức, hấn bỏ lên phòng đóng cửa đánh “rầm”. Nổi giận phùng phùng, ông cố tình hét to với hai tên bảo vệ ngoài cổng:

- Khi nào có lệnh của ta, hai người mới cho cậu chủ ra ngoài. Nghe rõ chưa?

Vừa dứt lời, ông Lã liền mệt mỏi ngã người ra ghế sofa. Đầu ông đau buốt, những con số cứ ngập tràn trong đầu ông. Nợ nần công ti đang ngày một tăng khó kiểm soát.

- Thật ra công ti chúng ta không hề ổn đâu con trai ạ!

-- Ông Lã! Tôi có chuyện muốn thương lượng với ông đôi chút

Ông Đặng chủ động tiến tới chỗ ông sau khi hoàn thành bài phát biểu trên sân khấu. Dù hơi bất ngờ nhưng ông cũng nhanh chóng tách khỏi đám đông mình đang đứng để tạo khoảng trống xung quanh hai người.

- Có chuyện gì không thưa ông?

- À...Thật ra- Ông Đặng có vẻ ngập ngừng, bối rối khiến ông càng thêm nghi ngờ.- Con trai ông hai ngày nữa có bận công việc gì

không?

- Ông muốn... gặp riêng con trai tôi?

- Không! Không!- Ông Đặng vội phân bua- Là con gái tôi muốn gặp. Nó bảo rất có cảm tình với con trai ông, muốn kết thân mà ngại nên nhờ tôi tạo điều kiện. Ông biết đấy, tôi thương đứa con gái này lắm sao nỡ từ chối. Thế hôm đó thằng bé có rảnh không? Nếu được, trong lúc chúng đi chơi với nhau, tôi và ông cùng ngồi vào nhà hàng nào đó bàn chi tiết hơn kế hoạch khu đất ở quận 7 và có thể một bãi khu “màu mỡ” ở quận 2 nữa.

Câu nói thoạt nghe như lời mời đơn thuần, nhưng ông Lã hiểu ông không còn lựa chọn nào khác. Con trai ông đã “lọt vào mắt xanh” của Hoàng Thảo. Đó có thể là điều may mắn nhưng cũng nhanh chóng trở thành tai họa bất cứ lúc nào. Ông thừa biết Anh Phong cứng đầu như thế nào, thuyết phục hẳn là một điều khó khăn. Nhưng từ chối chủ tịch Đặng lại càng là điều không thể, công ti ông đang rất cần vốn đầu tư lớn của tập đoàn Vĩnh Hằng để xoay đầu vốn, giải quyết nợ nần. Chủ tịch Đặng vội lên tiếng thúc giục khi thấy ông Lã chần chừ chưa quyết:

- Ông quyết định sao để tôi còn sắp xếp?

- À vâng. Ông cứ về báo với Hoàng Thảo là con trai tôi đồng ý. Đến lúc đó tôi với ông sẽ bàn bạc hợp đồng sau. Quan trọng là chúng nó có không gian kết bạn với nhau

Ông Lã gượng cười đáp lại, đồng thời giơ ly rượu trên tay khẽ cạn ly. Ngay khi vừa nghe dứt lời, hai mắt ông Đặng sáng rỡ, ông hươ hươ cái tay còn lại, hào hứng bàn kế hoạch đi chơi của sắp nhỏ sắp tới:

- Tốt! Tốt! Địa điểm và thời gian tôi sẽ báo với ông sau. Con gái tôi chắc sẽ vui lắm khi nghe tin này đây. Haha!!

~Nằm trên giường sau khi vứt bỏ bộ vest trên người, thay vào ấy là bộ quần áo ngủ thoải mái, lời hứa bắt đầu với ông Đặng lại tràn về trong tâm trí ông. Ông thở dài mệt mỏi, nếu không phải ông bị lừa bởi một công ty bên Mỹ thì hai cha con ông sao phải ra nông nổi thế này. Điều ông trần trở hiện giờ là sẽ thuyết phục con trai ông như thế nào vào ngày mai.

Trong khi đó, Anh Phong ngồi trước màn hình lap-top ở trên phòng, cố gắng kết nối mạng trong vô vọng.

- Chết tiệt- Hấn tức tối đập máy- ba tắt luôn mạng rồi. Haizz làm sao để liên lạc với Ái Ngọc

Ngước nhìn chiếc đồng hồ vẫn đang đều đều chạy, lòng hấn nặng trĩu khi biết đã qua ngày mới được 30 phút. “Chắc giờ này em ngủ rồi nhỉ?” Hấn buồn rầu trầm nghĩ. Chỉ cần tưởng tượng cảnh nó chờ tin nhắn của hấn suốt đêm rồi ngủ thiếp đi, lòng hấn lại đau như cắt. Bây giờ lại không thể nào liên lạc được với nó thì phải làm sao? Trong lúc đang mê man, dần chìm vào giấc mộng mị, hấn tự nói phải thuyết phục được ông Lã vào ngày mai dù phải chấp nhận điều kiện gì từ ông.

.
. .
. .
. .
. .
. .
. .

Nghĩ là làm, vừa sáng tinh mơ, hấn đã gõ phòng ông trước khi ông chuẩn bị đi làm như hằng lệ.

- Con gặp ba có chuyện gì? Nói trước đừng có mơ mộng đến chuyện thuyết phục ba- Vừa lúi húi cài nút áo sơ mi trắng, ông vừa nói.

- Con đến đây không phải để thuyết phục. Con đến đây để trao đổi- Hấn nghiêm túc trả lời, trong giọng nói không một chút thất vọng trước câu răn đe của ông- ba nói đi, chủ tịch Đặng muốn gì ở con?

- Hoàng Thảo muốn kết thân với con. Ba đã đồng ý chủ nhật tuần sau lúc 7 giờ sáng sẽ gặp họ tại khách sạn Hoa Sen.

- Chỉ như thế thôi sao... Còn gì nữa?

- Không nói con cũng hiểu ý muốn của Hoàng Thảo. Chỉ cần còn làm cô ấy vui vẻ, tạo mối quan hệ tốt cho bản hợp đồng này phát triển thì... ba sẽ cho con liên lạc với bạn gái.

- Khi nào? Còn chuyện chia tay?

- Sau buổi đi chơi khéo con lại nuốt lời. Còn chuyện chia tay, ba sẽ không thúc ép bây giờ. Nhưng con nên giải quyết mối quan hệ của con từ từ đi. Vì một lúc nào đó cũng phải đối mặt.

Ông hạ giọng dặn dò con trai nhưng hấn bỏ ngoài tai. Điều hấn quan tâm bây giờ là khi nào mới được gặp nó, nhắn tin với nó mà thôi. Bỏ lại một câu lấp lửng, hấn quay lưng bước đi thất thủ lên phòng. Vậy là ngày tồi tệ đối với hấn chỉ còn đang đếm ngược mà thôi....

~ Trong khi đó, tại nhà họ Vương, Ái Ngọc uể oải nằm trên giường không muốn dậy. Nó như vậy cũng dễ hiểu. Bởi khi thức giấc, nó liền vội vã xem màn hình điện thoại với niềm hy vọng to lớn. Nhưng cái nhận được là màn hình trống trơn. Hấn quên thật rồi sao? Chẳng nhẽ nơi đó vui tới nỗi khiến hấn quên nó luôn sao? Mới nghĩ tới thôi, tim nó chợt thắt lại, đôi mắt bỗng đỏ hoe, cay xè. Muốn khóc. Nhưng nó chỉ hít một hơi thật sâu, gạt nước mắt mà vệ sinh cá nhân rồi bước xuống phòng làm việc ba nó. Hôm qua vì tiệc sinh nhật của nó mà ông đã vất vả cả đêm.

Lại nói về ông Vương. Cả ông và ba của mình đang ngồi bàn luận về rắc rối mà công ti mẹ gặp phải bên Mĩ. Hình như rắc rối không chỉ dừng lại ở việc đêm qua

- Nhìn tài liệu bố đưa con, bố nói thật đi... bố đang giấu con chuyện gì đúng không? Khoản tiền lớn này nó lấy đâu ra. Việc nó lấy tiền công ti không thể nàp khiến công ti suy sụp như vậy

- Thế nên bố cần con sang giúp.

Không gian chợt trở nên im ắng lạ thường, chỉ còn tiếng kêu tíc tắc của đồng hồ treo trên tường. Chính chu lại bộ vest vận trên người, ông Vương nhấp nhẹ ngụm trà đặt trên bàn, khuôn mặt ra điều dăm chiêu suy nghĩ.

- Vậy ba tháng này con sẽ qua đó ổn định công ti. Còn việc định cư, bố phải đợi con khoảng một năn để ổn định công ti bên này.

“Cốc...Cốc...” Tiếng gõ cửa làm cả hai giật mình. Ra là Ái Ngọc, trên tay nó là ấm trà thơm nồng.

- Con đến đúng lúc lắm. Ba có chuyện muốn nói với con

- Dạ...- Nó ngơ người

- Ba tháng hè này gia đình ta sẽ qua Mĩ. Con báo với bạn bè đi, đầu năm học chúng ta mới trở về. Sáng chủ nhật tuần sau gia đình ta sẽ xuất phát.

Nó sững sờ, nhìn ba chằm chằm. Rồi bỗng chốc lại phóng nhanh lên phòng. Nó hối hả, vội vã tìm chiếc điện thoại di động và gọi cho hấn. Vậy là hè này nó không được gặp hấn, không được đi chơi với hấn. Hấn còn chưa chúc mừng sinh nhật nó nữa mà...

“Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được. Xin quý khách vui lòng gọi lại sau...” Tiếng cô tổng đài phát ra đều đều. Nó chợt buông thông người. Một linh cảm không tốt tràn ngập trái tim nó. Sao bỗng nhiên Ái Ngọc lại có linh cảm... như hấn đang mất hút khỏi cuộc sống của nó, mãi mãi rời xa nó vậy. Một linh cảm chẳng lành về tương lai của hai đứa.

25. Chap 25: Đã Định

“Anh đang ở đâu?” Câu hỏi ấy cứ quanh quẩn trong đầu Ái Ngọc mãi. Một tuần trôi qua kể từ hôm sinh nhật, nó không tài nào liên lạc được với hấn: điện thoại không nghe, tin nhắn không trả lời, facebook không onl,... Đôi khi nó còn có suy nghĩ hoang đường rằng hấn bị bắt cóc mất rồi. Khẽ thở dài, nước mắt nó lại muốn tuôn rơi. Mai nó lên máy bay rồi, phải làm sao? Nghĩ ngợi một hồi, Ái Ngọc quyết định đánh liều sáng hôm sau đến nhà tìm hấn trước khi ra sân bay. Ý định ấy khiến lòng nó nhe nhói tia hy vọng nhỏ nhoi nào ấy rằng hấn vẫn còn bên cạnh, rồi mọi chuyện sẽ ổn thôi. Thật vậy chẳng?

Ngày định mệnh đã đến. Bầu trời u ám đến lạ. Những cơn gió mang đầy hơi nước khiến con người ta khẽ rung mình. Mới sáu giờ ba mươi sáng, nó đã đứng trước cửa nhà Anh Phong. Chẳng hiểu sao tim nó cứ nện thình thịch trong lồng ngực, tay chân lúông cuông hết cả lên. Vì hồi hộp chẳng?

- Bé tìm ai?- Cô người hầu triu mền nhìn nó hỏi

- Dạ... Em là bạn của Anh Phong. Chị cho em gặp bạn có chuyện cần nói ạ.

- Xin lỗi em. Cậu chủ hiện đang vắng nhà. Trễ lắm cậu mới về nên khi khác em đến nhé!

Cô người hầu e dè đáp theo lời căn dặn từ trước của ông Lã. Vừa nghe, hai tay nó chợt buông thông như bị gãy. Khi khác?? Có lẽ phải đợi đến sau hè mới gặp được hấn. Cổ giấu vẻ thất vọng, nó gượng cười cúi đầu chào và thất thủ xoay bước ra về.

Ngay khi Ái Ngọc vừa rẽ qua con đường lớn đón xe, cánh cửa nhà họ Lã liền mở rộng. Một chiếc xe hơi màu đen từ đây lẩn bánh chạy đi và xẹt ngang sau lưng nó. Thật chua chát. Có lẽ Thượng Đế đang chơi

đùa bọn trẻ. Lòng cả hai luôn in sâu hình bóng của đối phương. Tim cả hai đều nặng một nỗi nhớ da diết. Ấy vậy mà khi bước qua nhau, cả hai lại không hề nhận ra sự hiện diện của đối phương. Còn gì đau hơn khi vô tình bỏ lỡ cơ hội duy nhất tìm đến nhau. Nhưng biết phải phản kháng làm sao? Đời mà, luôn bạc bẽo thế đấy! Đôi khi sự đau khổ của người này lại là niềm vui của người khác theo một cách tình cờ hay hữu ý nào đó.

- Ba và ông Đặng sẽ ngồi bàn bạc hợp đồng ở nhà hàng Hoa Sen. Con với Thảo cứ vui chơi thỏa thích ở khu mua sắm gần đó đi.

- Chẳng biết là vui chơi hay làm nô dịch cho người khác?

Anh Phong đáp trả đầy chua xót và xen lẫn một chút khinh thường. Chưa bao giờ hắn thấy mình vô dụng đến vậy. Hóa ra cũng có ngày Lã Anh Phong luôn kiêu hãnh về bản thân này phải nghe theo lời sai khiến của người khác, lại là một đứa con gái. Nhìn xem, có nực cười không chứ? Càng nghĩ hắn lại càng ầm ục cho thân phận con rối của bản thân mà nở nụ cười đắng cay. Ông Lã nhận ra nhưng vẫn nhắm mắt làm ngơ. Chẳng nhẽ ông chẳng khó chịu sao? Không! Ông khó chịu, ray rứt rất nhiều là đằng khác. Vì ông luôn tự đặt nguyên tắc cho bản thân không được khuất phục trước quyền lực, đồng tiền. Và ông luôn dạy Anh Phong điều đó. Tuy vậy thế gian ai lường trước chữ “ngờ”. Có những lúc để có thể tiếp tục tồn tại, tiếp tục bảo vệ những gì ta trân quý, ta đành phải hạ thấp mình, phá bỏ những nguyên tắc của bản thân thôi. Dẫu không muốn nhưng ông vẫn cắn răng lạnh lùng nói:

- Không cần biết là vui chơi hay nô dịch gì? Con chỉ cần biết làm cho Hoàng Thảo vui vẻ là được. Nhớ, bằng bất cứ giá nào.

Hắn nghe mà không đáp. Không khí trong xe trùng xúông thấy rõ. Chiếc xe vẫn cứ tiếp tục lăn bánh đưa hai cha con đến nơi... chẳng khác nào địa ngục.

Nơi chiếc xe chở gia đình Vương Á Ngọc cũng có khác gì. Cả quãng đường đến sân bay, mặt nó rầu rầu suốt khiến bà Vương thất vọng. Khẽ lay con bé, bà nhẹ hỏi:

- Sao vậy con? Lần đầu được đi thăm bà nội sao con lại không vui?

- Dạ không!- Nó nhẹ cười- Chỉ là đi lâu quá, con thấy tiếc không được đi chơi với đám bạn.

- Ra là vậy. Thế con đã báo với tụi nó chưa? Chuyện sẽ ở bên Mĩ ba tháng ấy.

- Rồi ạ! Tụi nó bảo sẽ tiễn con ở sân bay. Nhưng có một bạn... con chưa báo được. Bạn ấy không nghe máy hay trả lời tin nhắn của con

- Chắc nhà bạn có việc bận thôi- bà xoa đầu an ủi con bé- Lát lúc ngồi chờ lên máy bay, con cứ nhắn tin để lại cho bạn. Rồi có lúc bạn đọc được thôi

Nó khẽ gật đầu rồi tiếp tục đưa mắt nhìn vợ cảnh vật bên đường. Vừa đặt chân vào sân bay, Á Ngọc đã gặp Khiết và Nhi đứng đợi sẵn. Nó chẳng biết nên mừng hay nên “sợ” trước màn đưa tiễn của cả hai, nhất là Linh Nhi. Nhỏ mếu máo, ôm chặt nó không buông:

- Bà đi rồi lấy ai cùng tôi bắt nạt Khiết. Bà đi rồi lấy ai đi mua sắm với tôi.

- Chỉ ba tháng thôi mà. Vô năm tui về chứ có đi luôn đâu mà bà khóc ghê vậy

- Tôi cấm bà đi luôn đấy! Đi là phải về, không là tôi qua bên đấy kéo bà về- nhỏ không nheo tru tréo lên

Nó chỉ biết lắc đầu cười trừ và vâng vâng, dạ dạ cho nhỏ vừa lòng. Còn Minh Khiết, cậu cứ đứng lặng im nhìn nó. Cho đến khi cậu và nhỏ chuẩn bị ra về mới cất tiếng hỏi:

- Anh Phong đâu? Nó không ra tiễn cậu à?

Cái tên ấy vừa vang lên, khuôn mặt nó liền biến sắc. Nó lắc đầu nguầy nguậy:

- Không đến đâu. Cậu ấy không biết hôm nay mình đi.

- Sao không biết? Cậu không báo hả? - Khiết nhăn mặt trách móc

- Có báo. Nhưng từ hôm sinh nhật đến giờ mình không liên lạc được với cậu ấy. Sáng nay có tới nhà nhưng cũng không gặp. Cô giúp việc nhà cậu báo cậu ra ngoài từ sớm rồi.

- Cái gì? Quá đáng vậy. Hắn bị ma nhập hả mà dám làm thế với cậu

Nhi tức giận chen ngang. Cả Khiết cũng cau có khó chịu. Cậu đang thầm trách hắn vô tâm. Nhưng xen lẫn trong đó lại là một chút khó hiểu và nghi ngờ. Bởi cậu hiểu rõ Anh Phong không phải người thờ ơ như thế. Với cả ngay chính cậu cũng không tài nào liên lạc được với hắn suốt hai ngày nay. Tuy vậy, cậu lại không nói ra mà chỉ nhẹ an ủi Ngọc:

- Không có gì đâu. Cậu cứ yên tâm vui chơi bên đó đi. Lát vào phòng chờ thì để lại tin nhắn cho nó. Mình cũng sẽ giúp cậu báo với nó sau.

- Phải đó. Khi nào hắn liên lạc lại thì nhớ.... rầy hắn một trận ra trò- Nhi hòa theo, cổ trêu nó cười.

Nó hiểu cả hai muốn tốt cho nó nên nở nụ cười tươi tạm biệt. Khiết nói phải. Chẳng có chuyện gì đâu. Chỉ là nó cứ quan trọng hóa vấn đề lên thôi. Máy bay cất cánh. Vậy là cả hai chính thức xa nhau nửa vòng Trái Đất suốt ba tháng hè. Ái Ngọc khẽ mỉm cười nhìn những đám mây trắng bồng bênh ngoài cửa sổ. Nó vu vơ tưởng tượng khuôn mặt hắn sẽ thế nào khi nhận được tin nhắn của nó. Đồng thời cũng tưởng tượng người bà mà nó sắp gặp trông ra sao. Người bà ấy hả? Chắc sẽ có nhiều điều thú vị đây.

Tại khách sạn Hoa Sen, ông Lã và chủ tịch Đặng đang rất hào hứng bàn bạc dự án địa ốc mới. Chợt điện thoại Anh Phong rung lên khiến ông Lã giật mình. Tế nhị chào chủ tịch Đặng, ông vội bước vào nhà vệ sinh và mở máy xem.

” Anh Phong à? Sao mấy ngày nay anh không liên lạc với em. Sáng nay tới nhf cũng không gặp được anh. Anh đang bận việc gì sao? Nếu anh nhận được tin nhắn này thì mau onl facebook trả lời em nhé để đỡ tốn tiền điện thoại. Vì sáng nay em đã lên máy bay đi Mỹ rồi. Vào đầu năm học em mới về. Mong sớm nhận tin nhắn của anh”

Càng ngày ông càng tò mò muốn biết người con gái đặc biệt của con trai ông là ai? tên gì? Cô bé là người như thế nào mà có thể thu phục được trái tim hắn. Tiếc là thằng bé lại lưu số điện thoại ấy với biệt danh “cô bé ngốc”. Ông đưa tay tính xóa dòng tin nhắn ấy đi. Nhưng đắn đo mãi ông lại thôi. Khẽ thở dài, ông bỏ điện thoại vào túi và trở lại cuộc bàn bạc đang dở. “Con trai. Ba tin con sẽ tự mình giải quyết mối quan hệ bất hạnh này. Ba xin lỗi vì không thể giúp con. Ba không muốn con hận ba và ba tin... con đã đủ trưởng thành để biết điều nào quan trọng hơn”- ông tự nhủ thầm với mình như vậy.

26. Chap 26: Nỗi Khổ Nào Ai Thấu?

Dường như ngày chủ nhật hôm nay, chỉ có riêng mình cha con chủ tịch Đặng có được niềm vui. Khu trung tâm giảng dạy ánh điện lung linh, lộng lẫy. Những cửa hàng bắt mắt, xa hoa nằm san sát nhau. Nhưng tất cả đều không thể khiến tâm trạng hắn khá khẩm thêm.

- Anh thấy bộ váy nào đẹp? - Cô cười tươi thân mật hỏi hắn

- Bộ nào cũng hợp với cô cả. Nhưng tôi nghĩ màu vàng sẽ khiến cô thêm dễ thương, tươi tắn- hắn cố tỏ vẻ vui vẻ, hoà đồng nhất có thể.

- Vậy tôi nghe theo anh- cô nháy mắt tinh nghịch và quay sang cô tiếp tân bên cạnh- lấy bộ này cho em. Thẻ đây chị.

Cứ như thế, cả hai đi từ tiệm quần áo đến tiệm giày rồi trang sức. Nhìn vào ai cũng nghĩ cả hai là đôi tiên đồng ngọc nữ. Người bạn trai sao mà quá ga lăng, chăm lo người bạn gái từng chút một. Chỉ riêng mình Anh Phong là tự thấy mình chẳng khác gì kẻ phục dịch mà tủi hổ.

Đến tận quá trưa, cuộc vui chơi “đầy ọa” ấy mới kết thúc. Nhìn đứa con gái vui vẻ rạng rỡ, chủ tịch Đặng hài lòng lắm. Chẳng chần chừ, ông hẹn ngay tuần sau ông Lã đem hợp đồng kí hợp tác. Trước khi lên xe, Hoàng Thảo còn lại gần thì thầm bên tai hắn:

- Cảm ơn anh! Hôm nay tôi vui lắm. Mong sớm ngày gặp lại.

Mùi nước hoa nhẹ nhàng lan tỏa có thể quyến rũ bất cứ ai. Cả Anh Phong cũng thế. Tiếc thay điều ấy sẽ thành sự thật nếu là trước đây, trước khi Hoàng Thảo vô tình dùng uy quyền chèn ép, bắt buộc người khác. Mặc cho sự khó chịu đang dấy vò trong lòng nhưng hắn đủ tỉnh táo, bình tĩnh để biết những lời cần phải nói lúc này. Khẽ nở nụ cười xã giao, nụ cười duy nhất trong buổi đi chơi, hắn lịch sự đáp:

- Vâng tôi cũng mong sẽ sớm gặp lại.
- Thế... anh cho tôi số điện thoại được không? Để dễ liên lạc ấy mà
- Chuyện này...- hắn ngập ngừng tỏ vẻ không thích.
- Không được sao???

Ngay khi đôi mày nhỏ khẽ nhíu lại thất vọng, lập tức khuôn mặt của hai chủ tịch tỏ vẻ phật ý. Nhất là ba hắn. Ông quát mắt nhìn, hắt hàm bảo ý cứ cho. Vậy là hắn đành ngoan ngoan trao đổi số điện thoại với cô. Hắn rầu rĩ khóc rùng trong lòng. Vậy là từ nay chính thức bị dày dọ dài dài. Nhiều người con trai ham chữ hắn thì... cho xin. Nhìn hắn lúc này thì có khác gì mấy tên trong hộp đêm không chữ? Có điều là đáng giá hơn một xí thôi.

Chiếc xe của chủ tịch Đặng vừa khuất cũng là lúc khuôn mặt lạnh lùng thờơ ngày của Anh Phong trở lại. Hắn nhìn ông Lã đầy trách cứ rồi lặng lẽ lên xe.

- Khi nào Hoàng Thảo nhắn tin hay gọi điện, nhớ trả lời với người ta tử tế. Ba muốn sự hợp tác giữa hai công ti diễn ra suôn sẻ đến khi công trình hoàn thành.
 - Đối với ba thế nào là tử tế? Đối xử lịch sự, bình đẳng với nhau hay nịnh hót thiếu điều quý xúông dưới chân họ?- hắn tức giận móc mĩa.
 - Có những điều con không thể hiểu.
 - Hình như câu nói ấy phải là của con dành cho ba. Con thật không thể hiểu từ bao giờ ông Lã đã trở thành kẻ ham tiền, hư danh bất chấp mọi thứ, kể cả danh dự như thế.
 - Hồn láo. Ai cho con buông ra những lời tày đình như thế
- Ông cúi tiết gần giọng. Nhưng Anh Phong chẳng tỏ vẻ gì sợ hãi hay lo lắng. Vẫn khuôn mặt thản nhiên đó, hắn bình tĩnh đáp trả:
- Con chỉ tôn trọng sự thật mà thôi.

Không gian lại trở về im lặng. Mỗi quan hệ cha con nhà họ Lã ngày càng căng thẳng và có dấu hiệu rạn nứt. Ngẫm nghĩ cũng chỉ xuất phát từ tính ít nói của cả hai. Vì cả hai không chịu chia sẻ điều gì nên dần sống chung dưới một mái nhà cũng không thể thấu hiểu nỗi khổ của nhau mà cảm thông. Vì nỗi khổ ấy cứ chồng chất mãi trong lòng nên mới thành ra cần lẫn nhau như thế. Chẳng biết nên đáng thương hay đáng trách.

Chiếc xe vừa đỗ ngay cổng, Anh Phong đã nhìn thấy Minh Khiết đứng chờ sẵn. Hắn nhanh chóng leo xuống xe. Nhưng Minh Khiết chẳng nói gì, chỉ cau có nhìn hắn chằm chằm. Đến khi xung quanh chẳng còn ai, cậu mới cất tiếng hỏi đầy trách móc:

- Mày đi đâu, làm gì hơn cả tuần nay? Sao không nghe điện thoại, cũng chẳng thấy lên mạng.
- Tao có việc bận- hắn đáp ngắn gọn
- Bận gì thì bận cũng phải nghe điện thoại một tí chứ. Mày có biết Ái Ngọc lo lắng chừng nào không? Tự nhiên lặn mất tăm hơi như chết rồi không bằng - đã bực bội giờ nghe thêm cái giọng khinh khỉnh của hắn, cậu tức tối chỉ muốn đánh vào bụng hắn một phát cho bỏ ghét.
- Rồi rồi. Lát tao qua nhà nhỏ xin lỗi được chưa? Từ bao giờ mày khó tính như ông già vậy. Quân tao còn chặt hơn bà vú.
- Cái thằng này! Chắc tao đánh mày nhập viện cho mày tỉnh quá! Muốn gặp Ngọc thì đợi ba tháng nữa đi rồi gặp

- Mày nói những cái gì thế?- Hắn tròn mắt ngạc nhiên

- Mày chưa đọc tin nhắn nữa hả? Mày có phải là bạn trai nhỏ không vậy? Nhỏ sáng nay cùng gia đình lên máy bay đi Mỹ rồi. Đến đầu năm học mới về. Nhỏ báo mày không được nên đã nhắn tin...

Chưa để cậu nói hết câu, hắn đã tức tốc chạy ngay vào nhà bỏ mặc đứa bạn đứng bơ vơ ngoài đường. Anh Phong xồng xộc bước vào phòng ông Lã, vội vã đòi lại chiếc điện thoại. Bộ dạng hấp tấp, hối hả ấy của con trai khiến ông rất ngạc nhiên. Càng ngạc nhiên bao nhiêu, ông lại càng tò mò sức thu hút của Ái Ngọc bấy nhiêu. Và quan trọng hơn ông lại càng lo lắng mối quan hệ bất hạnh ấy có thể chấm dứt được không? Bởi nếu con trai ông không thể giải quyết thì ông đành ra tay. Vì sự nghiệp, cơ ngơi bao đời nhà họ Lã, hy sinh tình duyên một chút thì có sá gì.

Hai mươi lăm cuộc gọi nhờ, ba mươi tin nhắn trong hộp thư với cùng một chủ đề: “Anh đang ở đâu? Trả lời em đi”, hắn chợt thương Ngọc hơn bao giờ hết. Đúng là con nhỏ ngốc. Chắc nó lo lắng lắm! Đọc từng dòng tin nhắn, hắn lúc tủm tỉm cười, lúc nhăn nhó, khó chịu, cuối cùng là kinh ngạc và chạy bỏ đi tìm chị giúp việc.

- Sáng nay có một cô bé đến tìm em phải không?

- Vâng.

- Lúc đó là mấy giờ?

- Khi đó...Khi đó ...

Cô giúp việc ngập ngừng khiến hắn cau tiết gân giọng:

- Mấy giờ?

- 6h30

Ông Lã trên phòng nghe thấy vội bước xuống trách móc. Ông không muốn thấy con trai mình chỉ vì một cô gái mà có thể dễ dàng trở nên nóng nảy đến thế. Đó không phải là cách hành xử của một giám đốc tương lai. Con trai ông phải là người điềm tĩnh trước mọi tình huống. Nói thì thế nhưng ngay cả ông, trong giây phút công ty ở thế “ngàn cân treo sợi tóc”, đôi khi ông cũng lo lắng đứng ngồi không yên.

- Đã hỗn với ba rồi, bây giờ dám hỗn với cả cô người làm sao. Dù sao cô cũng đáng tuổi mẹ con đấy.

Nhưng lời trách móc ấy hắn không quan tâm. Bởi hiện giờ hắn có rất nhiều điều muốn hỏi:

- Tại sao bạn con tới, ba lại không cho con gặp.

- Ba không cho con gặp bao giờ. Chẳng phải khi này ba vẫn cho con trò chuyện với Khiết là gì.

- 6h30 con vẫn còn chưa ra khỏi nhà nhưng cô ấy không thể gặp được con vì cô giúp việc nói dối. Và cô giúp việc làm thế chỉ có một lý do duy nhất là nghe theo lời căn dặn của ba. Tại sao ba lại làm vậy?- Hắn uất nghẹn nhìn ông Lã dò hỏi

- Con tin lời đứa bạn gái quen nhau mấy tháng mà định ninh bảo cô giúp việc nuôi con từ nhỏ nói dối sao Phong? Con làm ba khá bất ngờ đó

- Tùy chuyện ba à. Và trong trường hợp này, cô ấy không có lý do gì nói dối con nhưng... ba thì có.

Đến nước này, ông đành phải thừa nhận. Ông biết chắc chắn rằng giữa ông và Phong sẽ có thêm cuộc cãi vã không mấy vui vẻ nhưng đành chấp nhận. Ông tin sẽ có lúc hắn hiểu cho ông.

- Phải. Ba đã làm đấy. Ba không muốn quyết định của con bị xáo động trước bất kỳ ai, bất cứ điều gì nên căn dặn cô giúp việc nói dối. Chẳng phải con thật sự đã khiến cuộc hẹn diễn ra tốt đẹp sao. Giờ con cũng có thể liên lạc hay đi gặp mặt người bạn gái kia. Vẹn cả đôi đường.

- Cô ấy đi Mỹ rồi. Ba chỉ con làm sao gặp đây?

- Thế càng tốt- ông cố nở nụ cười nửa miệng vui sướng cho Phong thấy- Ba nghĩ con nên lợi dụng thời gian xa cách này từ từ chấm dứt đi là vừa. Giá trị của con không nằm ở cô gái kia. Nó cao hơn con tưởng đó.

- Tại sao chứ? Con thật sự không hiểu. Con không phải món hàng. Con là người, con có quyền tự do yêu đương hay làm những việc con thích. Con đủ lí trí để biết con yêu ai và chọn ai mà không cần ba sắp đặt.
- Con sẽ có được điều đó nếu con không phải là người kế thừa cả tập đoàn. Số phận của con là như thế. Hãy quen với điều đó đi.

Nói rồi ông bỏ lên phòng. Anh Phong thì như chết trân ở đó. Số phận của hắn là con rồi, quân cờ trong kế hoạch làm ăn sao? Đó là cái giá cho tiền bạc, cuộc sống giàu sang mà hắn đang có sao? Vậy ra có tiền của chắc gì đã sung sướng khi trong lòng luôn buồn khổ. Vậy ra có tiền của chắc gì đã hạnh phúc khi không được làm, được chọn những gì mình thích. Có lẽ người xưa nói chí phải: trên đời này không có gì là hoàn hảo. Ấu cũng có cái giá của nó. Và cái giá mà ba hắn- ông Lã lựa chọn là hy sinh hạnh phúc của con trai mình. Thiết nghĩ chắc chẳng riêng gì ông Lã, ngoài cuộc sống kia vẫn còn rất nhiều người như thế- hy sinh niềm vui tinh thần để có một cuộc sống vật chất đầy đủ. Ma lực của đồng tiền sao mà quá đáng sợ.

27. Chap 27: Bom Hẹn Giờ

Sau gần một ngày ngồi trên máy bay, cuối cùng gia đình Ngọc cũng đặt chân lên đất nước “nữ thần tự do”. Đối với nó chuyến du lịch lần này khá thú vị và xen chút “đáng sợ”. Cũng dễ hiểu thôi khi kĩ năng nghe, nói của nó chỉ mới tiến bộ hơn một chút. Đó là kết quả khóa huấn luyện đặc biệt của Anh Phong suốt ba tháng cuối năm. Ngẫm ra thì hắn cũng có tài năng trong khoản giảng dạy nhỉ?

- Lát nữa gặp bà nội, con nhớ lễ phép chào. Lần đầu gặp bà chắc háo hức lắm, đúng không con gái?
- Dạ vâng. Cơ mà... bà nội biết nói tiếng việt không ba?

Nó e dè nhìn ông Vương. Ông thừa biết đứa con gái rệu này sợ ngoại ngữ đến nhường nào. Chính điều ấy khiến ông lo lắng, phân vân trước quyết định định cư tại Mỹ của bố mình. Nếu thật sự phải ở lại, có lẽ cũng cần hai năm để luyện tập cấp tốc cho Ái Ngọc. Như thế chắc hẳn sẽ giúp con bé bớt bỡ ngỡ hơn. Không chỉ vậy, lúc ấy con bé cũng đã mười tám tuổi, đủ chín chắn, bản lĩnh để hoà nhập môi trường mới. Thế nhưng ông lại cố tình giấu nỗi lo lắng ấy bằng nụ cười cùng lời châm chọc:

- Biết con gái nói tiếng Anh không giỏi rồi. Bà nội biết nói tiếng việt lơ lớ thôi. Sẵn dịp này luyện giao tiếp luôn đi con gái. Nó giúp ích cho sau này lắm!
- Ôi! Vậy ra ba là con lai sao?

Nó ngạc nhiên reo lên. Nhưng một cách nhanh chóng, ông Vương lãnh đạm chối bỏ:

- Không. Ba là người Việt

Không gian chợt im ắng lạ thường. Nó tròn mắt nhìn ba và ông nội. Chuyện gì đang xảy ra thế này? Nó vừa hỏi một điều không nên sao? Chậm rãi, ông nội xoa đầu nó dịu dàng trả lời:

- Bà ấy là mẹ kế của ba con.
- Thế còn bà nội ruột của con ở đâu?- Nó vô ý thốt lên trong phút ngỡ ngàng.
- Bà ấy mất rồi. Do đột quỵ.

Ba nó bỗng nhiên chen ngang. Nhìn sắc mặt không mấy vui vẻ của ba, Ái Ngọc biết mình tiếp tục nói thêm điều không phải. Nó nhả mặt, tự trách mình vô ý quá. Phút giây này đây nó nên im lặng là tốt nhất. Câu hỏi : “Bà nội là người như thế nào?” đành để tự nó tìm câu trả lời vậy. Nó hỏi thêm thì không dám mừng tượng chuyện gì sẽ xảy ra.

Nhưng nghĩ kĩ thì quả thật đáng kinh ngạc khi ông nội có vợ nhỏ. Có lẽ vì thế mà ba chưa bao giờ đưa gia đình sang Mỹ. Dường như Ái Ngọc mập mờ linh cảm được có chuyện không hay đang xảy ra giữa ba nó và ông nội. Và chuyện ấy chắc chắn liên quan đến người bà bí ẩn kia của nó.

~ Chẳng mấy chốc, chiếc xe hơi đã đỗ ngay trước cổng một biệt thự màu trắng nho nhỏ. Nhìn nó khá đơn giản nhưng cũng không kém phần sang trọng. Vừa bước vào nhà, Ái Ngọc liền bắt gặp một bà lão với dáng người nhỏ nhắn. Dù nơi đuôi mắt đã có nhiều vết chân chim cùng mái tóc bạc nhưng chúng cũng không

giấu nổi bí mật ngày xưa bà là một người phụ nữ mang nét đẹp “sắc nước hương trời”. Nó tự hỏi chẳng biết mấy chục năm trước có định nghĩa hot-girl không. Nếu có thì hẳn sẽ không mấy ngạc nhiên nếu có tên bà trong đấy.

- Nice to meet you! Cháu... yêu của bà đây sao?

Bà nhìn nó mỉm cười âu yếm. Có vẻ như bà rất rành tiếng Việt dù chất giọng vẫn lơ lớ. Chắc có lẽ không xảy ra trường hợp nó ngây người vì không hiểu bà nội nói gì. Nó mong thế. Ái Ngọc chưa kịp đáp lời chào thì ông Vương bước vào. Hai đôi mắt vừa chạm nhau liền lóe lên tia lửa. Nụ cười thân thiện của người bà kia cũng trở nên ngưng ngạo, miễn cưỡng:

- My son... Đã lâu không gặp.

Ông Vương nghe nhưng không đáp, chỉ quay sang con gái khẽ bảo:

- Con cùng cô người làm lên phòng mới của mình đi để dọn dẹp quần áo rồi nghỉ ngơi

- Con...

Nó tròn mắt nhìn. Chuyện gì đang xảy ra? Nó vẫn tưởng lần đầu gặp bà nội sẽ rất vui vẻ nhưng dường như không phải vậy. Cuối cùng người bà kia là người như thế nào? Chuyện gì đã xảy ra giữa ba và bà nội? Nếu giữa cả hai có thù hằn thì sao ba lại dẫn gia đình sang đây sau mười mấy năm không về? Chuyến đi này là có mục đích hay chỉ đơn thuần là du lịch? Vừa xách vali lên phòng, nó vừa miên man suy nghĩ, đôi mắt vẫn cố dõi theo tình hình dưới nhà. Cả hai người họ đang nói gì đó... rất căng thẳng. Chợt tiếng cô người làm vang lên kéo nó về thực tại:

- This is your bedroom.

Cánh cửa mở ra, một căn phòng đơn giản nhưng xinh xắn hiện ra trước mắt nó. Khẽ cúi đầu cảm ơn chị giúp việc và bước vào phòng, khóa trái cửa. Sau khi dọn dẹp đồ dùng cá nhân gọn gàng, nó vội trút bỏ xiêm y để thay chiếc đầm ngủ thoải mái. Nằm ườn trên người, Ái Ngọc chán nản bật nguồn điện thoại. “Một tin nhắn chưa đọc”- dòng thông báo hiện trên màn hình điện thoại. Nó chậm rãi bấm đọc. Thật nó chẳng thiết tha, trông ngóng sẽ nhận được tin trả lời từ Anh Phong. Nó sợ mình sẽ phải hụt hẫng thêm một lần. Nhưng sao bất ngờ, đến khi nó không trông mong thì tin nhắn ấy lại xuất hiện.

“Anh xin lỗi. Tuần qua anh có việc bận nên không biết em nhắn. Em bên đó có vui không?”

Nước mắt nó chợt lưng tròng. Có lẽ vì bất ngờ và vui quá độ. Những suy tư, những nghi ngờ về một linh tính xấu dường như tan biến hết. Những thắc mắc, những bận tâm về mối quan hệ mâu thuẫn giữa ba và bà nội cũng tạm lắng. Tin nhắn đáp trả của nó nhanh chóng được gửi qua.

“Khá vui. Anh bận việc cũng phải báo trước chứ, khiến em lo.”

” Chuyện khá gấp nên anh quên. Lần sau anh sẽ không dám”

...

Mối quan hệ của cả hai nhanh chóng vui vẻ trở lại thế đấy. Có một sự thật hiển nhiên rằng đôi khi niềm vui, hy vọng lại được tạo nên từ những lời nói dối ngọt ngào. Nói dối chưa hẳn bao giờ cũng xấu xa. Tốt hay xấu, tất cả đều phụ thuộc vào mục đích mà người nói hướng tới. Như lúc này đây, khi Ái Ngọc vừa nhận tin vừa toét miệng cười hạnh phúc thì bên kia, Anh Phong phải vật lộn với thứ cảm xúc hỗn tạp trong lòng. Lo lắng, bức rứt, xấu hổ, đau đớn,...- những cảm xúc ấy, cứ trộn lẫn vào nhau, dày vò trái tim Phong. Cũng dễ hiểu khi giây phút này đây, cùng lúc hắn nhận tin với cả Ngọc và Thảo. Sự xuất hiện của Thảo khiến hắn thấy có lỗi với nó nhường nào. Thấy có lỗi bao nhiêu, hắn lại tự trách bản thân hèn nhát, dễ tiện bấy nhiêu. Lỡ như, chỉ là lỡ như, Hoàng Thảo đem lòng thích hắn thì hắn phải giải quyết ra sao? Từ bỏ Ái Ngọc để chọn Thảo, hắn không nỡ và cũng không thể. Khước từ cô, hắn lại càng không dám lường tượng công ti nhà hắn- tâm huyết bao đời gia tộc Lã, sẽ phải hứng chịu hậu quả gì từ cơn thịnh nộ của chủ tịch Đặng, vốn nổi tiếng là “sát thủ thương trường”. Nhắm mắt vài giây, lần đầu tiên hắn cầu trời khấn phật rằng cơn ác mộng ấy sẽ không bao giờ xảy ra.

Trở lại phòng khách nhà ông Vương, tình hình nơi đây cũng chẳng thoải mái hơn tí nào. Vẫn thấy hiện diện những nụ cười. Nhưng trông chúng sao mà gượng gạo biết mấy. Phải, chúng quá giả tạo. Bởi có ai miệng

thì cười nhưng đôi mắt lại hần lên những tia hận thù không?

- Nào con trai, ngồi xuống ghế trước đã rồi hãy trò chuyện. Hai mẹ con lâu rồi chưa gặp nhau tâm tình.
- Con đã bảo không bao giờ nhận bà ấy làm mẹ. Và con cũng chẳng có chuyện gì để tâm tình với người đã hại chết mẹ ruột của con- Vừa nói ông Vương vừa bình thản nắm tay vợ ngồi xuống ghế
- Thế sao lại bất ngờ xuất hiện sau mười mấy năm bỏ đi?- Nụ cười thân thiện trên môi bà chợt trở nên nham hiểm khó lường.
- Bà Jessica, tôi không rảnh rồi tới nơi địa ngục này đâu. Nếu không phải bố nhờ tôi về đây để dọn dẹp đồng tàn cuộc do con trai cứng của bà gây ra. Mẹ nào con nấy thật quả không sai. Cũng nham hiểm, thâm độc, gian xảo như nhau- ông Vương nhếch mép cười khinh thường
- Cậu....
- Thôi đi con trai

Có vẻ như xung quanh Ái Ngọc đâu đâu cũng gài bom nổ hẹn giờ. Chỉ là nó vẫn vô tư không hề hay biết nguy hiểm đang ngày một cận kề. Tít...tít... Tiếng quả bom vô hình ấy cứ kêu chầm chậm, chầm chậm. Thời gian đang đếm ngược dần dần. Cuộc sống hạnh phúc, êm đềm của nó, còn lại bao lâu?

* Bà Jessica: Là vợ hai của ông nội Vương Ái Ngọc, tức mẹ kế ông Vương. Bà có một đứa con trai. Theo lời ông nội trần thuật thì đứa con trai ấy đang bóc lịch sau song sắt vì tội lừa đảo. Nhưng thực hư thế nào thì dường như vẫn chưa rõ. Như Ái Ngọc vẫn thắc mắc: “Bà là người như thế nào?” thì đành từ từ tìm hiểu sẽ rõ.

28. Chap 28: Bí Mật Dân Hế Lộ

Có vẻ như chap này sẽ khiến mọi người hụt hẫng khi không có sự xuất hiện cặp đôi chính của truyện Anh Phong- Ái Ngọc. Và có lẽ chap sau cũng như thế. Xem như cho nhân vật chính nghỉ ngơi để chuẩn bị bùng nổ trong hàng loạt chap nha.

Không liên quan nhưng mà Na xin thành thật gửi lời xin lỗi tới mọi người vì ả dật bao lâu nay. Bây giờ quay lại, Na sẽ cố hoàn thành bộ truyện này. Còn truyện “Chào cậu chủ tôi đi” Na đã cho ả vì thấy có lỗi với nhiều người lọt hố. Một số đã cmt phần nà làm na thấy mình vô trách nhiệm quá. Sau khi hoàn bộ này na sẽ edit toàn bộ “Chào cậu chủ tôi đi” và đăng hang loạt. Na đảm bảo 100% bộ truyện ấy vẫn giữ được nét ban đầu nhưng sẽ tiến triển chậm hơn và nhiều tình tiết bất ngờ hơn. Xin cảm ơn cũng như xin lỗi mọi người *cúi đầu*

Ngay sáng sớm hôm sau, ông Vương cùng bố của mình tất tả đến công ty. Một mặt để nhanh chóng nghiên cứu tìm hướng giải quyết cho mớ rắc rối trước mắt. Mặt khác để ông sớm làm quen với môi trường mới và lập lại lòng tin cho những cổ đông trong hội đồng công ti. Lại một điều, đối với một phụ nữ nội trợ nhàn rồi như bà Jessica, đáng nhẽ giờ này phải đang loay hoay trong nhà thì cũng bỗng nhiên mất hút ngay sau khi hai người đàn ông họ Vương rời khỏi.

- Mommy đi chợ sao? Cần gì thì để con giúp cho.

Bà Vương lễ phép hỏi cốt để dò xét người phụ nữ kia. Như có sự chuẩn bị trước, Jessica nhanh chóng biện lý do cùng một nụ cười để khiến khuôn mặt mình trông tự nhiên và thành thật nhất có thể:

- Spa ấy mà. Nó giúp ta thấy mình bớt già đi. Ta đi hơi lâu, có lẽ tới gần trưa nên con đừng để ý.

Vừa dứt lời, bà vội với tay lấy chiếc mũ rộng vành treo trên móc, đội lên đầu và hối hả bước đi. Dáng vẻ lấm lét ấy của bà cũng kì lạ, đáng nghi ngờ như chính lý do bà đưa ra. Bà Vương vội tìm điện thoại gọi cho chồng. Nhưng đắn đo một hồi lại thôi. Bà tặc lưỡi nghĩ : ” Chắc bà ấy đi spa thiệt. Hành động của người phụ nữ ấy bao giờ chả thần bí thế. Chuyện nhỏ này không nên phiền đến anh ấy”

Thật sai lầm khi nghĩ bà Jessica không có sắp xếp chuyến đi từ trước. Ngay đầu đường, một chiếc taxi đã chờ sẵn. Bà dáo dác nhìn xung quanh, chắc chắn không có ai nhìn thấy rồi mới lên bước lên xe. Chiếc xe ngay lập tức lẩn bánh đi về hướng nhà tù The Ghost

Từ sau song sắt dẫn đến buồng giam, xuất hiện một người đàn ông trạc gần năm mươi trong bộ quần áo “ngựa vằn”. Người ông nhỏ nhắn cùng khuôn mặt choắt. Chúng khiến đôi mắt ông to hơn bình thường, như lồi cả ra ngoài. Kế bên là người canh tù cao lớn, vạm vỡ. Nhắc chừng người đàn ông kia chỉ bằng phân nửa cơ thể tên cai ngục cũng nên. Vừa thấy con trai mình, bà liền thấp thỏm không yên. Đôi mắt ánh lên tia lo lắng.

- My son! Tên ấy đã về. Sớm muộn gì hắn cũng phát hiện

- Mom! Calm down. Con đã dự đoán trước rồi. Chuyện này không giấu được bao lâu. Thế nên bây giờ hãy tìm thời cơ bán cổ phần của chúng ta rồi tìm nơi khác sinh sống. Vậy xem như trả được thù cho mẹ

- Phải! Mẹ phải khiến công ti họ Vương sụp đổ. Mẹ đã từng làm kế toán công ti nhà hắn, vốn biết rõ ai là nguy cơ đe dọa. Con hãy đợi mẹ. Chỉ cần 5 năm, sau khi con mãn hạn tù, mẹ sẽ đón con hưởng hạnh phúc và nhìn họ Vương tàn lụi.

- Nhưng mẹ... con trai ông ấy là người thông minh, hãy cẩn thận. Trong thời gian này đừng để hắn phát hiện thân phận thật của chúng ta.

Cuộc trò chuyện như thế là kết thúc. Bà Jessica nhanh chóng quay trở về để tránh sinh nghi. Trên đường bà vẫn không quên ghé tiệm spa quen thuộc để lấy phiếu giảm giá làm chứng cứ phòng chuyện không hay.

Đúng như mẹ con nhà Jessica dự đoán, nhìn những hồ sơ của mấy tháng trước, sự nghi ngờ ngay lập tức nhen nhóm trong lòng ông Vương. Nhướn mày nhìn bố mình, ông thúc ép tra hỏi:

- Đến nước này bố hãy nói thật đi. Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra. Chúng ta không còn thời gian để giấu diếm nhau. Con trai bà ấy đã làm gì?

- Nó.... Nó lập công ti giả lừa để lừa đảo.

“Rầm” Ông Vương tức giận đập bàn. Đôi mắt đỏ ngầu trông đến sợ.

- Thăng ranh... Sao nó dám. Nó có biết điều đó đồng nghĩa với việc uy tín công ti bị hạ thấp? Sau khi bị bắt, cổ phần của nó là do cha tạm giữ?

- Không. Trước đó là nó đã chuyển cho Jessica. Con lo làm gì, cũng là người trong nhà cả.

Ông Vương nghe nhưng chẳng đáp, chỉ nhìn bố chằm chằm và từ từ ngồi xuống, lấy lại bình tĩnh. Bao câu hỏi, nghi ngờ ngay lập tức tràn ngập tâm trí ông. Chuyện dường như có uẩn khúc đâu đó. Trên đời này chẳng có gì trùng hợp thế cả. Nhưng trong khi điều tra, ông cần đề phòng mọi bất trắc. Hít một hơi thật sâu, ông bình tĩnh nhìn bố:

- Con cần một cuộc họp cổ đông gấp. Nhưng trước hết con muốn biết những ai là mối đe dọa của công ti chúng ta. Ai địch ai bạn, con cần biết rõ. Chuyện này với bố không quá khứ chứ à, cựu CEO!

~ *Tối hôm ấy

Hai cha con nhà họ Vương trở về khá muộn. Ai cũng có vẻ uể oải, mệt mỏi. Nằm trên giường, ông Vương chỉ muốn sớm tìm vào giấc ngủ. Nhưng thấy khuôn mặt đăm đoe của vợ, ông đành ráng gượng hỏi thăm vài câu:

- Em có chuyện gì muốn nói sao?

- Không. Không có. Chỉ chuyện nhỏ thôi mà.

- Ngốc-ông búng trán vợ mình, cười trêu chọc- Chuyện mà em kể, dù là rất nhỏ anh cũng muốn nghe

- Cái anh này khéo nịnh- bà Vương ngượng ngùng đỏ mặt- Sáng nay, khi anh và bố đi thì Jessica cũng tắt tả rời khỏi. Bà ấy bảo đi spa nhưng khuôn mặt đáng nghi lắm. Em tính gọi cho anh nhưng nghĩ chuyện nhỏ nên thôi.

Ông Vương vừa nghe vừa nhíu mày đăm chiêu suy nghĩ. Sự nghi ngờ trong lòng ông ngày một lớn dần. Ôm khít vợ vào trong lòng, ông thủ thỉ:

- Chuyện đó không hề nhỏ đâu. Mai mốt có chuyện gì thì cứ báo với anh. Đừng sợ phiền. Em cũng biết dã tâm của bà ấy đáng sợ thế nào mà.

“Tích tắc...Tích tắc...” Tiếng đồng hồ chậm chậm trôi. Mặt trăng cứ thế dần dần cao. Dù nỗi lo lắng cứ bề bộn trong lòng ông nhưng thế nào ông cũng phải cố giữ gìn sức khỏe. Cuộc chiến đã chính thức bắt đầu.

29. Chap 29: Vén Màn (phần Một)

Chỉ sau đó vài ngày, Jessica ngay lập tức liên hệ với cổ đông lớn nhất trong công ti. Cả hai vốn đã có thâm giao từ trước nên chẳng khó khăn gì để có được một cuộc hẹn với ông ta. Dường như ông trời cũng muốn cho bà ta cơ hội khi dạo gần đây bà Vương liên tục theo chồng tiếp khách, đối tác đến tận khuya. Vì dù sao bà Vương cũng từng làm việc trong bộ ngoại giao trước khi lui về trở thành một nội trợ bình thường. Với tài ăn nói cùng khả năng ngoại ngữ lưu loát, nó sẽ giúp ích rất nhiều trong việc kí kết hợp đồng khi độ uy tín của công ti đã giảm sút trầm trọng gần đến mức số không tròn trĩnh. Vặn trên mình bộ vest nữ sang trọng đã treo trong tủ từ lâu, gương mặt thật sự của bà cũng được bộc lộ. Đó là một người phụ nữ mang khí phách thượng lưu cùng một khuôn mặt băng lãnh, không cảm xúc. Với một đứa nhóc ngây thơ, trong sáng như Ái Ngọc, việc ra khỏi nhà trong sự im lặng, không ai hay biết hay nghi ngờ quả là dễ dàng.

Bà Jessica nhanh chóng bước vào một nhà hàng sang trọng, lộng lẫy. Đang đợi bà là một người đàn ông béo phịch, dư chiều rộng, thiếu chiều dài. Đôi mắt hấn ti hí nhưng trông có vẻ đầy gian xảo. Bộ ria mép bóng lưỡng được chải chuốt kĩ càng khiến trông khuôn mặt hấn khó ưa hơn bao giờ hết. Vừa trông thấy bà, hấn vội don đả hỏi thăm:

- Hello Jessica. Long time no see. How are you? (Chào Jessica. Đã lâu không gặp. Bà khỏe chứ?)

- Thôi diễn kịch nữa đi anh hai. Ông làm như chúng ta là con lai thật vậy- Vừa nói bà vừa bình thản ngồi vào chiếc ghế đối diện

- Ái chà chà. Tôi tưởng cô đã quên luôn người anh hai này, hạnh phúc an hưởng làm bà Vương rồi chứ.

- Im ngay- bà quát mắt gần giọng- Anh tưởng tôi sung sướng khi sống trong nhà kẻ thù giết cha hả? Nếu không tại vì năm xưa anh bảo rằng chỉ cần tôi gả vào nhà họ Vương, mọi tiền họ, chu cấp cho anh làm ăn để trả thù thì có giết tôi, tôi cũng không làm vợ tên khốn nạn đó. Tôi cũng không cần phải thay tên đổi họ, xin làm con nuôi cho một gia đình Việt kiều.

- Đó là cách duy nhất của chúng ta khi ấy. Cha vì phá sản mà treo cổ tự vẫn. Chồng cô thì hèn nhát bỏ mặc mẹ con cô theo người phụ nữ khác. Chúng ta không còn một đồng xu dính túi.

- Nhưng tôi thật không ngờ hấn chẳng nhận ra chúng ta- Vừa dứt lời, đôi môi mỏng của Jessica cong lên một nụ cười kì quái- Cũng phải. Dự án mở rộng quy mô năm ấy của hấn đã ép bao nhiêu công ti nhỏ phải phá sản để có thể thu mua với giá rẻ nhất. Hấn gây thù với biết bao gia đình thì làm sao mà nhớ ra.

- Thôi nào. Thôi nào- Người đàn ông kia phẩy phẩy tay ra chiều khó chịu khi buộc phải nhớ lại những điều không vui- Chẳng phải chính cái tật đặng trí ấy của hấn mà khi có đủ tiền tôi đã trở thành cổ đông lớn nhất ở công ti hấn đường đường chính chính như bây giờ sao. Cô hẹn tôi ra đây chắc hấn đã đến lúc chấm dứt cuộc trả thù này rồi.

- Chưa hấn- bà lôi từ trong túi xách bản hợp đồng cổ phần công ti- Tôi đang nắm trong tay 10% cổ phần công ti. Nếu cộng cả của anh thì ta vẫn thua cha con hấn 5%. Chúng ta vẫn chưa thể chính thức điều hành công ti. Lúc đầu khi con trai tôi vẫn còn là CEO, tôi đã cố tình chuyển cổ phần nhiều nhất có thể. Nhưng chưa kịp chuyển 5% còn lại thì một công ti bên Việt Nam đâm đơn kiện khiến nó ngồi tù. Thật tội nghiệp đứa con trai bé bỏng.

- Thế mà cô nói đã tới lúc. Vậy ra tôi phải giúp cô lần nữa rồi- Hấn bình thản nói, đồng thời nhắm nháp một ít rượu thượng hạng trên tay- Chúng ta chỉ còn cách khiến công ti này lao đao thêm lần nữa mà thôi. Hấn ta và con trai đang lập mối quan hệ với một công ti lớn. Ước chừng khoảng gần một tháng sau sẽ có cuộc đấu giá tranh giành khu đất vàng chuẩn bị phát triển. Đến lúc đó, cô hãy tìm cơ hội chụp được bản thảo ước giá để ta thông báo cho công ti đối địch. Khi ấy, không có bản hợp đồng béo bở kia, hấn sẽ lại phải xoay đầu vốn, cổ phiếu rớt giá. 5% cổ phần không phải là quá khó.

- Được tôi sẽ nghĩ cách đột nhập phòng làm việc của hắn ta.
- Cô hãy tìm hiểu cách đặt đồ dùng của hắn trước đi, phòng trường hợp bất trắc khi hành động.
- Tôi biết rồi. Mong rằng cuộc gặp lần sau sẽ là tiệc ăn mừng của chúng ta.

Nói rồi, bà để lại tách cà phê úng dở xuống bàn, bỏ lại bản hợp đồng vào túi xách rồi đứng dậy bỏ đi, không một lời từ biệt. Còn hắn, vẫn ngồi đó, lắc nhẹ ly rượu. Mắt nhìn xa xăm, đôi mày khẽ nhíu đảm chiêu suy nghĩ. Thỉnh thoảng lại khẽ nhếch mép cười nguy hiểm. Thật chẳng biết hắn đang suy tính điều gì trong lòng.

Từ sau buổi gặp gỡ hôm ấy, Jessica luôn tìm cách lẻn vào phòng làm việc của ông Vương nhưng đều không thành. Cái khó vì bà Vương luôn quanh quẩn trong nhà. Chẳng còn bao lâu nữa là sẽ đến thời gian quyết định. Điều này khiến bà cứ sốt ruột suốt. May mắn thay, hôm nay cô giúp việc xin nghỉ nên bà Vương phải đi chợ. Ái Ngọc vẫn còn đang ngủ. Quả là một cơ hội không nên bỏ lỡ. Chẳng để mất thời gian, bà ta liền lục tung khắp phòng và nhanh chóng ghi nhớ những nơi quan trọng. “Cạch”. Cửa phòng chợt bật mở. Ông Vương bước vào. Không gian xung quanh như ngừng trôi. Dù khá ngạc nhiên nhưng ông vội trấn tĩnh, vẫn khuôn mặt cùng giọng nói băng lãnh ngày thường:

- Sao bà lại ở đây?
 - À...à... Ta vào đây dọn dẹp. Vợ con đi chợ rồi nên rảnh rồi giúp- Bà vội lấp liếm. Mồ hôi túa ra ướt đầm trán- Sao con về lúc này, đáng ra phải ở công ti chứ?
 - Tôi để quên một số giấy tờ. Bà ra ngoài đi. Tôi có việc cần bàn
- “Rầm” Cánh cửa được đóng lại. Nhưng ông Vương thừa biết người phụ nữ kia đang ở ngoài, áp tai vào nghe lén. Và điều dự đoán ấy của ông chẳng hề sai chút nào. Thản nhiên, Ông Vương ngồi vào ghế, đưa tay bấm điện thoại. Một cuộc gọi đi.
- Alo. Ngày mốt tôi cần một cuộc họp gấp bàn về hợp đồng “khu đất vàng”. Tuần tới ta đã phải làm vào trận chiến rồi. Ok?

Vừa nói ông vừa khẽ cười đắc thắng, đôi mắt vẫn không dứt khỏi cánh cửa ra vào. Chấm dứt cuộc điện thoại, ông liền nhắn một mẩu tin cho người thư kí của mình: “Liên lạc bên công ti tìm kiếm, điều tra bà Jessica kĩ lưỡng cho tôi? Gấp”. Bên ngoài cánh cửa, Jessica cũng nở một nụ cười tự mãn, vậy ra đã đến lúc hành động rồi. “Tuần tới sẽ là thời khắc nhà Vương sụp đổ”. Bà vừa tủm tỉm cười gian tà, vừa bước xuống bếp. Ánh mắt của bà lúc này trông sao mà đáng sợ. Sự đáng sợ của mối thù bị chôn giấu suốt mười mấy năm ròng rã.

Theo như cái sự ước tính dở tệ của Na thì đúng rachap sau sẽ có sự xuất hiện trở lại với cặp đôi chính Anh Phong- Ái Ngọc. Nhưng có lẽ chap sau họ vẫn chưa chịu diễn, cả hai vẫn còn nòng nân với nhau đi du lịch rồi, chỉ diễn vài mảnh đất nhỏ thôi. Thế nhưng... thế nhưng... không vì thế mà chap kém phần hấp dẫn đâu. Và chap trên là một minh chứng. Chắc vậy á ^ _ ^|||

30. Chap 30: Vén Màn (phần Hai)

Thời gian trôi như thoi đưa. Mới đó đã hơn một tháng nó đến nhà bà nội. Nhờ giao tiếp nhiều, Ái Ngọc mới nhận ra khả năng ngoại ngữ của mình tệ thế nào. Càng ở lâu bên bà Jessica, nó càng không hiểu lí do gì mà ba lại căm ghét bà như thế. Nó thấy bà cũng tốt đấy chứ. Ít ra thì bà không lạnh lùng, chèn ép nó như những người mẹ kế thường thấy trên phim. Nhờ có bà mà nó đỡ thấy cô đơn hơn trong ngôi nhà trống trải này. Ái Ngọc thật sự thắc mắc chẳng biết ba nó sang đây để du lịch hay là công tác nữa. Từ sáng đến tối cứ đi suốt. Ông lại còn hay cầu kính nữa cơ. Cả ba và mẹ cứ bắt nó không được tiếp xúc nhiều với bà Jessica.

Nhưng riêng tối nay có lẽ nó sẽ thấy thoải mái và được tâm tình nhiều hơn với bà của mình. Chắc chắn rồi khi cả ông nội, ba và mẹ nó đều phải ra ngoài tiếp đối tác mới từ bên Canada. Như thường lệ, trước khi rời khỏi nhà, bà Vương hẳn sẽ kéo nó ra một chỗ khuất và dặn dò không được trò chuyện quá nhiều với bà nội, nhất là những vấn đề liên quan đến ba nó. Với tính cách bướng bỉnh của mình, hiển nhiên nó chỉ gật đầu ượng ờ cho qua.

Không còn ai ở nhà, cả hai bà cháu cùng lặn vào bếp nấu một bữa tối thật ngon: một đĩa khoai tây, hai ổ bánh mì cùng hai miếng beef-steak vừa chín tới. Ngay khi nó định đưa dao xẻ miếng đầu tiên, bà đã vội ngăn lại.

- Cháu có nghĩ sẽ thật tuyệt nếu có ít rượu không nhỉ?

- Ô? - Nó ngạc nhiên, tròn xoe mắt nhìn bà - Nhưng ba mẹ cháu không cho phép. Cháu chưa đủ tuổi.

- Ồi chà đứa cháu bé bỏng, chỉ một chút thôi thì chẳng sao đâu. Khai vị bằng rượu vang thì cảm giác tuyệt lắm, bà dám chắc thế.

Nó khe khẽ nhút nhát gật đầu. Nó không muốn làm bà buồn lòng. Nhưng lại sợ bố mẹ phát hiện. Chỉ việc tưởng tượng cảnh nó bị cấm túc, không được nói chuyện với bà, phải im như thóc cả ngày cũng đủ khiến nó rùng mình. Thế nên nó tự nhủ bản thân chỉ nhắm nháp chút ít. Nhưng tử lượng của nó hình như chẳng tốt như nó nghĩ. Chẳng mấy chốc nó đã say bí tỉ. Nó thấy cảnh vật ngày một mờ nhạt và rồi, thật nhanh chóng, mọi thứ xung quanh bao phủ một màu đen.

- So sorry!

Bà khẽ nói bế nó đặt lên ghế sofa trong phòng khách. Jessica không may hay biết mọi hành động của mình đều đang bị theo dõi. Tại một con hẻm khuất gần đó, ông Vương, trên tay là máy tính bảng, kết nối với chiếc máy quay ở nhà, luôn miệng giải thích, phân trần cho bố mình:

- Bố xem người vợ thân yêu, người vợ mà bố luôn bảo vệ đang làm cái gì kìa. Mong bố tha lỗi cho con khi hôm nay tạo ra một cuộc hẹn giả lừa dối bố. Vì con không muốn bố tiếp tục bao che cho người đàn bà đó. Con không muốn gia sản nhà họ Vương sớm sẽ tiêu tùng trong tay mẹ. Con đã cho người đi điều tra, mẹ...

Cụ Vương đưa tay ra hiệu dừng lại khiến ông Vương bất ngờ. Cụ không tỏ ra kinh ngạc hay đau lòng, một chút thái độ ngạc nhiên cũng không. Cụ chỉ cúi gầm mặt và khẽ nói - một giọng điệu nhẹ tênh:

- Ta đã biết tất cả từ lâu rồi.

- Bố.... Thế tại sao...

Hóa ra người ngạc nhiên lại là ông Vương. Nhưng cụ lại không đáp, chỉ ra lệnh tài xế nhanh chóng lái xe về. Suốt quãng đường chẳng có lấy một lời. Ngay khi về nhà, bà Vương vội lao vào bế Ái Ngọc lên phòng ngủ. Vừa trông nó, bà vừa khóc, bà trách chồng bà suốt:

- Tội đứa con bé bỏng của tôi! Nó có biết uống rượu bao giờ. May là bà ấy chỉ chuốc con bé say, lỡ như...

- Mình à! Bà ta sẽ không làm hại con bé đâu. Tôi đã tính toán kỹ rồi. Mình đừng quan trọng hóa vấn đề.

Chỉ để lại câu giải thích ngắn gọn, ông nhanh chóng theo bố lên phòng làm việc. Quả nhiên cửa phòng đã bị cạy. Không một chút chần chừ, ông mở toang cánh cửa. Ánh sáng tràn ngập khắp gian phòng, chiếu rõ hình ảnh một người phụ nữ đang cầm trên tay một xấp giấy tờ của công ti. Jessica đứng chết trân tại chỗ. Hai mắt bà mở to kinh hãi cùng khuôn mặt trắng bệch.

- Tại... sao...? - Bà lắp bắp nói chẳng tròn chữ

- Tôi phải hỏi bà tại sao lại đối xử với tôi như vậy?

Cụ Vương chậm rãi hỏi ngược lại vợ mình. Đôi mắt ông ánh lên vẻ đau xót, thất vọng. Như bưng tỉnh, Jessica giờ mới nhận ra vở kịch bà đóng bao nhiêu năm nay đã đến lúc hạ màn. Đặt xấp tài liệu lên bàn, bà nhếch mép cười đầy khinh bỉ. Trong giọng nói dù đã cố kìm nén nhưng vẫn còn chút run run. Có lẽ bà run vì sợ hoặc cũng có thể run lên vì cơn giận chôn giấu bao năm bùng lên trong lòng:

- Tại sao à? Vì chính mày đã giết cha ta. Chính những kế hoạch thu mua làm giàu năm xưa của mày đã khiến gia đình ta phá sản đẩy ông vào con đường tự sát. Chính mày đã khiến chồng tao theo người phụ nữ khác, mặc mẹ con ta bơ vơ với đồng nợ nần. Chính mày đã phá nát cuộc đời tao. Nhưng mày làm gì nhớ. Mày đã hại quá nhiều người, một con người máu lạnh như mày thì làm gì nhớ.

Đến lúc này Jessica đã không còn kiểm soát được cảm xúc của bản thân. Đôi mắt bà hằn lên những tia căm phẫn, chỉ chực chờ nhào tới ăn tươi nuốt sống cụ Vương. Mụ gần giọng thét lên những lời đay nghiến:

- Tao muốn mày phải chết. Muốn nhà họ Vương mày phải phá sản. Tao phải khiến mày nếm trải những thứ mà mày đã làm với gia đình tao.

- Tôi chưa bao giờ quên cả. Năm xưa vì một phút hiếu thắng, tham lam, tôi đã phạm sai lầm đó. Tôi thật sự rất hối hận. Tôi... xin lỗi

Vừa nói cụ Vương vừa chậm rãi bước vào phòng, tới gần Jessica mặc cho cậu con trai đưa tay can ngăn. Bà ta ngày càng trở nên điên loạn khi thấy cụ bước đến gần. Nhanh như cắt, bà chớp ngay con dao gọt trái cây gần đó chìa vào người cụ. Nước mắt bà bắt đầu tuôn. Bà gào lên căm phẫn:

- Mày nói láo. Mày không hề nhớ. Nếu mày nhớ thì đã nhận ra tao và anh trai. Nếu mày nhớ thì đã không rước tao về làm vợ, không để cho tao có cơ hội hại chết mày.

- Tôi biết tất cả. Ngay từ giây phút bà vào làm kế toán cho tôi, tiếp cận tôi, tôi đã biết tất cả. Tôi biết bà là ai, biết quá khứ của bà, biết sẽ có lúc bà sẽ gây hại đến tôi.

Jessica diếng người khi nghe những lời ấy từ cụ Vương. Bà trở nên hoang mang tột độ. Bà đã quên rằng cụ Vương vốn không phải là người ngây thơ. Cụ đã dần thân vào thương trường đầy mưu mô, hiểm nguy suốt bao năm mà vẫn sống sót. Không phải may mắn hay tự nhiên mà cơ đồ nhà họ Vương lại có lúc đồ sộ và phát triển như ngày hôm nay. Bà đã quên cụ cũng từng là một con người nham hiểm, đầy mưu mô. Nhưng hận thù dường như quá lớn để bà chấp nhận mình đã bị lừa dối, hay đúng hơn là được cụ che chở và yêu thương bao năm. Bà vẫn không thể tin bản thân đã nhận ân huệ quá lớn từ kẻ thù:

- Không thể nào. Không thể nào như vậy được. Mày không thể biết. Không có lý do gì mà mày lại để nguy hiểm bên mình. Khó tin

Jessica lắc đầu nguầy nguậy. Đôi mắt bà mở to, đầy hoang mang. Những giọt nước mắt cứ vô thức rơi và lăn dài trên khuôn mặt già cỗi, nhăn nheo của bà. Ông Vương có thể nhìn rõ người bà run lên bần bật. Hai bàn tay phải nắm chặt để giữ con dao không rớt xuống. Dù mũi dao hướng về phía mình nhưng cụ Vương vẫn không có ý định dừng bước. Cụ cứ tiến dần, Jessica lùi dần rồi bà bị dồn đến sát tường bao giờ chẳng hay. Nhẹ như không, từng lời cụ thốt ra đầy chân tình, đầy ảm áp. Đôi mắt cụ nhìn bà vẫn vậy, vẫn triu mến, vẫn dịu dàng như những buổi đầu gặp gỡ:

- Ban đầu là vì hối hận. Là do tôi mà bà thành mẹ đơn thân. Là do tôi đã khiến bà từ một tiểu thư đài các thành một con nợ suốt ngày chạy trốn. Thế nên tôi chấp nhận bà làm kế toán cho tôi như một lời hối lỗi, để tôi thấy lòng nhẹ nhõm hơn. Rồi dần dần tôi đã.... yêu bà từ khi nào cũng chẳng hay.

“Keng...”. Con dao rơi xuống sàn vắng ra xa. Như một cú trời giáng, Jessica chẳng còn sức lực nào trụ vững trên đôi chân của mình. Bà từ từ khụy xuống. Nước mắt tuôn trào mãnh liệt hơn. Bà thổn thức chỉ ứ ứ vài từ không rõ ràng. Dường như bà khóc đến không thể thở được

- Cứ thế càng yêu, tôi càng thấy bản thân phải bù đắp cho bà nhiều hơn. Tôi biết rõ lý do vì sai bà lấy tôi. Tôi đoán được tất cả những kế hoạch của bà. Nhưng tôi không vạch trần bà vì tôi sợ sẽ phải đối mặt với bà như lúc này đây. Tôi... sợ sẽ mất bà...

- Không... Rốt cuộc tôi đang làm gì vậy? Rốt cuộc tôi trả thù là đúng hay sai? Quyết định đi đến con đường này là đúng hay sai?

Jessica lấy tay bịt cả hai tai. Từ bao giờ bà đã trở thành một con quỷ ghê sợ. Vì hận thù bà đã trở nên mưu mô, hiểm độc. Vì trả thù, chẳng bao giờ bà được sống những giây phút bình yên, thanh thản. Và vì trả thù, một lần nữa bà đã tự đánh mất hạnh phúc của chính mình.

- Bà không có lỗi. Tất cả lỗi là do tôi. Tôi không trách bà. Bà hãy xem như chẳng có gì xảy ra đi.

- Tôi không đáng để ông tốt với tôi như vậy

Jessica nhìn cụ với đôi mắt ngân ngấn nước đầy hối hận. Rồi bất thành linh bà lao tới trước nhặt con dao đâm một nhát vào tim mình. - Đừng

Cả cụ Vương và con trai đồng loạt hét lên nhưng đã quá muộn. Bà Vương ngã xuống đất. Chiếc đầm trắng bà đang mặc nhuốm loang lổ một màu đỏ tươi của máu. Cụ Vương vội lao tới ôm lấy bà vào lòng còn ông Vương lập tức gọi tài xế lấy xe. Bà nhìn cụ Vương mỉm cười nhẹ và đưa tay còn dính máu vuốt nhẹ má cụ. Bà khẽ thì thào:

- Không kịp đâu. Đây là kết cục tôi đáng nhận. Là...là tôi có lỗi với ông. Xin lỗi... và cảm ơn ông vì tất cả.

Vừa dứt lời cũng là lúc Jessica trút hơi thở cuối cùng. Đôi tay bà buông thõng ra đất. Nơi khóe mắt bà còn đọng lại giọt nước mắt nhưng khuôn mặt có vẻ thanh thản, nhẹ tựa lông hồng. Ôm chặt vợ mình vào lòng, cụ Vương không tìm được lòng mà rơi nước mắt. Vậy ra đó là kết quả cuối cùng của Jessica. Một người đàn bà đến tận giây phút cuối đời mới tận hưởng được niềm hạnh phúc trọn vẹn.

31. Chap 31: Kết Thúc Một Gia Tộc

Sáng hôm sau, Ái Ngọc tỉnh giấc trong khi đầu nó vẫn còn đau buốt. Ngồi trên giường, nó cố gắng nhớ lại những gì đã xảy ra tối qua. Hình như... ba mẹ đi tiệc... nó và bà Jessica ăn tối...nó uống rượu. Haizz... Chắc là nó say rồi ngủ mất. Uể oải, nó bước xuống lầu tìm bà nội với ý định nhõng nhẽo, trách cứ bà. Nhưng đi đến nửa lầu, nó đã bàng hoàng đứng lại. Kia có phải là bà Jessica không? Bà đang nằm trên một băng ca được người ta đưa ra ngoài. Hai mắt bà nhắm nghiền, da mặt nhợt nhạt, tái xanh, không thần sắc. Nơi ngực trái còn có vết loang đỏ như màu máu. Chuyện gì đang xảy ra. Nhanh như cắt, Ái Ngọc phóng đến bên mẹ nó. Đôi mắt nó mở to nhìn bà Vương, miệng lắp bắp không nói thành lời. Đường như quá kinh ngạc nên nước mắt không thể tuôn rơi:

- Bà... bà... làm sao vậy?

Ôm khít con gái nhỏ vào lòng, bà Vương ngập ngừng nói. Bà cố gắng không để Ái Ngọc quá kích động khi nhận được tin dữ:

- Bà... mất rồi...

Từng chữ như tiếng sét giáng bên tai nó. Mất rồi? Sao có thể thế được? Chỉ mới mấy tiếng trước, bà còn ăn khuya cùng nó. Bà còn uống rượu, trò chuyện với nó. Ngay khi chấp nhận được sự thật rằng... Jessica đã chết, Ái Ngọc lập tức òa khóc nức nở. Nó cố chạy theo hai người đàn ông đang đưa thi thể của Jessica đi nhưng chưa kịp đã bị bà Vương ngăn lại.

- Sao bà lại chết? Mẹ nói con biết lý do đi. Mẹ!- Nó gào lên trong tiếng khóc- Còn ba với ông nội đâu? Sao mẹ không nói. Trả lời con đi mà mẹ...

Nó khuyu xuống sàn nhà và cứ ngồi thế mà khóc. Tình cảm con người thật kì diệu. Chỉ cần là yêu thương chân thành thì thời gian tuy có ngắn ngủi cũng không còn quan trọng. Một tháng hay một đời, khi đã yêu thương ai thì tình cảm ấy vẫn sâu nặng và nồng nàn như nhau, chẳng gì khác biệt. Với Ái Ngọc, bên bà Jessica chỉ vỏn vẹn một tháng, nhưng cũng đủ nó đem lòng cảm mến bà. Nghĩ cho kĩ, có lẽ Jessica vốn không phải là người xấu. Có lẽ bà cũng thương yêu Ái Ngọc thật lòng. Có lẽ đối với nhà họ Vương, bà cũng có chút tình cảm. Trái tim con người mà, đến cuối cùng cũng luôn mềm yếu như thế. Chỉ có điều chính hận thù đã tạo nên lớp băng bao bọc trái tim bà.

Những ngày sau đó, nó mới biết cả ba và ông nội phải lên đồn cảnh sát làm thủ tục báo tử như quy định. Đường như nguyên nhân chết của Jessica, theo một điều kì lạ nào đó, đã lặn mất tăm, chẳng ai nhắc tới. Quá đau lòng, nó cũng chẳng buồn hỏi. Nó nghĩ có biết thì bà cũng chẳng sống lại. Đôi khi còn thêm buồn đau cho cụ Vương nên nó chọn cách im lặng. Hôm nay đám tang của bà được tổ chức, người đến viếng rất đông, ai cũng đưa lời chia buồn đến cụ. Chợt có một người đàn ông béo phệ hùng hổ xông vào, phá vỡ cả

không khí trang nghiêm. Hấn mặc một chiếc áo sơ mi lem lú. Cơ thể hấn nặng nề mùi rượu. Hình như hấn say khướt rồi nên mới không biết mình đang làm chuyện tày đình gì. Hấn xốc cổ áo cụng Vương đầy thô bạo nhưng ngay lập tức đã bị ông Vương và bảo vệ kéo ra. Hấn la hét om sòm, thốt những câu mà Ái Ngọc chẳng thể nào hiểu được:

- Mày là thứ mất nhân tính. Chính mày đã giết chết em gái tao. Trả nó lại cho tao... Trả nó lại đây...

Ái Ngọc ngược nhìn ba mình đầy khó hiểu và hoang mang. Đáp lại ông chỉ xoa đầu nó khẽ bảo chẳng có chuyện gì. Những ngày sau đó, nó mới biết người đàn ông kia là anh trai của Jessica. Nhưng chẳng bao lâu, từ ngày bà mất, hấn đã bị tống vào tù vì tội buôn bán chất cấm. Càng ngạc nhiên hơn, nó còn biết mình có một người cậu, tức con trai bà. Tiếc thay, người con trai ấy, sau khi nghe tin bà mất cũng trở nên điên loạn. Vậy ra đó là kết cục sau cùng của một gia tộc. Một kết cục tan tác, bi thương:

- Vậy giờ ba phải ở lại đây để quản lý công ti giúp ông nội à? - Ái Ngọc nhìn ông hỏi mà trông mặt có vẻ buồn

- Phải, ba không còn cách nào khác con gái à. Về Việt Nam nhớ học hành chăm chỉ. Ba sẽ thường xuyên gọi về hỏi thăm hai mẹ con

Ôm con gái vào lòng, ông hôn trán tạm biệt. Nói đoạn ông quay sang vợ mình thì thầm bên tai:

- Em về sắp xếp mọi chuyện hộ anh. Chỉ hai năm thôi, cả gia đình chúng ta sẽ dọn về đây sống. Giúp anh đốc thúc con gái học ngoại ngữ và cả việc... đừng để nó thích ai. Anh không muốn nó vương vấn điều gì rồi cản trở việc sống ở đây.

- Em biết rồi.

Vậy là đã kết thúc một mùa hè với nhiều biến cố xảy ra xung quanh gia đình Ái Ngọc. Nó và mẹ cùng về Việt Nam để chuẩn bị bắt đầu năm học mới. Ngay buổi gặp mặt đầu tiên, nó và cả bọn đã túm tụm lại riêng một góc để... nhiều chuyện.

- Gì? Vậy là bà nội cậu mất thật rồi hả? - Linh Nhi to mắt ngạc nhiên

- Ủ... Lần đầu gặp bà mà cũng là lần cuối- nó đáp giọng buồn tênh

- Thế còn bác Vương. Bác có báo khi nào về không?

Nó lắc đầu rồi gượng cười đánh trống lảng:

- Nãy giờ tụi bây hỏi hết, không cho Phong nói câu nào à?

- Xứ! Ghê chưa? Có cần bảo vệ cái tên lạnh lùng dở dờ ương ương này dữ vậy không?

Nhi chu mỏ trêu. Đáp lại, nó cười gượng ngừng và chờ đợi câu trả lời từ Phong. Nhưng... hấn im re. Tưởng chừng như nãy giờ không hề có sự hiện diện của hấn trong cuộc trò chuyện. Hấn cúi đầu, đang suy nghĩ điều gì đó đắm chìm đến thất thần:

- Anh đang suy nghĩ gì chăm chú vậy?

Nó lắc mạnh vai hấn khiến hấn giật bản mình. Sợ nó nghi ngờ rồi buồn phiền, hấn gượng cười xoa đầu nó:

- Mừng cô trở về đó. Mừng quá vẫn chưa tin là cô còn bên tôi.

Ngay trong câu nói của hấn sao chứa đầy ẩn ý. Nhưng hình như Ái Ngọc không hề nhận ra. Đối với nó hiện giờ mọi chuyện lại trở về vị trí ban đầu, như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Con bé ngây thơ đó nào có hay khó khăn, thử thách đang chờ nó ở phía trước. Lòng nó chỉ đang lâng lâng niềm vui nhỏ khi lại được gặp Minh Khiết, Linh Nhi và đặc biệt là Anh Phong. Trong khi đó, hấn nhìn nó cười hồn nhiên mà lòng đầy chua xót. "Ái Ngọc! Chúng ta còn có thể bên nhau bao lâu đây?"

32. Chap 32: Dự Cảm Chẳng Lành

Cuộc sống của Ái Ngọc cứ êm đềm trôi. Nó vẫn đi học, vẫn vui vẻ bên bạn bè, vẫn yêu Phong. Những ngày ấy... có lẽ sẽ là những ngày hạnh phúc nhất thời cấp ba của nó. Tuy nhiên, đời đâu gì là hoàn hảo. Chẳng

hiếu lý do vì sao mà mẹ cứ nhất nhất bắt nó học thêm ngoại ngữ, nào là gia sư kèm thêm, nào là trung tâm. Ồi chời! Đâu đâu cũng từ vưng, cấu trúc câu, nó nhìn mà chóng mặt. Không có khiếu thì vẫn hoàn là không có khiếu. Nhìn nó thật đáng thương! Ngay cả Ngọc cũng tự thương lấy tấm thân tội nghiệp của mình. Thế nên lần nào gặp Khiết, Nhi hay Phong, câu đầu tiên của nó thế nào cũng là lời than thở:

- Chán học tiếng anh lắm rồi. Sao chữ nó không vô đầu gì hết vậy nè!

- Thôi nào! Em cứ nghĩ nó như môn ngữ văn ấy là ỏn thôi mà. Chúng cũng là ngôn ngữ cả. Em giỏi văn thì chắc sẽ giỏi anh thôi

Hắn xoa đầu nó mỉm cười khi thấy nó chu mỏ nũng nịu. Nó gật gật đầu rồi tựa vào vai hắn, mắt lim dim. Gần đó, một đám con gái đang háo hức trò chuyện.

- Trường sắp tổ chức đi chơi rồi, tụi bây chuẩn bị gì chưa? Đợt này đi thác đấy ! Tao nghe bảo đẹp lắm!

Thế cũng hay. Câu chuyện của đám con gái ấy vô tình trở thành đề tài cho cả nó và hắn. Nghe đến chuyện đi chơi, chợt nó giật mình ngồi dậy:

- Em quên mất chuyện đi chơi. Đợt này anh có đi không?

- Chắc không. Anh không thích

Hắn nhún vai bình thản đáp. Vừa nghe xong, nó đã xụ mặt như một chú cún. Nó quên mất hắn có bao giờ thích những cuộc vui chơi tập thể như thế này. Trừ khi hắn bị ép đi như chuyến đi Sở Thú năm ngoái thì còn có vận may. Thế nhưng chuyện gì âu cũng có ngoại lệ. Hắn thừa biết nó đã đăng kí nên cũng làm theo. Nãy giờ hắn chỉ đùa vui với nó một tí thôi mà. Cũng bởi đã lâu rồi hắn chưa thấy khuôn mặt phúng phính ỉu xiu như bánh bao chiều của nó. Dễ thương chết đi được! Chẳng kiềm được lòng, hắn vừa đưa tay nhéo má nó ,vừa khúc khích cười :

- Chưa nói xong mà. Nhưng anh vì em mà sẽ đi

- Nè! Nè! Chắc sẽ đi nha! Bỏ em một mình là chết với em.

- Tính làm gì?- hắn cười gian tà nhìn chằm chằm khiến nó đỏ mặt

- Ờ... thì... Em sẽ không đến dự sinh nhật sắp tới của anh. Cho anh buồn chết luôn- nó chu mỏ thách thức.

- Chịu thua. Không dám đâu

Hắn xoa đầu nó rồi lại cười, một nụ cười bình yên, thanh thản. Khoảnh khắc ấy, nếu có thể, chỉ muốn nó ngưng đọng mãi, chẳng bao giờ trôi. Thời gian nhanh thật. Mới đó nó và hắn đã thương nhau gần một năm rồi. Chỉ sau chuyến đi chơi vài ngày là sẽ đến sinh nhật hắn hay cũng chính là kỉ niệm tròn một năm của cả hai. Như thế có đáng trân trọng?

Vừa về nhà, Anh Phong đã thấy nhiều cô chú nhân viên ngồi ngay phòng khách cùng với ông Lã. Hắn liền lễ phép cúi chào. Chưa kịp đưa bước lên phòng, hắn đã bị ông Lã giữ lại:

- Con về đúng lúc lắm. Mọi người đang bàn bạc chuẩn bị tiệc sinh nhật cho con. Con có thể ngồi ý kiến.

Hắn cười nhạt.Năm nào cũng thế, gia đình nhà họ Lã sẽ tổ chức tiệc linh đình cho Anh Phong nhằm mượn cơ thắt chặt mối quan hệ, đồng thời khoa trương uy danh của công ti. Thế nên mọi thứ trong bữa tiệc phải chuẩn bị ở mức hoàn hảo. Và điều đó cũng có nghĩa, Anh Phong chỉ có quyền là chủ bữa tiệc trên danh nghĩa, nhưng sự thật đằng sau là ông Lã. À ngoài ra, hắn chỉ có thể quyết định mời ai trong số những người bạn của mình. Tuy vậy, hắn cũng gật đầu đồng ý và ngồi xuống. Từ chối sao được khi lời nói đó của ông Lã vốn dĩ là một mệnh lệnh. Đảo mắt nhìn mọi người xung quanh, ông khẽ vỗ vào đùi tiếp tục nói:

- Chúng ta tiếp tục danh sách khách mời. Bữa tiệc năm nay, chúng ta sẽ mời thêm cha con ông Đặng bên tập đoàn Vĩnh Hằng. Hãy sắp xếp hai chỗ ngồi cho ông ta ở bàn VIP.

Nghe đến cụm từ “tập đoàn Vĩnh Hằng”, Anh Phong liền giật mình, hơi nhướn mày nhìn bố mình. Hắn quên mất chắc chắn ông Lã sẽ mời Hoàng Thảo đến dự tiệc. Nếu như vậy, đến lúc đó Hoàng Thảo sẽ thấy Ái Ngọc. Hắn phải giới thiệu, phải xử sự như thế nào? Một tràng câu hỏi ủa ngập cả trí óc hắn. Câu hỏi càng nhiều hắn càng thấy mình hèn hạ. Hắn cảm tưởng bản thân chả khác gì tên sở khanh, bắt cá hai tay.

Hắn tự thấy mình đã làm điều tệ bạc với nó. Hắn tự trách bản thân mình nhưng xét cho kĩ, tội của hắn liệu có đáng? Ngay khi mọi nhân viên đã ra về, ông Lã liền giữ Phong lại nói chuyện. Bất chéo hai chân, ông bình thản nhấp một ngụm trà:

- Đã gần nửa năm học rồi, người bạn gái ấy đã giải quyết xong chưa?
- Chưa giải quyết gì cả- hắn lạnh lùng đáp, đôi mắt ánh lên tia chán ghét- Vốn chẳng có gì để giải quyết.

Như tức giận, ông Lã liền trừng mắt nhìn hắn, đồng thời đặt ly trà xuống bàn đánh “cách”.

- Tại sao con cứ phải ngang bướng như thế. Con và cô bạn gái kia nhất định phải chia tay. Con phải quen Hoàng Thảo. Đó là mệnh lệnh.

Ông Lã gần giọng. Tiếc thay điều đó chỉ khiến Anh Phong thêm bướng bỉnh. Hắn cố chấp cãi lại:

- Con không phải là đồ chơi, quân cờ của ba trên thương trường. Con chỉ có một người bạn gái duy nhất mà thôi, đó không phải là Đặng Hoàng Thảo
- Hoàng Thảo có gì không tốt mà con không chấp nhận?- ông rầu rĩ nhìn con trai
- Vậy công ti chúng ta lý do vì phải dựa dẫm vào Vĩnh Hằng

Trong khi hắn nhìn ông bằng ánh mắt căm phẫn. Trong phút vô ý, ông suýt để lộ bí mật. Nhưng ông đã tự biết kiềm chế lại. Thu lại mọi cảm xúc, ông lại để khuôn mặt nghiêm nghị ngày thường:

- Không đòi co. Nếu con không làm, ba sẽ giúp con. Đến khi đó, con đừng hối hận

Hắn chẳng đáp, nổi giận đùng đùng bỏ lên phòng. Chưa bao giờ hắn thấy ông Lã vô lý đến như thế. Suốt mấy ngày hôm sau, lòng hắn lúc nào cũng nhấp nhồm như ngồi trên đồng lửa. Hắn rất muốn kể Ái Ngọc nghe tất cả mọi chuyện. Nhưng đó là điều không thể. Đối với tính cách của Ái Ngọc, chắc chắn nó sẽ chiều theo ý ông Lã, tự mình gánh đau khổ.

Cứ thế, ngày đi chơi cũng đã đến, Anh Phong cố dồn nén mọi buồn phiền trong lòng để cùng Ái Ngọc vui chơi. Nơi cả hai, cũng như trường Ánh Dương tổ chức cho học sinh hôm nay là khu du lịch thác Giang Điền, cách trung tâm Sài Gòn hơn 70 km. Quả là khu sinh thái nổi tiếng của thành phố, nơi đây có những bãi cỏ xanh mơn mơn trải dài bạt ngàn. Thỉnh thoảng có những con suối chảy róc rách êm tai. Trang trí cho khu sinh thái là những ngôi nhà rộng cổ kính, thích hợp cho việc chụp ảnh. Nhưng có lẽ, nổi bật nhất nơi đây vẫn là con thác hùng vĩ. Nước từ trên vách núi đổ ầm ầm, tạo nên những bọt trắng xóa. Dòng nước trong veo có thể nhìn tận đáy. Tất cả tạo nên không khí trong lành và thoải mái. Hít một hơi thật sâu, Ái Ngọc hí hửng quay sang Phong rủ rê:

- Nghỉ ngơi tí rồi đi xe đạp đôi nha!
- Biết đạp không đó mà rủ rê vậy?- hắn nhướn mày nghi ngờ nhìn nó
- Ồ...thì...- nó lúng túng, ngập ngừng rồi nhe răng cười đến chừng phô duyên- chắc biết . Em nhìn người ta đạp thấy dễ mà.

Hắn hơi ngớ người và ngậy ra cười sặc sụa. Đúng là con nhỏ ngốc. Nó nói như thế đã đủ cho hắn hiểu là nó chưa đạp xe đạp đôi bao giờ. Ấy thế mà hắn vẫn chiều theo ý nó mượn xe đạp đôi. Và khi xe lăn những vòng đầu tiên cũng là lúc rắc rối xảy ra. Xe đạp đôi không dễ chạy như nó nghĩ. Chiếc xe ấy nặng và khó lái hơn bình thường. Trong khi tay lái nó vốn từ xưa đến giờ đã không vững. Và lại nơi đây là đường đèo, vừa dốc vừa trơn trượt. Tập hợp tất cả những yếu tố phía trên, dù Anh Phong có đạp giỏi, có cố gắng giúp Ái Ngọc leo lái đến mấy cũng chẳng khiến tình hình khá khẩm hơn bao nhiêu. Cả hai đang lao xuống dốc với tốc độ chóng mặt. Trong trường hợp như thế, Ái Ngọc chẳng những không cố gắng giữ chặt tay lái mà còn buông lỏng cả hai tay để che mặt và la oai oải. Thoáng nghĩ thôi cũng đủ hiểu kết quả sau cùng. Vâng, ngay lập tức Anh Phong hét lên khi thấy trước mặt là bờ hồ:

- Bỏ xe

Thế là cả hai té sông soài ra đất và chỉ cách hồ nước tầm một thước hơn. Tim Ngọc và Phong đập thình thịch trong lồng ngực. Nhanh chóng, hắn đi đến bên nó hỏi han với khuôn mặt tái mét vì lo:

- Em không sao chứ?

Người ta ga lăng, lịch thiệp như thế, vậy mà nó lại cười hì hì đáp lại. Cảm giác lao dốc khiến nó sợ lắm, nhưng... cũng thú vị lắm. Do đó nó lại nằng nặc đòi Phong đi tiếp. Nhưng có cho cả núi vàng, hân mới dám mạo hiểm lần nữa. Nên cả hai dắt nhau đi dạo, tâm sự đủ điều. Đường như đối với Ngọc, sinh nhật hân là một điều đáng mong đợi nên nó cứ tíu tít suốt. Nó không hề biết điều đó càng khiến hân đau đớn đến nhường nào. Nhưng có đau bao nhiêu, hân cũng không được thể hiện trước mặt nó. May thay, buổi tiệc nướng ngoài trời đã thu hút nó giúp hân có chút không gian riêng tư. Ngay khi nó vừa rời khỏi, khuôn mặt Phong liền thu về trạng thái sầm sập. Hân mệt mỏi ngồi xuống ghế đá gần đó, mắt xa xăm nhìn những tấm lục bình trôi theo dòng nước. Tình cảm giữa hân và Ngọc liệu có khác chi? Nó cũng mỏng manh, vô định như thế...

“Anh ấy... làm sao vậy?” Trong phút vô tình, Ngọc đã trông thấy khuôn mặt ấy. Bỗng nhiên, lòng nó nao nao đến lạ. Nó muốn bước đến hỏi han nhưng đôi chân chẳng chịu nghe lời. Một cảm giác sợ hãi cứ len lỏi trong tim Ái Ngọc. Nét lo âu của hân như dự báo điều gì đó không hay. Và điều đó có liên quan nó. Mà trên đời, có ai lại chịu đối mặt với đau khổ bao giờ. Họ thà lúc nào cũng nơm nớp lo sợ và trốn tránh, còn hơn là nhìn thấy hạnh phúc trong tay mình bị vuột mất. Thế nên, nó cứ đứng đó nhìn hân mãi và tự an ủi bản thân chuyện khiến Phong buồn rầu chẳng liên quan đến tình cảm hai đứa. Đừng nghĩ nó ích kỉ. Cả tôi và bạn, khi rơi vào cảm giác bất an trong khi sống những giây phút hạnh phúc nhất đều vì kỉ như thế. Đa phần ta đều cố tình bỏ mặc những đau khổ của người khác, thậm chí là người ta yêu thương nhất để cố núp giữ hạnh phúc cho mình. Nhưng có trốn tránh thế nào thì đau khổ kia vẫn không tan biến. Nó cứ lững lờ, lẫn quẩn đâu đây và chờ chờ vồ tới ta, bắt ta chấp nhận. Chỉ có điều nó xuất hiện nhanh hay chậm mà thôi.

33. Chap 33: Xin Chào Tình Địch

Cuộc đời lắm lúc thật trở trêu. Khi con người ta càng không muốn đối mặt với tương lai bao nhiêu thì thời gian lại càng trôi nhanh bấy nhiêu. Như thể thời gian luôn lấy con người làm trò đùa của nó vậy. Vâng, hôm nay là sinh nhật Anh Phong. Vận trên mình bộ đầm trắng tinh khiết cùng tấm khăn choàng tơ lụa mỏng, Ái Ngọc cố nặn một nụ cười tự nhiên nhất có thể khi trong lòng bộn bề lo lắng. Cảm giác đáng ghét ấy cứ dai dẳng bám nó riết từ buổi đi chơi đến giờ và một lúc một nhiều thêm. Đây... đây là cái giá cho sự trốn tránh đau khổ mà nó đã làm, cái giá cho cố gắng núp giữ hạnh phúc của nó. Vừa bước xuống xe, nó đã gặp ngay Minh Khiết và Linh Nhi. Cả ba liền tụ tập tíu tít nói chuyện đồng thời đưa mắt đảo dáo tìm Anh Phong, chủ bữa tiệc ngày hôm nay. Nhưng một lúc lâu cũng chẳng thấy tăm hơi hân đâu cả. Sốt ruột, Nhi khẽ nhún mày, lên tiếng can ngăn:

- Phong đâu rồi nhỉ? Lúc nào cậu ấy cũng thoát ẩu thoát hiện như thế cả.

- Xin lỗi Nhi ghen con. Anh Phong nó đang bận tiếp vài vị khách bên kia

Ông Lã chẳng biết từ đâu bước tới già già nói. Trên tay cầm ly rượu vang đỏ, ông đứng nhìn chằm chằm Ái Ngọc. Đôi mắt dò xét của ông sắc đến nỗi khiến nó khẽ rùng mình. Nó cứ cúi gầm mặt, chẳng dám ngược đầu nhìn ông. Nó cảm thấy sợ, chẳng hiểu sao.

- Cháu là ai?- ông từ tốn hỏi

- Dạ.... Ái Ngọc ạ

- Nhiều lần trước cháu không đến dự tiệc đúng không. Bác chưa thấy cháu bao giờ.

- Từ bao giờ ba để ý chuyện bạn bè của con vậy?

Vận trên mình bộ vest đen sang trọng, Anh Phong nhanh chân bước đến bên Ái Ngọc. Hân nhìn nó thoáng lo lắng rồi quay sang ông Lã, đồng thời kéo nó ra sau lưng hân.

- Chỉ là ba thấy lạ. Chẳng phải con rất ít khi kết bạn với ai à. Trước giờ ngoài Nhi và Khiết thì đâu còn ai.

- Chuyện gì cũng có ngoại lệ. Cậu ấy năm ngoái cũng đến dự. Chỉ là ba không quan tâm.

- Vậy con ở đây chơi với bạn đi. Con còn quên một người bạn đấy.

Nói rồi ông bỏ đi, hòa vào đám đông của bữa tiệc. Còn xấp nhỏ cứ đứng ngơ ngác trời trông, chẳng hiểu ông nói gì, trừ Anh Phong. Với cái tính tò mò, nhiều chuyện của Linh Nhi, nhỏ đương nhiên sẽ hỏi ngay:

- Bộ cậu còn người bạn nào khác à?

Hắn không đáp mà quay sang hỏi thăm nó như cổ tình đánh trống lảng. Và Ái Ngọc, một con người vốn nhạy cảm, đã dễ dàng nhận ra điều đó:

- Này giờ ba anh có hỏi gì em không? Có khiến em khó xử không?

- Bác chỉ hỏi tên thôi. Lần đầu gặp mặt, bác đều thế. Không có gì đâu Ngọc

Khiết nhún vai thản nhiên nói nhằm trấn an nó. Dù có chút bối rối nhưng đâu đến nỗi sợ hãi quá độ. Hắn với Khiết chỉ quan trọng hóa vấn đề. Nhưng bây giờ, thật sự nó chẳng có tâm trạng để trêu đùa lại lời quan tâm của họ. Nó đã nhận ra ánh mắt hoang mang của hắn khi hắn thấy ông Lã nói chuyện với nó. Tuy ánh mắt ấy chỉ thoáng qua, vụt đi nhanh chóng nhưng vẫn không thể lọt qua mắt nó. Cả thái độ lảng tránh khi Nhi hỏi về người bạn kia nữa. Tất cả cũng đủ khiến Ngọc biết đó là một người con gái. Và quan trọng hơn là trong khoảng thời gian ba tháng hè, chuyện giữa cả hai không chỉ đơn giản dừng lại ở việc quen biết.

Dường như những việc Ái Ngọc suy đoán chẳng sai mấy. Chẳng bao lâu sau, một cô gái xinh đẹp trong bộ đầm dạ hội đen tuyền chẳng biết từ đâu bước tới. Rất tự nhiên, cô tỏ ra thân thiết với Anh Phong:

- Sinh nhật vui vẻ nhé Phong. Xin lỗi vì tôi tới trễ. Chắc anh sẽ không nỡ trách tôi chứ?

- Không sao. Tôi mừng vì cô đã tới

Hắn nhẹ cười xã giao đáp lại. Ái Ngọc sững người. Nó chưa bao giờ thấy hắn dễ dàng cười với cô gái khác như thế. Nỗi bất an dạo gần đây ngay lập tức trở dậy mạnh mẽ trong lòng Ái Ngọc. Nó ngậy người nhìn cô. Cô quả thật rất đẹp. Khuôn mặt trái xoan, đôi môi mỏng, mắt to tròn và làn da trắng sứ, tất cả khiến cô thật quyến rũ. Trông cô tựa như tiên nữ giáng trần vậy. Nhưng chắc không vì thế mà Anh Phong dễ dàng đổ gục đâu nhỉ?

- Cậu có phải Hoàng Thảo không?

Câu hỏi hồ hởi của Linh Nhi làm nó giật mình, thoát khỏi mớ suy nghĩ hỗn độn trong tâm trí. Hoàng Thảo. Tên cô ấy là Hoàng Thảo? Một cái tên thật đẹp và dịu dàng.

- Phải. Sao cậu lại biết được tên tôi?

- Cậu nổi thế cơ mà... trên mạng ai chả biết Hoàng Thảo- tiểu thư của tập đoàn Vĩnh Hằng

- Cậu quá lời. Công ti ấy của bố tôi thôi

Cô khiêm tốn trước lời tán dương của nhỏ. Ái Ngọc lập tức sững sờ lần hai. Ra cô là một hot-girl nổi tiếng, lại còn là một tiểu thư danh giá. Tính tình cô có lẽ chưa rõ nhưng xét bên ngoài, qua cách ứng xử và lời nói thì chắc là một con người nhã nhặn, lịch sự, không kiêu căng, hợm hĩnh. Nhìn tổng thể, có thể chắc chắn nói rằng cô là một cô gái hoàn hảo. Điều kiện của cô quá tốt, thậm chí là tuyệt vời. Nói giảm nói tránh thì là thế. Vì nếu đau lòng mà thật thà nói thì phải thừa nhận Ái Ngọc thua cô xa lắc. “Người trên trời, kẻ dưới vực”, câu nói ấy chẳng ngoa trong tình hình này.

Chào mọi người. Chap này có vẻ như đăng trễ đăng hơn những chap trước, lại có vẻ hơi ngắn. Na xin lỗi vì sự thiếu sót này. Vì hai ba ngày nay, nơi Na sống công bố điểm tuyển sinh nên Na không có tâm trí viết. Giờ thì tiến độ truyện tiếp tục bình thường. À nhân đây xin thông báo mọi người : khoảng gần cuối tháng bảy, Na phải thi xếp lớp nên có thể ra chap trễ (nếu truyện chưa hoàn thành), mong mọi người thông cảm :(

34. Chap 34: Đau Khổ Đổ Ấp

Noi. Nó thấy tim mình chợt thất lại đến nghẹt thở. Sự tự ti ngày trước chẳng hiểu sao lại quán lấy nó sau thời gian khá dài ngủ quên. Anh Phong đã nhận ra điều đó. Hắn thừa biết nó nghĩ gì trong đầu. Hắn

muốn đánh chính với nó trước. Hấn không muốn nó sốc nhiều hơn khi cùng trò chuyện với Thảo. Thế nên hấn cố tình kéo nó đi chỗ khác:

- Đi lấy thêm thức ăn chung đi Ngọc

Thế nhưng con ngốc ấy lại nằng nặc đòi đi một mình. Đơn giản nó muốn tĩnh lặng một mình thôi. Nó là thế. Khi quá bối rối, nó lại trốn tránh một mình để trấn tĩnh bản thân và không muốn nghe lời giải thích của bất kì ai khác cho đến lúc tâm trạng ổn định. Dù Phong có nài nỉ thế nào nó vẫn cứ một mực từ chối:

- Không cần. Đi một mình được rồi

- Để cậu ấy một mình đi

Khiết vỗ vai, thì thầm vào tai hấn. Vậy hấn đành gật đầu, chiều theo ý nó. Có lẽ hấn đành giải thích sau vậy. Dù sao vẫn chưa có gì xảy ra. Chắc Ngọc lại ghen vu vơ thôi. Chuyện này hấn quen rồi. Quả thật những điều đó sẽ trở nên bình thường nếu ông Lã không thêm dầu vào lửa. Khi này, thoáng nhìn ông cũng đủ biết bạn gái con trai ông không ai khác là Ái Ngọc. Và như ông đã nói, ông quyết phải chia cắt sắp nhỏ. Ông không để thành quả bao năm của ông tan biến chỉ vì con nhóc như nó. Ngay khi nó đang mải mê lựa chọn thức ăn, ông Lã liền bước đến gần bắt chuyện nhanh chóng.

- Ngọc thấy người bạn mới của Phong thế nào?

- Sao bác lại hỏi vậy ạ? - nó ngạc nhiên cất tiếng hỏi

- À chỉ là cháu và người bạn kia chưa thân với con trai bác bao lâu. Bác sợ cả ba ngại ngùng.

- Không đâu bác ạ. Cậu ấy dễ thương lắm, lại khá hòa đồng. Giữa tụi con chẳng có gì ngại ngùng cả

Nó cắn răng nói dối, cố tạo ra vẻ tự nhiên nhất. Tự nhiên sao được chứ khi cơn ghen nổi phừng phừng trong lòng? Nhưng chẳng lẽ lại trả lời với bác trai rằng con cảm thấy ghen với người bạn ấy? Đành nói dối, đó là cách ứng xử hay nhất hiện giờ.

- Vậy tốt quá. Bác mừng vì thằng bé tìm được cô gái tốt như Thảo. Suốt ba tháng hè, tụi nó cứ dẫn nhau đi chơi, lại còn nhắn tin nhiều nữa. Lâu rồi bác chưa thấy Phong vui vẻ. Thế nên có gì con giúp bác đốc thúc Phong để hai đứa tiến tới

Ông Lã phân trần, khuôn mặt ánh lên niềm vui chân thành. Nhìn khuôn mặt ấy ai có thể nghĩ những lời ông nói đều dối trá. Ông đưa tay chỉ về phía Phong và Thảo, tiếp tục nói:

- Con xem. Tụi nó trông hợp nhau nhỉ? Thật trai tài gái sắc.

Ngọc không quá ngu ngốc đến nỗi không hiểu được hàm ý trong lời nói của ông Lã. Trước giờ, nó luôn tin “trăm nghe không bằng một thấy”. Vậy nên những lời kể của ông Lã sẽ chẳng hề hấn gì nếu trước đó nó không thấy cảnh hấn dễ dàng cười với cô. Điểm khác lạ về cách ứng xử đó càng khiến nó tin lời ông Lã là sự thật. Đau. Tim nó đau lắm. Đau đến nỗi như có ai cầm dao cứa vào đấy từng nhát, từng nhát một. Họ thật sự đẹp đôi...

Chuyện đến nước này, tất cả là lỗi của nó. Nếu nó không sang Mĩ du lịch thì Phong sẽ chẳng tìm đến Thảo. Nếu nó cũng hoàn hảo như Thảo thì ông Lã sẽ chẳng thấy Thảo với hấn mới hợp nhau. Và nếu khi này, nó chịu đi cùng hấn thì có lẽ nó sẽ tự gạt mình thêm chút ít thời gian nữa. Nó cứ đứng bất động ở đó. Ông Lã đã rời khỏi khi nào nó cũng chẳng hay.

- Cậu không sao chứ?

Khiết đến bên nó khẽ hỏi. Cậu thấy nó đi lâu quá chưa về nên đi tìm. Và vô tình cậu đã nghe được đoạn đối thoại giữa nó và ông Lã. Chưa bao giờ cậu giận Phong đến thế. Vậy ra những ngày cậu không liên lạc được với hấn là hấn đang vui vẻ bên Thảo? Vậy ra lúc Ngọc lên máy bay, hấn bảo hấn bận là vì mải đi chơi với Thảo. Thân với nhau từ nhỏ đến lớn, cậu vẫn không ngờ cậu hấn lại dễ tiện, sở Khanh như thế. Chỉ tội cho Ngọc, có phải cậu đã sai khi ngay từ lúc đầu đã nhường nó cho hấn?

Nó quay sang nhìn Khiết với đôi mắt buồn rười rượi. Nụ cười cũng bỗng nhiên nhạt thếch, chẳng sức sống.

- Không sao. Tự nhiên mình thấy mệt thôi. Chắc mình phải về trước

- Thế cậu có lại nói cho Phong một tiếng không?

- Không cần

Nó lắc đầu nguây nguậy. Sao nó có thể chạm mặt hắn nữa đây. Nó chẳng biết phải nói gì, chẳng biết phải ứng xử ra sao. Và quan trọng hơn nó làm sao có thể nở nụ cười trước hắn. Vậy nên nói xong, nó liền đón taxi ra về. Ngay khi nó vừa bỏ đi, cậu liền thông báo cho hắn với đầy vẻ trách móc:

- Ngọc về rồi.

- Sao lại về?- hắn ngạc nhiên

- Cậu đã làm gì thì tự mình biết lấy. Ông Lã đã nói hết cho Ngọc rồi

Cậu quắc mắt nhìn hắn hằn học. Lập tức hắn liền hiểu ra những chuyện ba mình đã nói cho nó. Chính ông đã cố tình tạo nên hiểu lầm chia cắt cả hai. Hắn vội đuổi theo nhưng đã muộn. Chiếc xe nó vừa leo đã lăn bánh. Dù hắn có chạy theo gào thét theo thì nó cũng chẳng chịu dừng. Siết chặt bàn tay, hắn tức giận bỏ về. Đã rầu rĩ, giờ hắn còn buồn rầu hơn.

- Cô bạn gì đó về rồi sao?

Hoàng Thảo nhẹ nhàng bước tới, đặt ly nước lên bàn và ngồi cạnh hắn hỏi han.

Trong khi ấy, Ái Ngọc ngồi trên xe cố kìm những giọt nước mắt. Khi đã trấn tĩnh được đôi chút nó mới phát hiện để quên túi xách ở buổi tiệc. Nó tự gõ đầu mình và thầm trách: “Haizzz.... Đãng trí thật. Lại phải quay về đó”. Tặc lưỡi, nó đành kêu bác tài quay đầu xe. Chiếc xe đang từ từ trở lại bữa tiệc.

Nguyên cơ gián tiếp cũng vì Hoàng Thảo. Thế nên sự xuất hiện của cô khiến hắn càng thêm khó chịu.

- Uhm- hắn lạnh nhạt đáp

- Tôi khiến anh khó chịu sao?

- Tôi đang phiền lắm rồi

Trong lúc tức giận, hắn đã vô tình gắt gỏng khiến cô xụ mặt. Cô lí nhí nói, giọng như muốn khóc:

- Tôi xin lỗi. Tôi không cố ý làm phiền anh. Tôi ra đây chỉ có chuyện muốn nói thôi

- Chuyện gì?- hắn thở dài mệt mỏi, quay sang nhìn cô

Chiếc taxi giờ đã đỗ ngay cổng của bữa tiệc. Ái Ngọc vội bước xuống, hối hả đi vào. Chẳng hiểu sao tim nó đập thình thịch liên hồi trong lồng ngực. “Chắc do vội”- nó nghĩ thế

Ánh mắt của Phong khiến Thảo đỏ mặt. Cô cúi đầu, hai tay đan vào nhau trông dễ thương vô cùng:

- Suốt mùa hè vừa qua, được đi chơi với anh, tôi cảm thấy rất vui. Anh là một người con trai tốt. Anh chu đáo, ân cần, lại giỏi giang nữa. Tôi chưa từng gặp một người con trai như anh. Tôi... tôi...

Ái Ngọc bước những bước vội vàng băng qua sân.

Và nó đã bắt gặp Phong và Thảo đang ngồi với nhau. Hình như họ đang nói gì đó. Tò mò, nó liền bước đến nghe ngóng ngay khi:

- Tôi thích anh. Chúng ta quen nhau đi

Hoàng Thảo ngược mặt nhìn Phong. Cả nó và hắn đều sững người, đứng chết trân tại chỗ. Hắn đứng bật dậy, vừa định trả lời thì đã gặp ngay hình dáng quen thuộc:

- Ái Ngọc...

Hắn như người mất hồn vì quá ngỡ ngàng. Trong nhất thời, nó chẳng biết xử sự ra sao. Thay vì đứng ra tranh giành, nó lại làm một việc rất ngu ngốc, trốn tránh.

- Xin lỗi... Tôi... tôi để quên đồ... Xin lỗi đã làm phiền

Giọng nói của nó cứ nghèn nghẹn vì cổ nuốt nước mắt vào trong. Nói rồi nó chạy vụt đi. Giờ đây nó làm sao có thể đứng nơi đây thêm phút giây nào nữa.

- Ngọc đứng lại, nghe anh giải thích.

Nhưng càng nói, nó càng dốc sức chạy, leo lên xe và đóng cửa. “Bộp bộp”. Anh Phong đập cửa cố gắng kêu Ngọc xuống xe.

- Bác tài, chạy nhanh đi.

Nó uất ức thét lên. Đến lúc này, như đã quá giới hạn, nó òa khóc nức nở. Lồng ngực nó đau nhói, tức nghẹn đến không thể thở được. Nước mắt cứ thế đua nhau tuôn rơi, lăn dài trên má. Hai tay nó bấu thành ghế, môi mím chặt để không bật lên những tiếng gào đau khổ. Chẳng phải đã biết trước hay sao? Linh cảm xấu đã mách báo từ lâu. Dấu hiệu đã hiện lên quá rõ ràng. Là do nó cố chấp trốn tránh. Để giờ đây đau khổ đổ ập đến trong khi bản thân chẳng có lấy gì bảo vệ hay chuẩn bị. Đổ nát. Tan hoang. Kết thúc ngày kỉ niệm tròn một năm hạnh phúc...

35. Chap 35: Mê Cung

Những ngày sau đó, Ái Ngọc như người mất hồn. Nó chẳng cười nói nhiều với ai. Anh Phong muốn giải thích cho nó hiểu cũng chẳng có cơ hội. Hễ gặp Anh Phong chỗ nào là nó tránh ngay chỗ đó. Nhiều lần hấn cố tình ép nó nói chuyện riêng thì chắc chắn sẽ bị Minh Khiết can ngăn. Đường như cậu cũng hiểu lắm nên đâm ra ghét hấn. Điều này khiến hấn cáu gắt hết cả lên:

- Mày nhiều chuyện quá rồi đấy. Đây là chuyện riêng giữa tao với Ngọc, không liên quan tới mày

- Không liên quan thì đã sao. Tao không bao giờ để Ái Ngọc chịu khổ vì một tên sở Khanh như mày.

Minh Khiết bay tới túm cổ áo hấn, gằn giọng. Cậu có thái độ thái hóa ấy cũng thông cảm thôi. Cậu và hấn vốn là bạn chơi thân từ nhỏ. Chưa bao giờ cậu nghĩ Phong là một người dè hèn như thế. Nhưng chuyện từ chính ông Lã kể ra thì làm sao cậu có thể không tin. Cả Hoàng Thảo cũng tỏ tình với hấn rồi. Cậu còn cơ sở nào để xây dựng lòng tin nơi hấn đây.

Đường như sự uất ức đã vượt xa giới hạn chịu đựng, hấn tức tối giựt phắt tay cậu ra, đồng thời dùng hết sức bình sinh mà hét:

- Tất cả là hiểu lầm. Tao từ chối Thảo rồi. Mày bình tĩnh nghe tao nói được không

Cậu nhìn hấn chằm chằm. Đôi mắt ánh lên sự nghi ngờ. Ngồi xuống chiếc ghế đá gần đó, Minh Khiết lạnh lùng ra lệnh:

- Nói

Hình như cả hai đổi tính cách cho nhau rồi nhỉ? Đành chịu khi hấn đang ở thế bị động như hiện giờ. Lúc này hấn mà dám ra vẻ lạnh lùng, bất cần trước mặt Khiết, dám chắc cậu khỏi cho hấn gặp Ái Ngọc luôn. Ái Ngọc luôn là nguồn động viên lớn cho hấn. Thế nên khi tình trạng rạn nứt này cứ kéo dài khiến hấn thật sự mệt mỏi. Phong thở dài nãy nê, thả mình ngồi kế cậu và chậm rãi phân trần. Đôi mắt hấn bỗng trở nên sao mà xa xăm.

- Ba tao...)@+%-;4+”(#?&

Có lẽ đây là lần đầu tiên hấn chịu tâm sự mọi chuyện sau nhiều rắc rối xảy ra. Dù chẳng giúp ích được gì nhưng hấn thấy lòng mình nhẹ nhõm hơn phần nào.

- Vậy ra mày bị bác ép bắt ép từ hồi hè đến giờ

- Ừ. Vì hình như ông ấy muốn mở rộng công ti.

- Nhưng bây giờ nếu làm hòa được với Ngọc thì hợp đồng kia mà tính giải quyết ra sao?- cậu nhìn hấn lo lắng hỏi

- Sẽ cùng nhau vượt qua

Một giọng nói thứ ba vang lên làm hai cậu con trai hơi bất ngờ. Một giọng nói mà bao lâu hấn luôn mong chờ. Ái Ngọc bước ra từ một gốc cây gần đó. Đôi mắt nó rưng rưng, đỏ hoe. Đôi môi run run cất thành từng lời chẳng mấy rõ ràng:

- Tại sao anh không kể với em. Tại sao lại một mình chịu đựng như vậy?

Hấn nhanh chóng đi tới siết chặt Ái Ngọc vào lòng. Mặt nó áp vào ngực hấn. Hơi ẩm phả vào mặt nó, len lỏi đến từng tế bào. Bỗng chốc, nó òa khóc nức nở như một đứa trẻ. Hấn chỉ biết xoa đầu nó và khẽ thì thầm vào mang tai:

- Anh ở đây rồi. Chỉ cần bên cạnh em, đau khổ mấy anh cũng chịu được.

Nước mắt lại chảy trên khuôn mặt Ngọc. Nhưng đó là giọt nước mắt của niềm hạnh phúc. Nhưng niềm hạnh phúc ấy sao mong manh quá khi trước mặt cả hai là vô vàn thử thách phải vượt qua.

- Tình cảm mãi mãi thế đủ rồi. Giờ thì lo nghĩ xem làm sao để thuyết phục ông Lã kia

Minh Khiết bỗng nhiên chen ngang phá vỡ hết cả không gian lãng mạn. Thật ức chết với cậu mà. Biết rằng sự thật rất phũ phàng nhưng cậu cũng phải để họ có những phút ngọt ngào lâu một tẹo chút. Bởi ai biết trước được tương lai sẽ ẩn chứa những gì: đau khổ, bi thương, ai oán?

- Tao nghĩ trước hết cần thương lượng với cha con ông Đặng.

- Sẽ chẳng có nguy hiểm gì chứ?- Ái Ngọc nhìn hấn thủ thỉ

- Sẽ chẳng sao đâu. Cùng lắm thì công ti mất cơ hội phát triển lần này. Thời gian còn dài, vẫn còn nhiều cơ hội khác mà.

Có chắc mọi chuyện sẽ ổn chứ ông trời. Có chắc thử thách này cả hai sẽ có thể vượt qua? Ấu cũng phải vạn sự tùy duyên.

Như kế hoạch đã định, những ngày sau đó, Anh Phong đã đến gặp cha con chủ tịch Đặng. Nhưng lần nào ông cũng gây khó khăn cho hấn, không chịu gặp. Thế nhưng ông không ngờ sự kiên trì của hấn lại khiến Hoàng Thảo mỉm lòng mà chịu gặp. Điều con gái muốn, ông Đặng dù không thích cũng đành phải chiều theo ý cô

- Cậu muốn nói gì thì nhanh lên. Tôi rất bận

Ông Đặng ngồi bệ vệ trên chiếc ghế sofa tiếp khách. Nhắm nháp tách trà trên tay, đôi mày ông khẽ nhíu khó chịu. Cũng phải thông cảm cho ông. Với vị trí là một người cha, thấy đứa con gái thân yêu buồn như vậy sao ông không xót, không thương và rồi giận Anh Phong cho kham. Hít một hơi thật sâu, hấn cố trấn tĩnh mình và bắt đầu thưa chuyện:

- Sau mọi chuyện, cháu thật sự xin lỗi. Hoàng Thảo là một cô gái tốt. Thế nhưng cháu...

- Cậu đến chỉ để tiếp tục nói những lời đau lòng này?- chủ tịch Đặng tức tối cắt ngang

- Ngoài ra... cháu mong dự án hợp tác giữa công ti bác và gia đình cháu không vì chuyện này mà chấm dứt.

“Cạch”. Chủ tịch Đặng đặt tách trà xuống bàn. Ông nhìn hấn không chớp mắt và đáp lại với giọng đầy thách thức:

- Cậu nghĩ tôi sẽ tiếp tục hợp tác với gia đình cậu lần này? Tôi không muốn con gái tôi liên lạc với cậu trong thời điểm nhạy cảm sau khi bị cậu từ chối.

Ngay từ đầu Anh Phong đã thừa biết câu trả lời. Nhưng vì được ở bên Ái Ngọc, vì danh dự của bản thân, hấn đành chấp nhận.

- Nếu thế cháu cũng đành chịu. Thế nhưng thiết nghĩ trong tương lai, công ti hai bên sẽ không vì chuyện ở quá khứ mà ảnh hưởng

- Tôi cũng là một người làm ăn cậu Lã à. Tôi sẽ không vì một chuyện con con mà làm những điều bất lợi cho công ti.

Trong giọng nói của chủ tịch Đặng đầy vẻ mỉa mai. Nhưng Anh Phong chẳng mấy bận tâm. Xem như kế hoạch của hắn bước đầu đã thành công. Thật buồn cười. Hắn tưởng hắn đã biết tất cả, nhưng thật sự hắn là kẻ ngu ngơ, không biết gì. Hắn ngỡ hắn đã và đang chuyển sang thế chủ động. Nhưng hắn là quân cờ trong ván chơi số phận thì mãi mãi vẫn hoàn về vị trí ấy.

- Chủ tịch Đặng quả là người rộng lượng

Đáp lại lời khen, ánh chút niềm hân hoan của Anh Phong, chủ tịch Đặng lại nhếch mép cười khó hiểu. Ông đứng dậy, bước tới bàn làm việc. Rất thông thả, ông mở ngăn kéo, lấy ra sấp hồ sơ và quay lại chỗ ngồi của mình. Vừa đi ông vừa chậm rãi nói:

- Khoan mừng vội đã nào. Việc chấm dứt dự án lần này, đối với tôi chẳng thiệt hại bao nhiêu cả. Nhưng với tình hình công ti nhà cậu thì e là...

- Ý chủ tịch là gì?

Hắn nhướn mày khó hiểu. Đồng thời xem kỹ từng dòng bản hợp đồng mà ông Đặng vừa đặt trước mặt.

- Việc công ti nhà cậu bị một cú lừa lớn bên Mỹ, cả giới bất động sản này, ai mà chả biết. Tiền bồi thường chỉ đang trong quá trình hoàn thành, không thể một lúc hoàn lại nhanh chóng. Trong khi đó, ngân hàng lại chẳng chịu cho công ti cậu vay vốn khi thấy tình hình tệ hại của công ti cậu.

Nhấp một ngụm trà cho đỡ khản giọng, ông tiếp tục nói khi khuôn mặt Anh Phong ngày càng biến sắc:

- Thế nên ông Lã đã đến gặp tôi thương lượng. Dự án lần này là để trả số nợ mà công ti nhà cậu mượn tôi. Đồng thời số tiền lời để cứu vớt cổ phiếu đang rớt giá của nhà cậu

"Bộp" Xấp hồ sơ rơi xuống bàn. Mọi thần sắc trên khuôn mặt hắn dường như tan biến hết. Những con số hàng trăm tỉ cứ múa may trước mắt hắn. Vậy ra từ trước đến giờ ông Lã, tức ba hắn vẫn một mình âm thầm chống đỡ. Ông đã nói dối hắn rằng công ti vẫn ổn. Và hắn vẫn thờ ơ không quan tâm để dễ dàng tin lời nói dối ấy là sự thật. Hắn quá ngu ngốc. Hắn quá bất hiểu. Hắn chưa từng nghi ngờ trước hành xử lạ của ba mình. Hắn còn bất hiểu bảo ông ham danh lợi. Đầu hắn chột rồi rồi. Tại hắn ù ù đi. Hắn như rơi vào một mê cung. Một mê cung không lối thoát.

36. Chap 36: Hy Vọng Le Lói

- Tôi nghĩ có lẽ cậu nên thương lượng với ba cậu kĩ càng hơn trước khi đến gặp tôi.

Tự đánh "bộp" vào đùi một phát, chủ tịch Đặng đứng dậy. Ông nhún vai, ung dung bỏ lại câu ấy và quay về bàn làm việc của mình. Có lẽ đã đến lúc hắn không nên ở lại đây. Bỗng nhiên, cánh cửa căn phòng bật mở và Hoàng Thảo bước vào khiến cả hai vô cùng ngạc nhiên

- Con gái cưng đến đây làm gì?- chủ tịch Đặng nhanh chân bước đến bên con gái hỏi han với lời nói hết mực cưng chiều.

- Con muốn nói chuyện riêng với Phong, được không cha?

Trước lời thỉnh cầu của đứa con gái, chủ tịch Đặng tỏ ra khá lưỡng lự. Nhưng rồi ông cũng gật đầu đồng ý và bước ra ngoài. Trong phòng bây giờ chỉ còn Hoàng Thảo và Anh Phong. Sự im lặng đến ngọt ngào nhanh chóng bao trùm cả căn phòng rộng lớn.

- Anh không có gì hỏi tôi sao?

Cuối cùng, Hoàng Thảo cũng lên tiếng trước. Cô chẳng thích bầu không khí này chút nào. Chúng khiến cô khó chịu, bức bối và chút gì đó xót xa trong lòng. Anh Phong lại lặng im. Điều hắn muốn hỏi, tất nhiên là

có chút, thậm chí là rất nhiều. Thế nhưng hẳn chẳng biết đó có phải là điều nên làm. Ngập ngừng một lúc lâu, hẳn đành cắn răng làm liều:

- Chuyện công ti nhà tôi, có phải ngay từ lúc đầu cô đã biết?

- Không. Tôi chỉ biết sớm hơn anh một vài ngày thôi- Đôi mắt cô thoáng một chút thất vọng- Chẳng nhẽ giữa chúng ta chỉ còn lại công việc thôi sao.

- Không hẳn. Chúng ta có thể làm bạn nếu cô muốn

Chẳng biết lời nói ấy của hẳn chẳng biết khiến Hoàng Thảo xúc động hay xót muối vào tim cô nữa. Chỉ biết cô bất động nhìn hẳn. Đôi mắt bỗng nhiên xôn xao đến lạ. Rồi bất giác cô khẽ cười, một nụ cười lạnh lùng đến quuyền rũ. Cô thì thào:

- Điều tôi muốn còn hơn thế nữa.

- Tôi xin lỗi

Hắn liền chen ngang nhưng cô vẫn cố chấp tiếp tục nói:

- Tôi nghĩ đó chưa là câu trả lời mà anh đã suy nghĩ kĩ. Bạn bè, xung quanh tôi có rất nhiều. Nên từ trước tới bây giờ, họ gặp khó khăn gì, tôi muốn giúp cũng không xuể. Lâu dần thành thói quen. Chỉ đối với những người quan trọng hơn với tôi thì tôi luôn sẵn sàng giúp đỡ hết sức mình.

Bất chèo chân và hơi ngả người ra ghế, đến tận bây giờ hẳn mới tận mắt thấy được phong thái kiêu sa, xen chút ngạo mạn của Hoàng Thảo. Phong thái ấy chẳng khác cha cô- chủ tịch Đặng là mấy.

- Tôi sẽ luôn đợi câu trả lời của anh. Anh là một người rất sâu sắc, tôi biết rõ điều đó. Tôi nghĩ chưa bao giờ anh quyết định sai điều gì nhỉ?

Dù rất muốn nói thẳng thắn, rõ ràng nhưng Phong thừa biết đây không phải là thời điểm tốt. Hẳn đành trả lời lấp lửng:

- Có lẽ tôi cần suy nghĩ kĩ càng hơn. Tôi có việc bận. Xin lỗi nhưng tôi đã đến lúc ra về.

Nói rồi hẳn liền quay lưng bỏ đi. Hoàng Thảo cứ ngồi đấy, nhìn bóng lưng “người thương” dần khuất sau cánh cửa. Mặt nạ thủy tinh đã vỡ. Đôi mắt cô đỏ hoe, môi khẽ kím chặt. Cô muốn khóc nhưng cô không cho phép bản thân nhỏ một giọt nước mắt hay bật ra một tiếng rên đau khổ nào. “Tại sao anh lại ép tôi dùng đến phương án này chứ. Nó khiến tôi tự cảm thấy ghê sợ bản thân mình. Tôi yêu anh nhiều lắm biết không, Anh Phong?”

- Đến công ti

Anh Phong mệt mỏi nói với người tài xế. Hai thái dương hẳn cứ giựt băng băng. Hẳn cười nhạt. Có lẽ vì hẳn quá mệt mỏi và đau đớn đến nổi nước mắt chẳng thể tuôn rơi. Con đường của hẳn và Ngọc sao lại chẳng bằng phẳng, sao lại lắm chông gai.

- Con đến đây làm gì?

Ông Lã ngạc nhiên khi thấy Phong mở cửa bước vào. Hẳn chậm rãi ngồi vào chiếc ghế đối diện và cứ thế nhìn ông. Giờ hẳn mới để ý, hình như... ông đã già hơn rất nhiều. Tóc trên đầu đã nhiều sợi bạc trắng. Nơi khóe mắt xuất hiện nhiều vết chân chim. Gương mặt nhợt nhạt, mệt mỏi thấy rõ. Ông...đã thức khuya bao đêm rồi?

- Con xin lỗi

Cúi mặt, hẳn ngượng ngùng nói. Hai mắt ông Lã lúc này mở to hơn cả hạt nhãn. Ông há hốc nhìn hẳn, vẫn chưa hiểu chuyện gì đang diễn ra. Lặng lẽ, hẳn đặt xấp hồ sơ ban nãy lên bàn. Hẳn cứ dặt ông từ ngạc nhiên này sang ngạc nhiên khác.

- Sao ba lại giấu con số nợ của công ti? Sao ba lại nói dối rằng công ti vẫn ổn?

- Sao con lại biết? Con đến gặp chủ tịch Đặng?

- Nếu con không đi thì giờ này con vẫn còn là một thằng ngốc chỉ biết làm theo ý mình, mặc cho ba đang đứng trước bao rắc rối.

- Vậy chẳng nhẽ con chịu chia tay bạn gái để quen Hoàng Thảo hay sao?

Đến đây hắn lại lặng im. Ông nhìn thấy rõ nét hoang mang trên khuôn mặt con trai mình. Lắc đầu, ông khẽ cười. Đó là lý do vì sao ông chẳng muốn nói cho Phong biết sự thật. Thà rằng hắn hận ông, có lý do để hắn biện minh cho sự phũ phàng của mình. Còn hơn giờ đây, nếu tự hắn quyết định buông tay, cảm giác tội lỗi chẳng biết sẽ đeo đuổi hắn tới bao giờ.

- Ba xin lỗi. Ba thật sự chẳng muốn phải ép con vào tình thế như bây giờ. Nếu...con yêu cô bé ấy nhiều đến vậy thì...ba sẽ cố tìm cách khác cho công ti

- Nếu ba tìm được thì đã không dùng đến hạ sách này

Hắn đau khổ nhìn ông. Trầm ngâm mãi một hồi, ông lại nói:

- Thật ra... vẫn còn một cách. Khoảng 30 phút nữa, ba sẽ có cuộc gặp với công ti bồi thường. Họ chắc chắn sẽ đòi trả dài hạn. Điều ba cố là ép họ trả một lượt bằng bất cứ giá nào. Vì với số tiền đó, đủ để công ti ta cầm cự hoàn thành dự án mà không cần sự giúp đỡ của công ti Vĩnh Hằng. Nhưng điều này khá mong manh và nguy hiểm

- Hãy cho con đi với ba. Có khi con sẽ giúp đỡ được

Ông Lã lại ngạc nhiên nhìn con trai. Giờ ông mới nhận ra, con trai ông...đã trưởng thành rồi. Chẳng biết dự định ấy có suôn sẻ hay không. Nhưng trong ông bỗng len lỏi chút niềm vui sau bao ngày mệt mỏi. Bao giờ cũng vậy. Gia đình, tình thân luôn là nơi yên bình nhất.

- Nghỉ tết rồi vẫn muốn làm việc. Có đáng để thay ba ngồi ghế này rồi đấy.

- Con trai ông Lã mà

Hắn cũng khẽ cười. Người ta bảo rằng, sau bao cay đắng sẽ hái được trái ngọt. Vậy cha con hắn, đã đến lúc được hái hay chưa?

Quéo quèo. Nhanh thật đấy. Mới đó đã đến tháng bảy. Như Na đã nói trước đó, 15/7 này Na sẽ thi xếp lớp. Chỉ còn một tuần nữa thôi. Theo lịch Na tự xếp thì cứ 4 ngày ra 1 chap nhưng vì lý do đó đó nên Na xin đăng trễ tí xíu. Thi xong Na sẽ lập tức đăng chap tiếp theo. Xin cảm thông cho con bé quanh năm thi cử tội nghiệp này T.T

37. Chap 37: Trò Đùa Số Phận

*Nhà ông Vương vào 2 ngày trước

“Mình thật vô dụng. Mình có thể làm gì giúp Anh Phong đây?”. Ngồi bên thềm cửa sổ, nó thẫn thờ nhìn những đám mây trắng trôi lững lờ thảnh thơi. Trời hôm nay đẹp thật! Những tia nắng sớm cứ vui đùa len lỏi qua những hàng cây. Mấy chú chim cũng ríu rít quần lấy nhau thành cặp xây tổ, kiếm mồi. Cũng phải thôi, hôm nay đang là tết mà. Làm gì có thể trách không khí xung quanh sao quá vui tươi, tràn đầy nhựa sống. Chỉ có thể trách lòng người sao lại quạnh hiu, buồn rầu. Thở dài náo nức, Ái Ngọc chống tay, đặt đầu mình vào thành cửa sổ. Chợt tiếng chuông điện thoại vang lên khiến nó giật bản mình, là ba nó- ông Vương.

- Alo! Con nghe

- Mẹ con có ở nhà không? Sao ba gọi hoài mẹ không bắt máy?

- Chắc mẹ lại để quên điện thoại ở đâu mất rồi- Nó lắc đầu ngao ngán- mà ba gọi có việc chi ạ?

- À muốn báo với hai mẹ con ba đang trên đường về nhà. Một phần vì có việc cần xử lý, một phần vì phải ăn tết cùng hai người chứ nhỉ?

- Thật à?

Hai mắt nó liên sáng rỡ như bắt được vàng. Hơn nửa năm nay chẳng gặp mặt khiến nó nhớ ông khôn xiết. Có bao giờ Ngọc phải sống xa ông Vương lâu đến vậy. Trog phút chốc, nỗi buồn của nó bỗng tan biến. Nó luống cuống thấy rõ

- Để con gọi mẹ ra sân bay đón ba

- Không cần đâu con yêu. Ba đang trên taxi đi về nhà rồi. Ra cổng đón ba là hợp lí nhất ấy chứ.

Ngay khi ông Vương vừa tắt máy, nó liền phóng xuống lầu báo tin vui. Thế là cả nhà lại đoàn tụ sau bao tháng ngày. Một bữa cơm gia đình ấm cúng, ngọn lửa hạnh phúc lại thấp lên trong biệt thự nhà họ Vương. Trong bữa cơm, ông Vương kể rất nhiều chuyện xảy ra bên Mỹ. Nhưng chuyện có lẽ khiến Ái Ngọc vui nhất chắc là việc ông sẽ ở lại Việt Nam một thời gian để xử lí công việc. Không phải xa ba, nó thấy lòng được an ủi phần nào.

- Khoảng hai ngày nữa ba phải có buổi gặp mặt với đối tác nên không thể đi chúc Tết cùng hai mẹ con

- Nhưng hôm đó là mừng 2 tết mà ba

Nó thất vọng kêu lên. Cái miệng nhỏ nhỏ xinh xinh lại chu ra khiến hai má căng phồng. Người gì không biết. Mặt đã tròn mà mỗi lần hờn dỗi lại cứ làm tròn còn tròn hơn. Ngay cả ba nó- ông Vương còn không chịu được hưởng chi là Anh Phong. Thảo nào hấn cứ chết đừ đừ trước nó là phải. Thấy chồng bắt đầu lúng túng, mẹ nó đành ra tay cứu vãn tình thế. Bà xoa đầu nó khẽ cười:

- Thôi nào con. Ba phải làm việc quan trọng, thông cảm cho ba tí đi-Nói đoạn bà quay sang ông Vương hỏi thăm- có phải công ti bị lừa không?

- Phải. Họ đòi bồi thường theo luật, trả một khoản lớn một lúc

- Liệu ổn không?

Nét mặt bà Vương thoáng chút lo lắng. Trong khi ấy, ông Vương cứ trầm ngâm. Hồi lâu ông mới chậm rãi đáp trả cùng cái thở dài thườn thượt đầy mệt mỏi, náo nề

- Tôi không biết. Tôi sẽ cố thuyết phục họ trả dần. Nếu không được... tôi nghĩ kế hoạch sẽ phải phát triển sớm hơn dự định

Không khí trong nhà bỗng trở nên yên ắng đến lạ thường. Ái Ngọc có thể cảm nhận rõ nỗi hoang mang của ba mẹ. Nhưng nó lại không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Mà vốn trên đời, người càng không biết nhiều chuyện sẽ càng dễ đối diện với những rắc rối. Nhưng khi kết quả cuối cùng ập đến, họ lại là người chịu nỗi đau tinh thần nặng nề nhất. Và trong cuộc chơi lần này, thật không may, nó đã được chọn vào vai “kẻ khờ” đầy bi thương kia.

.....

- Con chuẩn bị xong cả rồi chứ?

Ông Lã lên tiếng hỏi khi thấy hấn ngồi ngây người trước địa chỉ hẹn. Ngược mắt nhìn bố, Anh Phong khẽ gật đầu và cùng ông bước lên xe. Trên cả đoạn đường, hấn vẫn cứ nhìn địa chỉ ấy chằm chằm. Đó là địa chỉ của một nhà hàng lớn trong thành phố. Nó nổi tiếng không chỉ vì bởi món ăn ngon mà còn vì khung cảnh xung quanh được trang trí bởi những hàng cây điệp vàng. Có lẽ vì thế mà nhà hàng cũng được đặt tên theo loài hoa xinh đẹp thơ mộng ấy. Hoa điệp vàng. Chỉ một cái tên cũng đủ gợi nhớ hình bóng Ái Ngọc trong tim hấn. Bao kỉ niệm ngày đầu gặp gỡ đều có sắc vàng của chúng chứng kiến và giúp hấn giữ gìn. Nay vào ngày quan trọng quyết định số phận cuộc tình này, điệp vàng cũng xuất hiện. Liệu phải chăng ông trời đang muốn mách bảo điều gì? Lòng hấn thoáng nhiên bồn chồn đến lạ.

- Có lẽ chúng ta tới sớm

Ông Lã nhún vai khi thấy bàn đã đặt vẫn chưa có ai. Chỉ gạt đầu đồng tình, hấn lặng lẽ ngồi vào bàn chờ đợi. Hấn không quan tâm mình tới trễ hay sớm. Hấn đang mắc bận hồi hộp. Hấn đang cố trấn an mình khi một nỗi lo sợ vô hình nào đó cứ dấy lên trong lòng hấn. “Chết tiệt. Phong độ thường ngày đâu rồi? Quay lại giúp tôi một chút” Hấn tự rửa thầm bản thân mình. Ấy thế mà khuôn mặt hấn vẫn giữ nguyên nét lạnh lùng. Phong cách của Lã Anh Phong có khác nhỉ?

- Xin lỗi tôi tớ trễ

Thế nhưng nét lãnh đạm ấy chẳng mấy chốc đã bị phá vỡ bởi người đàn ông trước mặt. Hắn to mắt nhìn, nét hoang mang lập tức tràn đầy khuôn mặt Phong. Người đàn ông kia cũng có thoáng chút bất ngờ. Mãi một lúc lâu, ông mới lên tiếng:

- Là Anh Phong sao? Thật trùng hợp khi gặp con trong hoàn cảnh này. Bác không ngờ con lại là con trai cả giám đốc Lã đây

- Con quen chủ tịch Vương sao?

Ông Lã ngạc nhiên nhìn con trai mình. Ngay khi hắn còn lúng túng chẳng biết trả lời như thế nào thì ông Vương đã vội chen ngang

- Con gái Ái Ngọc của tôi là bạn của con trai ngài. Thằng bé có đến nhà tôi chơi vào hè năm ngoái

Sững sờ. Đến bây giờ ông Lã đã hiểu vì sao con trai ông lại hoang mang khi gặp chủ tịch Vương trong trường hợp này. Thật không ngờ công ti mà Anh Phong chuẩn bị thúc ép lại là công ti bạn gái hắn. Công ti mà khiến gia đình ông suy sụp lại là công ti của người con gái mà hắn thương. Bất ngờ này nối tiếp ngạc nhiên khác. Ông Vương nhanh chóng bàn công việc

- Có lẽ chúng ta nên vào vấn đề chính. Chủ tịch Lã, tôi mong ông sẽ cho công ti chúng tôi bồi thường dài hạn. Quả thật công ti tôi cũng đang trong tình trạng khó khăn về tài chính

- Nếu thông cảm cho ông, ai sẽ cứu công ti chúng tôi? Chưa hết luật pháp đã quy định rõ...- Ông Lã vẫn điềm tĩnh đáp trả

- Tôi biết. Thật ra... vẫn có thể trả một lượt nếu tôi bán hết cổ phần ở Việt Nam này. Thế nhưng tôi chưa muốn để con gái nhà tôi về Mĩ sớm quá.

- Ý bác là sao?- Hắn như chết lặng trước lời phân trần của ông Vương

- Vì chuyện gia đình nên bác tính hết cấp 3 sẽ cho Ái Ngọc về Mĩ để định cư. Từ giờ tới lúc ấy, bác cần nơi ở cho con bé. Thế nhưng trước tình hình này, nếu phải bồi thường cho công ti nhà cháu... bác đành để con bé qua đó sớm hơn. Thế nên chủ tịch Lã, mong ông suy xét

Sau hồi trầm ngâm, ông Lã bỗng nhiên thở dài. Đôi mắt ông xôn xao đến lạ. Có lẽ hơi tàn nhẫn, nhưng dường như đã đến lúc Anh Phong đối diện với sự thật, đã đến lúc để ông Vương biết mối quan hệ của hai đứa nhỏ.

- Chủ tịch Vương à, tôi nghĩ... chuyện này phải để con trai tôi quyết định

- Sao lại thế?

- Bởi... thằng bé và con gái ông... đang yêu nhau.

Chết lặng. Hắn hoàn toàn mất hết thần sắc. Hắn không tài nào nắm bắt hết mọi chuyện đang xảy ra xung quanh mình. Phải chăng ông trời đang trêu hắn sao? Hắn chấp nhận cho ông Vương trả dài hạn thì công ti hắn phải dựa vào Vĩnh Hằng và điều đó hiển nhiên hắn phải chia tay Ngọc để qua lại với Hoàng Thảo. Còn nếu hắn buộc ông Vương trả nhanh chóng thì đồng nghĩa Ái Ngọc sẽ định cư sang Mĩ. Giờ đây dẫu hắn có cố làm gì thì kết quả cuối cùng vẫn chỉ có một: hắn sẽ mất Ái Ngọc. Phải chăng cuộc tình này ngay từ đầu đã không nên có. Vì đến phút cuối cùng, chính hắn phải là kẻ tự tay tổn thương người mà hắn thương yêu. Mọi rắc rối, trắc trở cứ liên tiếp đổ ập lên cả hai như được sắp xếp từ trước. Quá hoàn hảo. Thượng Đế đã chơi một ván cờ số phận quá hoàn hảo. Sau tất cả, dù hắn và nó có cố gắng cùng nhau vượt qua sóng gió đến mấy vẫn không thể thoát khỏi vòng xoay số phận. Sự biệt ly vẫn cứ tàn nhẫn nuốt chửng lấy cả hai. Hữu duyên vô phận nào có sai...

Xin chào mọi người. Na đã trở lại đây sau kì thi xếp lớp khá... suôn sẻ *cười tươi* Na không trốn mắt bất ngờ như 1 năm trước đâu... Hứa á...

Mới đó truyện “Yêu anh có bao giờ hạnh phúc” đã chuẩn bị đi đến hồi. Na thật sự rất hóng đến giây phút hoàn thành bộ truyện. Mọi người có thể không? Đến tận giây phút này, mọi người nghĩ kết cục của truyện sẽ là SE hay HE đây? Cứ cmt suy nghĩ của mình nhé!!! *cười tươi lần nữa*

38. Chap 38: Đoạn Tuyệt (phần 1)

Trước câu nói của chủ tịch Lã, ông Vương không chỉ ngạc nhiên mà còn vô cùng tức giận. Đôi mắt ông bỗng chốc sắc lạnh đến lạ, không còn nét hiền hoà khi nãy. Ông tăng hắng giọng:

- Bác nghĩ cháu không cần phải đắn đo quyết định. Bác tự nguyện trả hết khoản bồi thường một lượt.
- Ý của bác...

Đôi mắt hấn ánh lên vẻ xót xa. Điều hấn chưa bao giờ muốn nghe đã đến lúc phải nghe hay sao?

- Bác muốn con chia tay Ái Ngọc. Bác muốn con bé khi sang Mĩ sẽ chẳng còn gì tiếc nuối ở đây
- Con thích Ngọc thật lòng. Chẳng nhẽ không còn cách nào khác hay sao bác. Xin bác hãy cho phép...
- Anh Phong... Quả thật bác rất thích con. Con là một chàng trai tốt. Một năm qua bác nhận thấy rõ Ái Ngọc thay đổi rất tích cực. Thế nhưng... hãy thông cảm cho bác. Dù có cách giải quyết khác thì hết cấp 3, Ngọc vẫn phải theo gia đình về Mĩ, chẳng bao giờ trở về đây. Người bên này, người bên kia Trái Đất, sao có thể hạnh phúc?

Vừa nói ông vừa rướn người mở bản hợp đồng bồi thường trước mặt Anh Phong

- Bác biết con rất khó xử. Thế nhưng nếu con yêu Ngọc thật lòng thì... hãy giúp nó vui vẻ mà đi, mà sống. Công ti con cũng tránh nguy cơ sụp đổ. Đối với hai bên đều có lợi

Ông Vương cố gắng đốc cây bút vào tay hấn. Nhưng tay hấn giờ đây chẳng còn chút sức lực. Hấn thật sự không muốn. Hấn kí vào bản hợp đồng tức hấn đã từ bỏ. Thế nhưng hấn phản kháng thì liệu kết quả có khác đi? Đến sau cùng Ngọc vẫn phải định cư sang Mĩ. Hấn và nó vẫn phải mỗi người một phương. Phải để Ngọc sống trong nhớ nhung mà đau khổ, hấn không đành lòng. Thôi thì cứ để hấn một mình chịu nỗi đau dày vò. Còn nó, chỉ đau một lần thôi là có thể bình thân bước đi về con đường mới, về chân trời mới. Ông Lã khê siết vai hấn truyền thêm sức mạnh. Ông có thể cảm nhận rõ nỗi đau này của con trai. Cái cảm giác không thể bảo vệ người mình yêu sao mà bất lực, sao mà xót xa. Một nét...hai nét... rồi ba nét. Chữ kí dần hiện lên trên bản hợp đồng. Cơn gió chẳng biết từ đâu chợt ủa tới, cuốn bay những chùm hoa bò cạp mỏng manh. Như tình cờ, một cánh hoa nhỏ rơi ngay ngắn dưới nét mực chưa khô. Chính hoa bò cạp vàng mở đầu cho cuộc tình vụn dại này thì nay chính sắc vàng của nó đánh dấu sự kết thúc. Từ giây phút này trở về sau, hấn và nó... đã chính thức xa nhau.

- Xem như vấn đề đã được giải quyết. Bác sẽ nhanh chóng trả số tiền đó. Cuối năm học này Ái Ngọc sẽ về Mĩ. Cho đến lúc ấy, bác mong con sẽ khiến Ái Ngọc thật sự quên con. Con hãy xem như đó là việc cuối cùng con có thể giúp nó

Nói rồi ông nhanh chóng đứng dậy bỏ ra về, đồng thời vẫn không quên thay cha con họ Lã trả tiền cho bữa ăn hôm nay. Có lẽ trong thâm tâm ông có chút áy náy với hành động vô cảm của mình khi nãy chăng? Hay đó chỉ là phép lịch sự tối thiểu của một công ti bồi thường?

- Con trai, chúng ta về thôi

Ông Lã cũng nhanh chóng đứng dậy, khê bảo. Thế nhưng hấn vẫn cứ ngồi lì ở đấy, nhìn chằm chằm vào bàn tay mình- đôi bàn tay chỉ một vài phút trước đã làm một việc thật ích kỉ.

- Con muốn ở một mình

Hấn nói trong vô thức và lững thững đi vào khu vườn của nhà hàng, nơi có những cánh hoa bò cạp đang bay. Bỗng nhiên hấn muốn ngồi dưới gốc cây ấy, một mình. Những cánh hoa thật đẹp. Một cơn gió lại thoảng qua. Hàng trăm cánh hoa lại lia cành, bay là đà xuống đất, tạo nên một chiếc màn mỏng trước mặt Anh Phong. Lốp hoa ấy như cánh cửa đưa hấn về quá khứ có người con gái mang tên Vương Ái Ngọc.

.

.

.

.

- Đừng làm phiền tôi ngủ

Nó ngược mắt ngơ ngác nhìn hấn với hai con mắt in rõ dấu chấm hỏi:

- Cút. Cô ồn ào quá!

Cục tức dường như dồn lên tới tận não. Thấy trong trường giờ này cũng vắng, nó quên luôn nỗi mặc cảm và bản tính thật sự của nó là đây:

- Anh nghĩ mình là vua một cõi à. Tôi ngồi đây là quyền của tôi. Bộ chỗ này anh đăng kí là người sở hữu à. Mà này giờ tôi có đụng chạm gì anh. Anh ngủ ở phía ghế đá đằng sau thì liên quan gì tôi.

- Cô hát

- Tôi hát đâu có lớn. Ai biểu tui anh thính. Trả anh đó. Ông cụ non- nó bủ môi khó chịu rồi ôm truyện, cặp ngừng nguẩy bỏ đi

.

.

.

.

- Cô nói sẽ dạy tôi bài học sao hoài chẳng thấy?

- Anh có biết bao người bảo vệ, sao tôi dám? Tôi muốn cấp III này được yên ổn

- Yên ổn???- hấn đột nhiên phá lên cười- Dù cô không làm gì tôi thì cũng như thế mà thôi. Vì cô quá xấu xí, quá lập dị.

Nó tức giận, giơ tay chuẩn bị giáng một bạt tay lên mặt hấn. 1s...2s...3s... Không một tiếng động gì cả, nó khê bỏ tay xuống. Thay vào đó là những giọt nước như pha lê khê rơi .

- Có lẽ anh nói đúng.

Nói rồi nó quay gót bỏ đi, che đi những giọt nước mắt.

.

.

.

.

Dịu dàng, nhẹ nhàng, hấn từ từ tháo dải băng trên chân cho nó. Rửa sạch vết thương và cẩn thận băng lại. Nó cố cắn răng chịu đựng, chẳng dám rên một tiếng. Mặt hấn nhúm lại chả khác gì cún con. Nhìn nó như thế, Anh Phong chợt mỉm cười nhẹ. Nó nhìn hấn thay băng cho mình không chớp mắt.

- Tôi biết tôi đẹp nhưng không cần ngắm lộ liễu thế đâu.

Vừa làm hấn vừa nói đã đều nó mà chẳng cần nhìn nó lấy một lần. May là như thế đấy, không thì hấn sẽ chiêm ngưỡng được dung nhan đỏ như quả cà chua của nó rồi.

- Tôi...tôi ngắm anh hồi nào? Tôi chỉ...chỉ...ngắm cái chân thôi chứ bộ. Ôi! Cái chân ngọc ngà.-__-

- Cô gọi cái chân voi này ngọc ngà?- Hấn hỏi mà nắm nguyên chân nó kéo giật lên

- ĐAU

.

.

.

.

Anh Phong từ từ ngồi đến bên nó. Những nét lạnh lùng trên mặt hắn tan biến đâu hết. Bỗng hắn đưa tay lên lau dòng máu rỉ nơi khoé môi nó. Hắn cười nhẹ

- Có đau lắm không?- Giọng hắn nhẹ nhàng đến lạ

Chưa kịp suy nghĩ, Ái Ngọc liền rướn người ôm chặt lấy hắn, khóc như một đứa con nít

- Sao giờ này anh mới tới. Tôi ... mong hức ...anh biết... hức ... nhường nào.

Hắn hơi bất ngờ trước hành động của nó. Nhưng rồi lại ôm chặt nó vào lòng. Khẽ vỗ vỗ lưng

- Ngốc quá! Tôi tới rồi nè. Xin lỗi.

.

.

.

.

- Tôi thích anh rồi đó. Anh đã hài lòng chưa? Tôi thích anh. Thích anh nhiều lắm!

Anh Phong liền chạy tới ôm gọn nó vào lòng, thật chặt, thật chặt. Hắn sợ sẽ lạc nó mất. Đưa bàn tay lên xoa đầu nó, cậu an ủi nó với cả tấm chân tình

- Đừng nói nữa. Anh nghe rồi. Anh sẽ không rời xa em nữa. Lẽ Anh Phong này sẽ không bao giờ buông tay Vương Ái Ngọc

Và rồi, hắn nhẹ đặt lên trán nó một nụ hôn.

.

.

.

.

Cả hai đang lao xuống dốc với tốc độ chóng mặt. Trong trường hợp như thế, Ái Ngọc chẳng những không cố gắng giữ chặt tay lái mà còn buông thông cả hai tay để che mặt và la oai oải. Thoáng nghĩ thôi cũng đủ hiểu kết quả sau cùng. Vâng, ngay lập tức Anh Phong hét lên khi thấy trước mặt là bờ hồ:

- Bỏ xe

Thế là cả hai té sông soài ra đất và chỉ cách hồ nước tầm một thước hơn. Tim Ngọc và Phong đập thình thịch trong lồng ngực. Nhanh chóng, hắn đi đến bên nó hỏi han với khuôn mặt tái mét vì lo:

- Em không sao chứ?

Người ta ga lăng, lịch thiệp như thế, vậy mà nó lại cười hì hì đáp lại.

.

.

.

.

- Sẽ cùng nhau vượt qua

Một giọng nói thứ ba vang lên làm hai cậu con trai hơi bất ngờ. Một giọng nói mà bao lâu hắn luôn mong chờ. Ái Ngọc bước ra từ một gốc cây gần đó. Đôi mắt nó rưng rưng, đỏ hoe. Đôi môi run run cất thành từng lời chẳng mấy rõ ràng:

- Tại sao anh không kể với em. Tại sao lại một mình chịu đựng như vậy?

Hắn nhanh chóng đi tới siết chặt Ái Ngọc vào lòng. Mặt nó áp vào ngực hắn. Hơi ẩm phả vào mặt nó, len lỏi đến từng tế bào. Bỗng chốc, nó òa khóc nức nở như một đứa trẻ. Hắn chỉ biết xoa đầu nó và khẽ thì thào vào mang tai:

- Anh ở đây rồi. Chỉ cần bên cạnh em, đau khổ mấy anh cũng chịu được.

Nước mắt lại chảy trên khuôn mặt Ngọc. Nhưng đó là giọt nước mắt của niềm hạnh phúc.

.
. .
. .
. .

Bất giác hắn nở một nụ cười. Nụ cười ấy có chan chứa niềm vui nhưng cũng đầy nét xót xa, tiếc nuối. Một nụ cười đắng lòng khiến tâm can người nhìn thấy cũng bỗng chốc quặn thắt. Những kỉ niệm đẹp xưa cũ dường như mới chỉ xảy ra gần đây chứ chẳng phải từ lâu. Mới ngày hôm qua, cả hai vẫn còn đắm chìm trong màu hồng của niềm hạnh phúc. Ấy vậy mà giờ đây, tất cả đã chấm dứt. Tất cả đã tan thành cát bụi. Giữa cả hai chẳng còn gì ngoài dĩ vãng dành cho nhau. Vẫn còn yêu nhiều lắm nhưng cũng đành “lực bất tòng tâm”. Nếu ông trời đã sắp đặt cả hai không thể bên nhau thì thôi hắn sẽ giúp nó quên sạch sẽ những gì liên quan đến người con trai bội bạc này để nó đừng mãi đau khổ, để nó tiếp tục giữ nụ cười tươi tắn kia trên môi. Còn những vết bụi của tuổi thanh xuân, hắn sẽ thay nó ôm trọn vào lòng mà gìn giữ thật kĩ.

- Alo! Minh Khiết hả? Đến nhà hàng “hoa điệp vàng” đi, tao có việc cần nhờ.

Lôi chiếc điện thoại ra khỏi túi. Hắn nhanh chóng gọi cậu đến. Mặc cho trái tim đang rỉ máu, hắn vẫn đành thực hiện ý định mà ông Vương nhờ vả. Một vở kịch lớn do chính hắn dàn dựng.

Sau bao phút đắn đo, Na quyết định sẽ mở sòng cá cược về kết thúc của “yêu anh có bao giờ hạnh phúc”. Nó bắt đầu từ chap 37 nghen... Có ba lựa chọn

1)SE

2)HE

3)OE

Các bạn cmt để cá cược hen. Đến khi chốt Na sẽ thông báo xem cái nào được nhiều người chọn nhất. Nếu đó là đáp án chính xác Na sẽ tặng các bạn ngoại truyện nga

(phần thưởng chẳng hấp dẫn mấy đâu, chỉ là mang tính chất giải trí thôi ^__^, để mấy bạn thoải mái khi đọc truyện của Na ấy mà)

39. Chap 39: Đoạn Tuyệt (phần 2)

- Mà làm gì mà như người mất hồn vậy?

Minh Khiết khá ngạc nhiên khi thấy bộ dạng hiện tại của hắn. Khuôn mặt hắn cứ thần thờ, chẳng chút thần sắc. Còn đâu dáng vẻ cao ngạo thường ngày của một Lã Anh Phong? Đáp lại, hắn chỉ khẽ cười khẩy- một nụ cười bất cần:

- Tất cả đã xong rồi. Kết thúc rồi

- Mà đang nói cái quái gì vậy- cậu nhướn mày khó hiểu, đồng thời ngồi xuống cạnh hắn- nói rõ đầu đuôi thì tao mới có thể giúp mày được

Hắn thở dài và bắt đầu kể. Đến tận bây giờ hắn vẫn chưa dám tin những điều xảy ra gần đây là sự thật. Nó quá đau khổ, quá tàn khốc đối với hắn. Mà khi đã quá đớn đau, nước mắt cũng dành cho con trai. Hắn muốn khóc để trong lòng bớt nặng nề, để từng nhịp thở dễ dàng hơn. Nhưng hắn không khóc được, chỉ giữ nụ cười đắng ngắt trên môi. Có lẽ vì quá đau khổ đến không thể khóc nên đành cười vậy thôi.

- Mày nở lòng làm thế với Ái Ngọc sao?

- Không thể cũng phải được. Thế nên tao mong mày hãy lau nước mắt cho cô ấy, hãy ở cạnh bên an ủi cô ấy... thay tao. Nếu cô ấy đòi gặp tao, hãy ngăn lại. Tao sợ... mình không đủ mạnh mẽ nhìn thẳng vào đôi mắt to tròn kia

Hai vai Minh Khiết buông thõng. Trong giây phút này đây, chính cậu cũng chẳng biết phải nói lời gì để người ngoại nổi đớn đau trong lòng hắn. Nhìn thẳng vào đôi mắt vô hồn kia, cậu nói với vẻ lo ngại:

- Không trốn tránh mãi được đâu. Hết nghỉ tết, hai người vẫn sẽ gặp nhau

Nghe đến đây, ánh mắt của hắn bỗng trở nên xôn xao. Hắn bỗng đưa tay siết chặt vai cậu, có vẻ như Phong muốn trấn an thằng bạn thôi lo lắng cho mình. Hắn là vậy đấy, sau cái lớp cao ngạo thường ngày lại là trái tim nồng ấm. Bao giờ cũng lo nghĩ cho người bên cạnh trước, mặc bản thân ra sao cũng chẳng quan tâm. Hắn cố trả lời ra chiều chắc chắn lắm nhưng trong giọng nói vẫn xen chút gì đó run run:

- Đến lúc đó tao tự biết giải quyết. Giờ thì đến bưu điện gần nhà Ngọc đi để mày tiện đưa cho cô ấy giúp tao

Vậy là cả hai đến nơi mà Phong đề cập. Một tờ giấy trắng, một cây bút mua tại nơi đó, đã đủ để hắn bắt đầu viết một bức thư. Thật lạ nhỉ? Trong thời buổi công nghệ hiện đại, hắn lại chọn cách truyền thống nhất. Vì hắn sợ. Hắn sợ nếu nhấn tin trên mạng xã hội, hắn sẽ không kìm được lòng mà ngồi đợi hàng giờ chấm xanh kia hiện lên mà rep. Khi đó hắn sẽ chẳng thể nào tuyệt tình nổi. Hắn cũng chẳng dám gọi điện cho nó vì hắn sợ phải nghe giọng nói trong trẻo kia. Đáng sợ hơn hắn không muốn nghe tiếng khóc thổn thức từ người con gái hắn vẫn luôn hết lòng bảo vệ. Vậy nên hắn quyết định viết thư. Chỉ đơn giản thế thôi. Đơn giản nhưng sâu sắc đến xé lòng người.

- Đưa cho cô ấy đi

Nhận bức thư từ tay Phong, ánh mắt Khiết nhìn hắn vẫn chưa thôi ái ngại. Cậu dè dặt, ngập ngừng chẳng dám bước

- Mày chắc chắn rồi chứ. Đã đưa rồi thì không thể nào quay đầu lại được đâu

- Được rồi gửi đi

Hắn đâm ra phát cáu trước sự lưỡng lự của thằng bạn. Cậu có biết sự đắn đo của cậu khiến hắn thêm nao lòng. Ý chí ban đầu vốn đã mong manh cũng suýt sụp đổ vì cậu. Đến lúc này, cậu biết mọi chuyện đã chẳng thể dừng lại nên đành miễn cưỡng giúp đỡ. Mọi chuyện... đến cuối cùng sao lại thế thảm đến thế.

Khoảng cách giữa bưu điện và nhà Ngọc chẳng bao xa nên Khiết cố đi từng bước chậm rãi. Cậu chỉ mong chuyện tình đôi bạn kéo dài thêm vài giây ngắn ngủi mà thôi. Nhưng hôm nay... sao lại tới nhanh thế. “Kìng koong... kìng koong” Tiếng chuông vang lên. Chẳng mấy chốc, một người đàn ông lịch lãm xuất hiện trước mặt cậu, là ông Vương. Sau buổi gặp gỡ khi nãy, ông liền đi ngay về nhằm bàn bạc lại với vợ mình. Chưa kịp trở lại công ti thì Minh Khiết lại tới.

- Cháu đến đây làm gì?

- Anh Phong nhờ cháu gửi bức thư này cho Ngọc- cậu bỗng nhiên trở nên rụt rè trước ánh mắt dò xét của ông Vương

- Anh Phong?- ông khẽ nhướn mày ngạc nhiên- Được rồi, cháu về đi, bác sẽ đưa cho Ngọc

Ngay khi dứt câu, ông liền nhận bức thư và quay gót bước vào nhà. Cô con gái bé bỏng vẫn chưa hề biết chuyện gì đang xảy ra. Nghe đến hai từ “Anh Phong”, nó liền hí hửng phóng xuống nhà. Khuôn mặt không giấu nổi niềm hạnh phúc. Nhưng nụ cười kia bỗng trở nên tê dại, hai mắt nó căng lớn đọc những dòng thư.

Sấm sét nổ bùng vang trời ngay bên tai Ái Ngọc. Từng dòng chữ ngay ngắn, như những con dao, từ từ ghim vào tim nó và... xé toạc

+++++

Ái Ngọc!

Em còn nhớ lời hứa sẽ cùng nhau vượt qua khó khăn đạo trước chứ? Anh xin lỗi vì đã không còn có thể thực hiện lời hứa đó cùng em. Sau khi suy nghĩ kĩ, anh chợt nhận ra mình thích Hoàng Thảo từ khi nào cũng không hay. Anh không muốn cô ấy hiểu lầm về mối quan hệ của hai ta nên anh muốn xác định rõ trong bức thư này

Bao lâu nay, anh cảm ơn em đã luôn bên cạnh anh quan tâm, an ủi, cổ vũ. Em luôn là người mang đến nụ cười cho anh. Em cho anh những giây phút bình yên nhất. Đối với anh, em như một đứa em gái ngoan ngoãn, hiền lành không hơn không kém. Anh cảm ơn em rất nhiều về thời gian qua. Nhưng sự thân thiết này anh nghĩ chúng ta nên tiết chế lại. Hãy thông cảm cho anh vì anh yêu Thảo thật lòng. Anh biết em sẽ rất giận anh. Thế nên khoảng thời gian này chúng ta khoan gặp nhau, tránh khó xử cho đôi bên. Em đừng cố tìm anh vô ích. Anh xin lỗi!

Anh trai của em

LÃ ANH PHONG

+++++

“Bịch” Ái Ngọc ngã quỵ xuống đất ngay khi đôi mắt lướt qua những con chữ cuối cùng. Em gái? Bao lâu nay, hấn bên nó, yêu thương bảo vệ nó chỉ vì hấn xem nó là em gái thôi sao? Lời hứa một năm trước sẽ bên nó cũng chỉ là lời hứa của một người anh trai dành cho em gái? Bao kỉ niệm ngọt ngào cũng chỉ đơn giản là sự thân thiết giữa hai anh em? Đau. Trái tim nó như vỡ vụn ra từng mảnh. Còn gì đớn đau hơn khi một người đang hưởng những giây phút hạnh phúc trên chín tầng mây bỗng chốc tan biến hết và rớt sâu vào địa ngục. Hụt hẫng, tuyệt vọng, trước mắt nó chỉ một màu xám ngắt. Từng giọt nước mắt nặng nề lăn dài trên má Ngọc. Nó muốn hét cho thỏa nỗi đau, nhưng lại chẳng thể cất nổi thành tiếng. Hơi thở cũng trở nên gấp gáp, khó khăn. Chẳng hiểu sao lồng ngực nó như nghẹn lại, đến không thể thở được. Nó không tin. Nó chẳng tài nào chấp nhận được. Nó phải tìm hấn hỏi cho ra nhẽ. Nghĩ là làm, mặc cho nước mắt cứ tuôn, nó cố ngồi dậy và bước ra khỏi cửa. Nhưng chẳng mấy chốc, ông Vương đã ngăn lại:

- Con tính đi đâu trong tình trạng như thế?

- Con phải đi tìm Phong.

Nó nói trong vô thức. Trong giọng nói chẳng còn bộc lộ chút gì của xúc cảm, chỉ còn nghèn nghẹn của nước mắt và tiếng nấc. Nhìn Ái Ngọc như thế, ông không khỏi nhói lòng. Càng xót xa bao nhiêu, ông càng giận nó bấy nhiêu:

- Con còn tìm đứa con trai tuyệt tình đó làm gì? Có đáng hay không? Ba còn chưa trách con giấu ba chuyện này.

- Con đã lớn rồi. Con yêu ai là quyền của con

- Cấp 3 mà đòi lớn hay sao. Con còn trong tuổi ăn tuổi học. Suy nghĩ chưa chín chắn nên giờ con thấy hậu quả chưa? Bị tên ấy lừa.

Vô tình ông Vương đã nhắc đến điều nó đang cố chối bỏ. Như một cơn sóng thần, nước mắt nó tuôn trào chẳng thể kiểm soát. Nó ầm ỨC gào lên trong đớn đau:

- Không có. Anh ấy không lừa con. Chắc chắn có hiểu lầm. Con phải tìm anh ấy hỏi rõ

- Vào phòng. Không hỏi han gì hết. Từ nay về sau ba cấm con qua lại với tên Anh Phong đó.

Ông Vương siết chặt tay nó lôi vào phòng. Dẫu nó vùng vẫy ra sao cũng không thể chống lại sức ba mình. “Rầm, cạch”. Cánh cửa phòng đóng sầm và khóa chặt. Những phút giây đầu, Ái Ngọc cố đập cửa thật mạnh. Nhưng rồi sức lực ngày một cạn kiệt, nó trượt dài theo bức tường, tay đập cửa những phát yếu ớt

- Ba thả con ra đi mà. Con phải gặp Anh Phong. Thả con ra.

Tiếng nó cất lên thều thào. Đôi mắt tinh nghịch ngày thường cứ dờ dẩn nhìn vào khoảng không vô định. Tiếng kim đồng hồ kêu “tích tắc” đều đều, chậm rãi. Khi sự im lặng tràn về, nỗi cô đơn lại trở dậy mạnh mẽ hơn bao giờ hết. Bao kỉ niệm xưa cũ, như một thước phim trắng đen hiện lên trong tâm trí nó. Nó nhoe nhoét miệng cười mà nước mắt tuôn rơi.

Hắn thật vô tâm. Hắn nói hai chữ “em gái” nhẹ tênh như một điều hiển nhiên. Vậy ra bao lâu nay chỉ một mình nó đơn phương. Thế mà nó vẫn kênh kiệu, ngạo mạn tự nhận mình là bạn gái của hot-boy Lã Anh Phong. Phải, chính nó cũng tự nói hắn là hot-boy. Hot-boy thì phải xứng đôi bên hot-girl chứ, làm gì còn chỗ cho một đứa con gái tầm thường như nó. Họa chẳng được kẻ bên thân thiết, làm em gái của hắn cũng đã phước phần hơn nhiều người. Chỉ là nó “được voi đòi tiên”, tự nó ảo tưởng, đánh giá cao năng lực bản thân. Nó đã sai. Sai vì đã yêu hắn. Sai vì ngay từ phút ban đầu đã dấn thân vào cuộc tình này.

Ở góc đường, Anh Phong cũng đang đau đầu nhìn vào ngôi nhà có người con gái mà hắn yêu. Minh Khiết đứng kế bên chỉ biết lặng im, thờ dài. Vì cơ sự gì mà cả hai phải chịu đau đớn như thế. Cái kết của những con quân trong ván cờ số phận phải chăng đều không tránh khỏi nghiệt ngã?

Sau khi hoàn thành chap, Na chỉ muốn thét lên vui sướng. Chờ ơi, ai tin bức thư có chút xú à mà Na xóa đi viết lại cả chục lần. Phong tình cảm quá chi mà hành Na quá vậy. Có ai thương Na không? (p) (p)

40. Chap 40: Tin Báo Bất Ngờ

Tối hôm đó, đối với Anh Phong và Ái Ngọc là một đêm dài. Cả hai chẳng tài nào có thể chợp mắt. Cứ nhắm mắt lại là nhìn thấy hình bóng của đối phương và những kỉ niệm xưa cũ. Tim lại nhói đau. Nước mắt lại khê lăn dài trên má. Nhưng đau rồi lại mặc đó vì chẳng thể thay đổi được gì.

Sáng hôm sau, Anh Phong đến gặp Hoàng Thảo. Dù đã trau chuốt vẻ bề ngoài thật kĩ nhưng cũng không che lấp nổi vẻ mệt mỏi trên khuôn mặt hắn. Phong thái cao ngạo, lạnh lùng thường ngày cũng nhạt nhòa bớt phần nào. Trong khi đó, vừa nhìn thấy Phong, cô lại vui tươi lên hẳn:

- Anh chịu đến gặp tôi rồi ư? Chắc chắn anh đã có câu trả lời xác đáng nhỉ?

Cô khẽ mỉm cười. Trong ánh mắt ánh lên niềm hy vọng tràn trề. Nực cười làm sao khi cùng nói về một đề tài nhưng tâm trạng của cả hai lại hoàn toàn trái ngược nhau. Nếu Hoàng Thảo đầy háo hức thì đối với Anh Phong chỉ là một cảm giác chán ghét không hơn không kém. Hắn gật đầu và nhìn cô bằng ánh mắt lạnh lẽo, xen chút gì đó đau thương:

- Chúng ta quen nhau đi

Cô mỉm cười hạnh phúc. Một câu nói ngắn gọn, trực tiếp như thế, cả hai bắt đầu chính thức quen nhau. Chuyện tình giữa Anh Phong và Hoàng Thảo nhanh chóng lan truyền trên mạng với tốc độ chóng mặt. Cũng dễ hiểu khi cô là một hot-girl nổi tiếng trong giới trẻ. Hắn thì lại mang một vẻ đẹp vạn người mê. Cả hai thật sự trông rất đẹp đôi. Mỗi tấm hình của cả hai đều trên ngàn lượt yêu thích, đa phần bình luận đều khen và chúc cả hai hạnh phúc.

Còn về phần Ái Ngọc, những ngày sau đó, nó cứ nằm ì trong phòng, chẳng muốn đi đâu, chẳng muốn gặp ai. Nó cứ chôn mình trong nỗi cô đơn. Sau bức thư ngày hôm ấy, hắn bật vô âm tính, biến mất khỏi cuộc đời nó như chưa từng xuất hiện. Nó... nhớ hắn rất nhiều. Đến khi một chút tin tức về hắn xuất hiện, cũng là lúc nỗi đau trong lòng nó trở dậy khi đã nguôi ngoai phần nào. Một tấm ảnh hạnh phúc của hắn và cô vô tình hiện lên trang cá nhân của nó. Vẫn là khuôn mặt ấy, vẫn là hình dáng thân thương ấy nhưng... người bên cạnh đã không còn là nó. Dẫu đã biết từ trước nhưng nó vẫn không tránh khỏi hụt hẫng. Tim nó vẫn không thôi nhói lên một nhịp đến rợn người. Họ đã quen nhau rồi sao? Nó nở một nụ cười chua chát. Đau đớn tột cùng là thế nhưng trong nó chẳng hiểu sao luôn dấy lên một mối nghi ngờ mờ nhạt. Chính mối nghi ngờ ấy khiến lòng nó không thôi hy vọng. Nó quá si tình rồi hay chăng?

Thời gian lại trôi. Mới đó đã là mừng mười tết. Tết năm nay của nó sao mà ảm đạm đến thế. Hôm nay nó phải quay trở lại trường đi học bình thường rồi. Tuy vậy, nó lại chẳng mấy háo hức, nếu không nói là chán nản. Vì nó tự biết phải chạm mặt Phong, có khi còn phải thấy những hành động ngọt ngào giữa họ.

Nhưng nó chưa sẵn sàng. Nó phải biết đối mặt ra sao, xử sự thế nào? Quan trọng hơn, liệu nó có thể giữ bình tĩnh, kiềm hãm những giọt nước mắt đáng ghét kia? “Cạch”. Bà Vương mở cửa bước vào khiến nó hơi giật mình mà thoát khỏi trạng thái mơ màng vì những dòng suy nghĩ hỗn tạp trong tâm trí. Khẽ thở dài, bà Vương đến bên cạnh đứa con gái bé bỏng của mình:

- Ba con ra sân bay rồi. Trước khi đi ba vẫn không thôi lo lắng cho con

- Con không sao đâu

Nó hồ hững đáp. Những ngày đầu, nó giận ông Vương vì ngăn cản nó tìm Phong. Nhưng giận rồi lại thôi, ông Vương vẫn là ba của nó. Nó và ông vẫn là một gia đình. Nó hiểu ông cấm nó vì ông thương con nên thành ra nó chỉ biết tự giận bản thân mình đã quá ngớ ngẩn thế thôi.

- Ái Ngọc à. Buông bỏ cậu ấy đi. Con còn nhiều thời gian mà. Con còn gặp nhiều người sau này nữa

Bà Vương xót xa nhìn con mình. Nó biết và nó không muốn bà lo lắng. Thế nhưng nó chẳng biết nói thế nào để an ủi nên đành lặng im bỏ nốt những quyển vở còn lại vào cặp.

- Huống hồ chỉ chúng ta sẽ không còn ở Việt Nam.

Trong phút lơ đãng, bà đã vô tình nói ra điều không nên nói. Nhưng trễ hay sớm gì nó cũng cần phải biết. Thế nên bà đành thú nhận

- Vì công ti xảy ra chuyện không hay nên chúng ta sẽ quay về Mỹ sinh sống. Chẳng biết khi nào mới trở về Việt Nam

- Mẹ đang đùa thôi phải không?

Nó tròn mắt nhìn mẹ, dường như không tin vào tai mình. Một ngọn lửa vô hình bỗng nổi lên trong lòng nó. Nó bỗng cảm thấy mọi người xung quanh đều xem nó như trẻ con, đều thích giấu diếm bí mật để trêu đùa nó vậy. Đến tận bây giờ liệu còn chuyện gì nó chưa biết hay không?

- Mẹ xin lỗi. Nhưng đó là sự thật

Câu nói ấy rơi hẫng vào không gian tĩnh lặng.

- Con phải đi học rồi.

Ngọc không muốn bà biết nó đang rất giận bà, càng không muốn bà thấy khuôn mặt rối bời của mình. Thế nên nó cố tình đáng trống lãng, phá vỡ không khí ngột ngạt trong phòng và đi một mạch ra xe. Nhìn bóng dáng con dần khuất, bà tin việc định cư sang Mỹ kia sẽ giúp nó quên hẳn dễ dàng hơn. Nhưng không, bà đã lầm. Điều đó chỉ khiến lòng nó chột dấy lên một mối nghi ngờ mờ nhạt. Tia hy vọng vốn đã muốn dập tắt nay lại bùng lên mạnh mẽ.

- Có phải anh vì chuyện này nên mới làm thế với em không? Anh đâu thích Thảo thật lòng đâu, phải không anh? Tất cả chỉ là một màn kịch.

Nó tự thì thầm với chính mình. Nó phải gặp Phong. Nó phải nghe lời thú nhận từ chính hắn. Nếu điều nó nghi ngờ là sự thật, nó và hắn sẽ quay lại như trước thì tương lai sẽ ra sao? Điều đó nó chưa nghĩ tới. Thậm chí nó chẳng còn tâm trí nào để quan tâm điều đó vào giây phút này. Nó chỉ muốn biết... lý do thật sự khiến hắn phải tàn nhẫn với nó như thế.

41. Chap 41: Trèo Cao Té Đau

Các bạn lật xuống cúi trang để bấm vào nút hình “loa” để vừa đọc vừa nghe nhạc nhé, nếu các bạn thích. Chỉ là một lưu ý nhỏ!!! Mời các bạn đọc truyện vui về...

Thật thương cho Ái Ngọc. Trước khi đến trường vẫn còn quyết tâm lắm, ấy thế mà vừa nhìn thấy hắn, tay chân nó lại mềm nhũn hẳn ra. Bao ý chí khi này chẳng biết bay đi đâu mất dạng. Như một đứa ngốc, nó

cứ đứng chết trân, dưới gốc cây bò cạp ngày nào, nhìn hần chăm chăm, chẳng dám mở một lời chào. Hần cũng nhìn thấy nó. Nhưng đôi mắt kia đã khác rồi, khác hẳn. Không còn nét ăm ắp, hiền dịu như ngày xưa, thay vào đó là tia nhìn lạnh lẽo đến nhói lòng. Hần đi lướt qua nó như một người không quen biết, như giữa cả hai chưa từng có bất kì mối quan hệ nào. Một làn gió chợt ủa tới, những cánh hoa bò cạp lại rơi. Những cánh hoa đầu mùa nhợt nhạt, mỏng manh như chính sắc ăm ắp giữa hần và nó hiện giờ. Khoảnh khắc ấy trôi qua thật nhanh, nhưng với nó như kéo dài mãi mãi. Chỉ một giây thôi, nó thấy mình đang đứng bên vách đá và hụt chân rơi xuống hố sâu không đáy. Nó mím môi không để bản thân bật ra tiếng khóc, hai tay liền siết chặt, cổ nuốt ngược nỗi đau đang nghẹn nơi cổ họng vào lòng.

- Không sao chứ?

Minh Khiết đã trông thấy tất cả nên liền đến bên hỏi thăm. Cậu đã chuẩn bị rất nhiều lời an ủi vì nghĩ rằng nó sẽ òa khóc nức nở. Nhưng không, nó mạnh mẽ hơn cậu tưởng. Người con gái trước mặt cậu đang nở một nụ cười. Dù nụ cười ấy trông gượng gạo khiến khuôn mặt dễ thương kia trở nên giả tạo đáng thương cảm.

- Không có chuyện gì đâu. Cậu đừng lo

Nói rồi nó lững thững bỏ vào lớp. Dáng vẻ cũng cô đơn, lẻ loi như khi cậu gặp hần hôm nọ. Hôm đó là một ngày dài với cả nó và hần. Suốt cả buổi học, nó chẳng tài nào tập trung vào bài giảng. Ngọc cứ nhìn Phong và nhớ đến ánh mắt khi nãy. “Có nên hỏi không? Hay mình nên buông tay?” Phải, chính ánh mắt vô tình ấy đã khiến hy vọng của nó lung lay, thậm chí là gần như sụp đổ. Phong biết nhưng hần cố tình làm ngơ.

- Ái Ngọc. Cậu nói cho mình biết giữa Phong với cậu xảy ra chuyện gì rồi phải không?

Trước câu hỏi của Nhi, nó hơi sững người. Nó cứ ngỡ Khiết đã kể với nhỏ. Chắc cậu sợ nhỏ sẽ đến tra hỏi nó như hiện giờ. Ấy thế mà chẳng biết từ bao giờ, Linh Nhi lại trở nên tinh tế nhỉ? Mới một buổi học, nhỏ cũng đã nhận ra sự bất thường giữa cả hai.

- Nói cho mình biết đi. Có phải không?

Nhỏ cố gắng hỏi. Đến lúc này, Ngọc muốn tránh né cũng không được nên đành kể. Có ai ngờ, sau khi câu chuyện vừa dứt, nhỏ đã nổi giận đùng đùng như chính nhỏ là người trong cuộc vậy.

- Thật không thể tin được, mình không tin cậu ấy là con người như thế!

- Nhưng chuyện cũng đã rồi... - nó cười nhạt, trong ánh mắt rõ hai chữ “bất lực”

- Phải đi hỏi hần cho ra nhẽ

Nói rồi nhỏ kéo tay nó đi một mạch tới chỗ hần. Nhìn khuôn mặt nhăn nhó bực tức của Nhi, Phong thừa biết chuyện gì sắp xảy ra đến với mình. Chẳng có ý định dừng lại, hần ra vẻ bình thản bước ra ngoài cổng. Giận dữ càng thêm tức tối, nhỏ tức tốc chạy đến trước mặt hần chắn ngang:

- Định trốn hả?

- Có chuyện gì tôi phải trốn?- hần nhìn nhỏ tự đắc khiến nhỏ càng điên tiết hơn

- Làm chuyện quá đáng như thế còn bảo không có? Cậu chia tay Ái Ngọc rồi đúng không?

Vừa hét, Nhi vừa chỉ tay về phía Ngọc đang đứng đằng sau hần. Ngay lập tức, hần liền quay lại nhìn nó và vẫn trả lời với sắc giọng thờ ơ:

- Không phải chuyện của cậu.

- Nè nè... - Nhi vẫn cố bướng bỉnh chắn không cho hần đi- Thế cậu phải nghe Ngọc nói. Cậu ấy có chuyện muốn nói.

Nó tròn mắt bất ngờ trước lời nói của Linh Nhi. Hần hiện giờ đang nhìn nó chăm chăm với vẻ chán ghét thấy rõ. Nó muốn hỏi nhưng cổ họng cứ nghẹn ắng hần lại, không thể cất thành lời. Chính ánh mắt kia khiến nó trở nên e dè. Đã một, hai phút trôi qua, nó vẫn ập úng mãi dù Linh Nhi đã cố đốc thúc. Hần bắt đầu tỏ vẻ khó chịu. Đến cuối cùng hần đã không chờ đợi.

- Nếu không có việc gì thì tôi đi

Nói rồi hắn quay bước ra về. Bóng dáng từng chút, từng chút một xa dần. “Đây là cơ hội cuối cùng. Dừng cảm lên Ngọc. Mày làm được mà”. Nó bầu chặt gấu váy, tự đấu tranh với chính bản thân. Từ bao giờ, việc trò chuyện với hắn lại trở thành nỗi sợ hãi của nó?

- Em...em sắp sang Mỹ định cư rồi. Cuối năm nay em sẽ đi và... sẽ không bao giờ trở về đây nữa

Nó hét toáng lên, đủ để hắn nghe thấy và đứng lại. Trong giây phút ấy, nó tiến nhanh về phía hắn. Đôi mắt bắt đầu rưng rưng.

- Có phải vì lý do đó nên anh mới đối xử với em như vậy không?

Hắn xoay người lại, nhìn thẳng vào mắt nó. Một khoảng lặng bao trùm lên tất cả. Nó rất muốn hắn gạt đầu thừa nhận. Nó rất muốn hắn bước tới ôm chầm lấy nó và nói xin lỗi. Nó rất muốn hắn hứa với nó rằng sẽ không rời xa nó nữa. Nhưng... tất cả đều không xảy ra.

- Cô đi hay ở thì chẳng có liên quan gì đến tôi cả

Thay vào đó là câu tuyệt tình xé lòng người. Nhưng nó vẫn muốn níu kéo. Nó tin hắn vẫn thích nó, hay chí ít là đã từng. Nó muốn hắn thừa nhận điều đó. Trong tình yêu con người ta thật mù quáng và ngốc nghếch.

- Chẳng lẽ... chúng ta yêu nhau hơn một qua vẫn không đủ để anh bận lòng sao?

- Xin lỗi... - hắn dứt tay vào túi quần, cao ngạo nói- Hình như cô có sự nhầm lẫn ở đây. Chẳng phải tôi đã nói rõ trong bức thư hay sao? Đối với tôi cô chỉ là em gái

- Nhưng em thật sự thích anh

Giọng nó nghẹn đi vì nước mắt. Lần thứ hai nó tỏ tình với hắn. Thế nhưng lần này, hắn không hề đáp lại như một năm trước.

- Nhưng người tôi thích là Hoàng Thảo. Từ trước tới giờ, tôi... chưa một lần nói thích cô. Cô nên nhớ điều đó.

Một cú sốc trời giáng. Nó lặng người không nói nên lời. Phải, nó chợt nhận ra hắn chưa từng nói lời thích hay yêu nó. Chỉ có một mình nó nói lời yêu. Chỉ là sự không phản kháng và hành động yêu thương của hắn khiến nó lầm tưởng như vậy. Để rồi nó hy vọng những gì lúc này chỉ là giả. Nhưng không, giờ thì nó đã tin tất cả là sự thật. Cuộc đời mà, nào đâu phải phim truyện. Ngọc đã biết, đối với Phong, nó không phải là em gái mà là thứ để hắn trêu đùa. Sau khi đã chán chê, hắn sẽ vứt nó sang một bên không thương tiếc như lúc này đây. Người nó bỗng run lên bần bật, hai tay tạo thành nắm đấm. Đau đớn, thất vọng. Cảm giác bị phản bội chưa bao giờ là dễ chịu đối với nó. Trên đời này, thứ nó căm ghét nhất là sự phản bội. Vì tin tưởng hắn, nó mới mở lòng mình. Vì tin tưởng hắn, nó mới quyết tâm thay đổi bản thân. Và rồi cái nó nhận lại vẫn là sự phản bội mà nó luôn sợ hãi.

Ngọc đứng đó, nhìn hắn quay bước ra về. Những giọt nước mắt trên khóe mi chực rơi bỗng khô cạn.

- Ngọc... Có cần đi đâu đó để bình tĩnh không?

Linh Nhi đặt tay lên vai Ngọc an ủi. Nhưng nó liền gạt ra, quay lại nhìn nhỏ với đôi mắt ráo hoảnh. Linh Nhi khẽ rùng mình. Khuôn mặt nó lúc này trông thật sắc lạnh. Chưa bao giờ nhỏ thấy nó trở nên đáng sợ như thế

- Mình đang rất bình tĩnh. Không cần lo, mình về đây.

Nói rồi nó cũng bước đi. Linh Nhi tính đuổi theo nhưng đã bị Khiết ngăn lại. Cậu khẽ lắc đầu:

- Hãy để cậu ấy bình tĩnh một mình.

- Tại sao anh không ngăn Anh Phong làm những chuyện tàn ác như thế?

Nhỏ nhăn mặt cau kinh. Cậu rất muốn nói hết sự thật đằng sau nhưng cậu không thể. Cậu đã hứa với Phong. Đồng thời cậu thấy đó là điều nên làm. Nó là cách tốt nhất cho cả hai. Thế nên cậu đánh trống lảng

- Em biết tính Phong ra sao mà. Điều quan trọng ta phải làm sao để Ngọc qua Mi sống với tâm trạng vui vẻ nhất

- Có lẽ anh nói đúng

Nhỏ đáp ỉu xiu, đôi mắt hướng về phía nó đã đi nhìn xa xăm. Nhỏ tự hỏi năm xưa giúp Phong theo đuổi Ngọc có phải là một việc làm sai lầm hay chẳng?

42. Chap 42: Buông Tay

Những ngày sau đó, Ái Ngọc như trở thành một con người hoàn toàn khác. Nó chẳng mấy khi cười, khuôn mặt lúc nào cũng lạnh tanh. Nhìn nó hiện giờ, ai cũng liên nhớ đến người con gái hơn một năm về trước. Điều đó càng khiến Khiết và Nhi thêm lo lắng. Đã hai tháng trôi qua, nó không hề rơi lấy một giọt nước mắt. Nó mạnh mẽ hơn nhiều so với vẻ ngoài yếu đuối của nó. Thế nhưng dù mạnh mẽ thế nào, đôi lúc cả hai đều thấy, nó nhìn lên Anh Phong với đôi mắt buồn xa xăm. Bị phản bội, nó rất giận, thậm chí hận hằn. Thế nhưng tình cảm nó dành cho hấn, những kỉ niệm xưa cũ, nó vẫn không tài nào rũ bỏ. Chúng trộn lẫn với nhau dày vò nó từng đêm.

- Còn hơn một tuần nữa là thi học kì rồi đó. Tập trung học đi chứ ngồi ngắm cây hoài

Minh Khiết và Linh Nhi cùng bước tới bắt chuyện khi thấy nó ngồi thất thần dưới gốc cây điệp giờ đã rực sắc vàng. Nó nghe nhưng không ngoái lại nhìn. Nó vẫn mãi ngắm những chùm hoa bồ cạp đang lũng lẳng trên cây.

- Bồ cạp năm nay nở đẹp quá!

Nó nói băng quơ, đôi môi khê nở một nụ cười nhẹ. Tuy nhiên nụ cười ấy chỉ tồn tại vài giây ngắn ngủi rồi cũng tắt ngấm

- Ngọc nè... Bà ôn gì cho kì thi chưa? - Linh Nhi tiếp tục bắt chuyện

- Một chút. Có điều chẳng mấy hứng thú. Chẳng hiểu sao cứ nhìn tập là mình lại buồn ngủ

Nó không hiểu thôi chứ cậu và nhỏ đều hiểu. Nó đang cố chôn vùi tất cả nỗi đau. Nó đang cố lừa dối bản thân rằng mình sẽ không sao. Ai cũng thấy nhưng chỉ một mình nó không nhận ra mình chẳng ổn chút nào.

- Mình cũng thế. Hay cả ba đi ăn một bữa để lấy sức đi

Nhỏ bắt đầu rủ rê. Nó liền gật đầu đồng ý.” Dù sao mình cũng nên có những kỉ niệm đẹp trước khi xa họ”- Ái Ngọc thầm nghĩ.

Đúng như kế hoạch, ngày hôm sau, cả ba dắt nhau ra một tiệm kem khá nổi tiếng của Sài Thành. Vì là chủ nhật nên tiệm kem khá đông. Nhưng không sao, bọn nó ai cũng rảnh rỗi cả mà. Sự háo hức, nhiệt tình của Nhi và Khiết khiến nó cũng vui lây. Bất giác nó cười toe toét.

- Ước gì tụi mình còn thêm nhiều chuyến như thế nữa?

- Thôi đi Ngọc à... Mình sạch túi mất thôi

Khiết nhăn mặt la làng khiến cả đám cười khúc khích. Nhưng bỗng nhiên Nhi lại mếu máo. Hình như nhỏ vừa nhận ra một điều gì đó:

- Sạch cũng phải đi. Chẳng bao lâu nữa là Ngọc phải ra nước ngoài rồi. Lúc đó là hết gặp nhau

Nó chợt im lặng. Ra nước ngoài? Đúng rồi, nó sắp phải xa nơi đây, sắp phải xa hai đứa nhí nhỏ này và cả... Anh Phong. Cơ mà... sao nó phải nhớ tới hấn. Chẳng phải hấn đã nói rõ rồi hay sao? Nó đi hay ở, tất cả đều không liên quan đến hấn.

- Sao trùng hợp vậy?

Một giọng nói quen thuộc bỗng vang lên từ đằng xa. Một giọng nói đáng lẽ không nên và không được xuất hiện ở đây. Hoàng Thảo tươi tắn, dễ thương trong bộ đầm ngắn màu hồng tím bước đến bàn cả ba. Bên cạnh cô là Anh Phong. Trong phút vô tình, đôi mắt của nó và hấn chạm nhau. Nó liền lúng túng quay đi

chỗ khác. Chẳng hiểu sao trong tim nó như mọc lên hàng ngàn gai nhọn. Nó rất muốn đứng dậy, đẩy cô sang một bên và ôm chặt lấy hân. Người đứng bên cạnh hân phải là nó chứ không phải cô ta. “Người tôi thích là Hoàng Thảo. Từ trước tới giờ, tôi... chưa một lần nói thích cô. Cô nên nhớ điều đó”- câu nói ngày nào lại vang lên bên tai nó. Ghen? Nó đang ghen hay sao? Thế nhưng nó có tư cách gì để ghen. Chỗ mà Hoàng Thảo đang đứng có bao giờ là của nó. Lồng ngực nó lại trở nên nặng nề khiến nó khó thở. Ấy thế mà nó vẫn phải mím môi, cố tỏ vẻ như chẳng có chuyện gì:

- Trùng hợp thật đấy. Hai người đi chơi sao?

- Đúng rồi. Hay tự mình ngồi ở đây, nhập bọn cho vui luôn nha?

Cô cười tươi, háo hức nhìn cả ba. Linh Nhi sa sầm mặt, tính từ chối nhưng đã bị nó ngăn lại. Nó không muốn phá vỡ cuộc vui của hân và cô. Và nó cũng không muốn hình tượng của nó thêm xấu xí trong lòng Phong. Nó khẽ bấu vấy và mỉm cười đồng ý. Thế là chiếc bàn nhỏ lại có thêm hai người. Thế nhưng không khí chẳng vui mà còn khó chịu hơn bao giờ hết.

- Hồi nãy nghe Nhi bảo cậu sắp sang nước ngoài?

Hoàng Thảo, tay cầm thìa kem, cố gợi chuyện cho cả nhóm. Cô cố gắng phá vỡ khoảng cách giữa mình và mọi người. Dù không nói ra nhưng cô rất muốn mình giống Ái Ngọc, được Phong thương yêu và cả bạn của hân cũng yêu quý. Nhưng điều đó hình như không hề dễ dàng.

Trước câu hỏi của Thảo, nó không hề muốn trả lời. Chẳng hiểu sao nó không thể thốt lên lời nào với cô. Nó sợ khi nó mở lời, nó sẽ nói những lời không hay với cô mất. Đối với nó, cô không có lỗi. Người có lỗi là Anh Phong. Nhưng nó không thể ngăn cấm bản thân thôi cảm ghét cô. Liệu cô không xuất hiện thì nó có phải xa hân hay không? Nếu cô không xuất hiện thì mọi chuyện có lẽ đã rẽ sang hướng khác rồi

- Ủ! Cậu ấy sẽ sang Mỹ định cư- trước tình hình căng thẳng như thế, Minh Khiết đành thay nó trả lời

- Bất ngờ quá vậy? Thế khi nào cậu đi?

Cô vẫn cố bắt chuyện với nó khiến nó càng cảm thấy khó chịu. Nó cảm thấy ngột ngạt, bức bối. Nó thấy bản thân bỗng trở nên thừa thãi giữa cả hai. Nó tự thấy bản thân như bức tường rào cản giữa hai người. Nghĩ đến cả hai đang quen nhau, nó lại muốn chạy trốn. Nó muốn rời khỏi đây ngay lập tức. Nó không muốn nhìn thấy hình bóng cả hai trong tầm mắt của mình. Thế nên nó đứng phắt dậy:

- Vào ngày sinh nhật. Mình đi vệ sinh một lát

Bỏ lại một câu ngắn gọn, nó quay người bỏ đi. Hít một hơi thật sâu, Ái Ngọc cố trấn tĩnh bản thân. Nó không hề khóc nhưng cũng không thể cười. “Mày sao vậy Ngọc. Tự nhiên đi, đừng khiến Thảo khó xử”. Tự dằn lòng như thế, nó bước trở ra khi đã sẵn sàng. Nhưng đến nơi thì nó thấy, Hoàng Thảo đang khóc. Cả Khiết và Nhi đang vây xung quanh hỏi thăm.

- Có phải... mình làm gì sai nên Ngọc ghét mình không? Có phải... mình làm phiền mọi người không? Mình... xin lỗi... Mình chỉ muốn... muốn cùng mọi... người... nói chuyện vui vẻ thôi mà.

Hoàng Thảo nói trong tiếng nấc. Có lẽ cô tủi thân mới như thế. Nó đứng lặng người. Anh Phong đang trừng mắt nhìn nó. Đôi mắt hân đầy căm giận và ghét bỏ. Chưa bao giờ hân nhìn nó với đôi mắt như thế. Và cả... chưa bao giờ hân gần gũi nói với nó đầy căm phẫn:

- Cô hài lòng chưa? Hoàng Thảo chẳng làm gì cô cả. Sao cô có thể làm những hành động quá đáng như thế?

Từng lời nói của hân như con dao rạch nát trái tim nó. Nó to mắt nhìn hân. Quá đáng? Vậy ra suốt buổi ăn, nó cố kìm lòng để Thảo ngồi chung vì sợ cô buồn là quá đáng. Vậy ra nó luôn lo nghĩ cho cô, trách bản thân sao có thể căm ghét cô là quá đáng. Nó là người đến bên hân trước nhưng giờ cô đã giành lấy người con trai nó yêu nhất mà nó vẫn phải tỏ vẻ không có gì là quá đáng? Tại sao hân lại trách nó? Nó đáng trách sao? Người đáng khóc không phải cô ta mà là nó mới đúng. Nhưng cô ta lại khóc trước nên cô ta là người bị hại. Còn vì nó không rơi nước mắt, không tỏ vẻ yếu đuối nên nó trở thành kẻ xấu.

- Người khiến buổi ăn này là mất vui là tôi. Tôi xin lỗi.

Nó thốt ra từng lời một cách khó nhọc rồi bỏ đi. Hai tay siết chặt muồn túa máu. Nó cảm nhận được hân đang cầm ghét nó. Nó biết hân muốn nó đi khỏi tầm mắt của hân. Vậy thì nó đi dù không cam tâm. Nhưng còn có thể làm gì khác. Nó biết rõ nó có giải thích, hân cũng không bận tâm và cũng không tin. Thế thì nó nói làm gì, cứ lảng lạng mà đi thôi. Lúc này đây, như việc nó sẽ định cư sang Mỹ vậy, đó đi là điều hân muốn nhất.

- Mày mới là người quá đáng nhất đấy Lã Anh Phong

Minh Khiết liếc Phong bằng đôi mắt sắc lạnh và cùng Nhi đuổi theo nó. Hân không nói gì. Dù tay vẫn đỡ dành Thảo nhưng đôi mắt hân vẫn hướng về nó nhưng nó nào có biết. Trong phút chốc, ánh mắt ấy bỗng trở nên xót xa. Và Thảo đã trông thấy. Cô có thể cảm nhận được nỗi đau sâu thẳm trong lòng Phong. Cô nhìn sang cánh tay rắn chắc của Phong. Hân vẫn đang ôm cô và cô muốn mình mãi được như thế. Dù cô biết điều đó là không thể nào

- Ái Ngọc, dừng lại đi. Đợi mình với

Mặc cho Nhi và Khiết gọi với từ đằng sau, nó cũng không dừng lại. Cho đến khi cả hai chạy đến chặn trước mặt nó.

- Tránh ra đi. Phong vẫn còn gần đây, anh ấy không thích nhìn thấy mình

- Cậu đã đi xa lắm rồi

Ngay khi Khiết vừa dứt lời, nó liền òa khóc nức nở. Tất cả dồn nén suốt bao lâu nay đều tuôn trào qua hai hàng lệ. Nó đã cố diễn hết vai kẻ ác. Nó không muốn khóc trước mặt Phong. Nó cảm thấy tủi thân cùng cực. Nó cảm thấy bất lực, cảm thấy bản thân thật vô dụng. Ngay cả hình tượng đẹp đẽ trong mắt Phong vào những ngày cuối cùng nó cũng không thể giữ được.

- Mình đã làm sai rồi phải không?- nó nói trong tiếng khóc- Đúng ra mình phải tỏ ra thân thiện với Hoàng Thảo, đó là điều anh ấy muốn phải không? Nhưng mình không thể, mình không thể làm thế với người đã cướp Phong. Mình... mình... thương anh ấy nhiều lắm

Nó lại khóc nức lên. Cả Nhi và Khiết chẳng biết phải làm gì ngoài việc đứng nhìn cô bạn quần quai trong nỗi đớn đau. " Tách...tách... ào...ào" Mưa bắt đầu tuôn. Từng cơn gió rít qua kẽ lá, lạnh đến thấu người. Một năm trước, dưới cơn mưa, cả hai đến bên nhau. Thì hôm nay, dưới cơn mưa này, cả hai đã thật sự xa nhau. Một năm trước, dưới cơn mưa, Ái Ngọc hạnh phúc bao nhiêu thì hôm nay lại đớn đau bấy nhiêu...

Ông trời nhìn xuống mà xem. Còn gì xót xa hơn cho một cuộc tình khi cả hai đều thương yêu nhau nhưng không thể nào đến bên nhau. Còn gì đáng thương hơn khi sự chia tay đều mang những vết thương nhức nhối không bao giờ nguôi đến cho cả hai chứ không phải dành riêng một người.

E hèm... Na chính thức chốt cuộc cá cược nha. Thống kê như sau

OE: 1 II_II

SE: 1 = =

HE: 17

Vậy Na sẽ chọn HE là kết quả dự đoán cuối cùng. Hãy đón xem chap sau có đúng là HE không nhé. Cùng đón chờ giây phút "yêu anh có bao giờ hạnh phúc" chính thức hoàn thành. Thật hổng quá đề ~^O^~~^O^~~^O^~

43. Chap 43: Đối Tác Định Mệnh- Full

*Hai tuần sau

- Con đã chuẩn bị xong hết chưa? Xem còn thiếu gì không?

Bà Vương mở cửa, khẽ mỉm cười hỏi thăm con gái. Di chuyển chiếc vali xuống đất, Ái Ngọc nhìn quanh quất căn phòng và nhanh nhẹn đáp trả:

- Xong rồi mẹ ạ. Chắc không còn thiếu gì đâu.

- Vậy chúng ta...

- Khoan đã mẹ

Nó bất giác chen lời khiến bà khá ngạc nhiên. Bà khẽ nhướn mày nhìn nó ra ý hỏi còn chuyện gì. Trước ánh mắt dò xét của mẹ, nó trở nên lúng túng. Hít một hơi thật sâu, nó cố nói cho tròn chữ:

- Con đã hẹn các bạn ở trường để chia tay. Con muốn gặp các bạn lần cuối

Phải, nó đã hẹn với cả lớp sẽ đến chào tạm biệt. Chẳng tự nhiên mà nó lại quyết định như vậy. Vì đơn giản chỉ là nó không muốn rời xa cây bồ cạp vàng ở góc sân. Có lẽ vì nơi đó đã in dấu quá nhiều kỉ niệm đẹp của nó vào thời cấp ba này. Và cũng vì lẽ gốc cây ấy cũng là một kỉ niệm quan trọng giữa nó và hân. Không chỉ vậy, nó đến trường lần này còn là vì mong có thể nhìn thấy hân lần cuối trước khi chẳng bao giờ còn có thể gặp nhau. Bởi nó biết hẹn ở sân bay, hân nhất định sẽ không đến. Thế nhưng nó không ngờ, vì tránh né nó, hân lại nghỉ học

- Phong hôm nay không đi học

Nhi khẽ nói vào tai Ngọc khi thấy nó dáo dác tìm hình bóng hân trong đám đông bạn bè. Mắt nó liền sụp xuống, dường như hơi thất vọng. Về mặt đó của nó, Khiết đã trông thấy. Cậu rất muốn nói cho Ái Ngọc biết sự thật. Cậu biết có nói ra, cả hai cũng không được quyền đến bên nhau. Nhưng dẫu sao cậu cũng không muốn đến cuối cùng cuộc tình của cả hai lại đi đến sự thù hận. Cậu không muốn Ái Ngọc sẽ mãi nhớ đến Anh Phong như một kẻ bội bạc. Như thế chẳng phải quá bất công cho cả nó và hân hay sao.

- Đã đến lúc mình phải đi rồi

Không thể được. Một khi Ái Ngọc đi thì bí mật kia sẽ chẳng bao giờ có cơ hội được hé lộ. Ý nghĩ đó cứ thôi thúc mãi trong lòng cậu. Trong phút chốc, cậu liền đưa tay giữ chặt vali của Ngọc khiến cả nó và Nhi vô cùng ngạc nhiên.

- Có chuyện gì vậy?

Nó to mắt nhìn cậu. Nhưng cậu không đáp mà quay sang đám bạn xung quanh.

- Mình có chuyện cần nói với Ngọc nên các cậu...

Chưa nói hết câu, ai cũng hiểu mà tránh đi chỗ khác. Chỉ có Linh Nhi vẫn bướng bỉnh đứng lại, tay bấu chặt gấu áo cậu. Có vẻ như nhỏ cũng muốn biết chuyện gì đang diễn ra. Dù cậu có khuyển nử thế nào, nhỏ cũng lắc đầu không chịu. Lắc đầu thờ dãi ngao ngán, cậu đành chiều theo ý nhỏ nhưng với điều kiện nhỏ phải thật giữ bình tĩnh

- Ái Ngọc này... Thật ra Anh Phong...

Từng giây, từng giây trôi qua, bí mật dần được phơi bày ngoài ánh sáng. Trong khi ấy, tại một tiệm cà phê cách đó không xa, Anh Phong đang ngồi cùng Hoàng Thảo nhưng trong lòng lại thấp thỏm không yên.

- Bộ hôm nay anh không đi học sao? Trường em thì được nghỉ rồi nhưng còn anh dường như vẫn còn học mà

Cô khẽ mỉm cười nhìn Phong. Chưa bao giờ Phong chủ động hẹn cô đi chơi như ngày hôm nay. Dù cô biết hân nghỉ học là chuyện xấu nhưng trong lòng vẫn không giấu nổi một chút vui mừng.

- Thi cuối năm rồi, vào chỉ chơi là chính

Hân đáp gọn lỏn khiến cô hơi hụt hẫng. Bất giác cô lại thấy hân nhìn vào đồng hồ của mình. Đây đã là lần thứ năm trong vòng bốn mươi lăm phút từ nãy đến giờ. Điều đó làm Hoàng Thảo đôi chút nghi ngờ. Hân chủ động hẹn cô nhưng trong ánh mắt lại hiện lên một chút hồi hộp, nôn nao. Dường như hân đang chờ đợi một điều gì đó. Như phát hiện điều gì đó, cô lấy điện thoại của mình ra xem lịch. Và y như cô nghĩ: hôm nay là sinh nhật Ái Ngọc, cũng là ngày nó ra sân bay. Ngược mắt nhìn người con trai đang ngồi thấp thỏm trên chiếc ghế bành, đôi mắt cô bỗng cay xè. Đến cuối cùng trái tim hân vẫn không thuộc về cô. Cô hiểu

bao lâu nay hắn xem cô như một bức bình phong không hơn không kém. Và giờ cũng vậy, hắn hện cô để ép bản thân không đến tiền Ngọc. Cô chợt nhận ra, dù hắn có đang ở bên cô, cô cũng không thấy hạnh phúc. Vì trái tim hắn mãi không thuộc về cô

- Anh Phong...

- Chuyện gì?

Hắn quay sang nhướn mày nhìn cô. Nghĩ đến việc, cô sẽ chẳng còn là bạn gái của hắn, tim cô lại đau. Sự ích kỷ của bản thân khiến cô ngập ngừng. Hít một hơi thật sâu, cô bắt đầu nói những gì mình cần phải nói, những gì lương tâm cô mách bảo. Cô nói rất nhanh vì cô sợ lý trí sẽ ngăn cô lại mất:

- Anh đi gặp Ngọc đi. Nói hết những gì chôn giấu trong lòng anh. Đi đi, Ngọc mà ra sân bay thì sẽ không kịp

- Em đang nói gì thế?

Hắn ngạc nhiên nhìn cô. Hắn không ngờ cô cảm nhận được và càng không ngờ cô sẽ nói những lời như thế. Cô chịu buông tay vì hắn ư?

- Tôi nói thế anh vẫn không hiểu sao? Chúng ta chia tay đi

Cô cố tình nói trước lời chia tay. Cô không muốn mình là người bị “đá”. Cô không có được tình cảm của hắn thì ít ra hắn nên cho cô một chút kiêu hãnh chứ nhỉ? Qua mọi chuyện, Hoàng Thảo vẫn như thế, là một cô gái thấu lòng người nhưng có đôi chút tự kiêu. Khuôn mặt hắn rạng rỡ hẳn. Tức tốc, hắn chạy ngay ra khỏi tiệm. Phải, khuôn mặt tươi tỉnh kia của hắn mới là khuôn mặt mà cô đem lòng yêu. Cô chợt hiểu ra, yêu một người, không nhất thiết phải giành người ấy bên cạnh mà đôi khi chỉ cần trông người ấy hạnh phúc, thế là đã đủ.

“Phải nhanh lên, cô ấy sắp phải ra sân bay rồi”. Anh Phong nhắm mắt nhắm mũi cầm đầu mà chạy. Hắn thật sự... thật sự sợ mất nó. Hắn... yêu nó rất nhiều

.....

“Bốp” Tay nó buông thông, mặc chiếc vali ngã nhào ra đất. Nó nhìn Khiết với khuôn mặt sững sờ không nói nên lời. Nó không ngờ đằng sau mọi chuyện, đằng sau tất cả chuỗi hành động của Phong đều có lý do. Nó không hề biết gia đình Anh Phong đã gặp nhiều khó khăn đến mức suýt phải phá sản. Và người gây ra điều đó lại chính là gia đình nó. Nó chợt nhận ra, nó không hề có tư cách trách hắn. Anh Phong không có lỗi. Chia tay nó, đó là điều duy nhất hắn phải làm. Vì sự thật đã không còn lối đi chung nào cho cả nó và hắn hiện giờ

- Mình phải gặp cậu ấy

- Để làm gì? Có gặp hai cậu cũng không được ở bên nhau

- Mình biết. Nhưng mình muốn tạm biệt cậu ấy. Mình muốn nói mình thích cậu ấy. Chỉ một lần cuối thôi... rồi mình sẽ thanh thản mà đi, không còn gì tiếc nuối

Ái Ngọc nhìn Khiết nói như cầu xin. Chợt một giọng nói thân quen vang lên sau lưng nó khiến cả đám bất ngờ

- Có thật là nói xong sẽ vui vẻ mà đi, sau này sẽ sống thật tốt không?

Nó liền quay sang, là hắn. Có thật là hắn đang đứng trước mặt nó không? Nó như không tin vào mắt mình. Cuối cùng hắn cũng tới. Anh Phong chậm rãi bước tới gần nó, ngay dưới gốc cây bồ cập. Hắn cúi sát mặt nó, nở một nụ cười gian manh:

- Tôi đang nghe đây, cô nói đi

- Lã Anh Phong, em...em... thật sự thích anh. Dù chúng ta chưa bao giờ quen nhau nhưng với em, mọi kỷ niệm khi bên anh đều đáng trân trọng- Nó dần lòng mình để nói những điều ấp ủ trong lòng bao lâu nay một cách tròn trịa

- Vậy nếu chúng ta quen nhau, dù chỉ là năm phút, cô cũng mãn nguyện?

- Phải, dù là một phút cũng vậy

Nó khẽ gật đầu. Đến đây, đôi mắt nó bỗng cay xè. Đôi môi bắt đầu run run. Nó không hiểu vì sao hần lại hỏi như vậy, nó chỉ biết giây phút này nó sẽ trả lời tất cả những gì thật lòng nhất trong trái tim nó. Bỗng chốc, hần đặt hai tay lên vai nó và khẽ mỉm cười. Một nụ cười dịu dàng, ấm áp. Nụ cười nó luôn yêu và luôn mong nhớ

- Vương Ái Ngọc! Anh...yêu...em...

Hần thì thầm và thật chậm rãi đặt đặt lên môi nó một nụ hôn. Nó nhắm mắt đón nhận và đáp trả. Nước mắt lại lăn dài trên má. Nhưng đó là nước mắt của niềm hạnh phúc. Trong hai năm, nó tỏ tình với hần ba lần. Người đời vẫn bảo “bất quá tam” (không có gì quá ba lần). Cuối cùng hần cũng nói yêu nó. Cuối cùng nó cũng biết nó không hề đơn phương. Cuối cùng nó cũng nghe được lời thật lòng của hần. Những bông hoa bồ cạp lại rơi. Sau màn sắc vàng của những cánh hoa, nó và hần đang say mê trong men tình. Cả hai trao cho nhau nụ hôn nồng cháy, mãnh liệt. Nụ hôn chất chứa tất cả tình yêu đầu đời của họ...

- Đã hết thời gian rồi

Rời xa đôi môi nhỏ nhắn kia đầy tiếc nuối, hần khẽ thì thầm bên tai nó. Mắt đối mắt, tay nắm tay. Đã đến lúc phút tình yêu ngắn ngủi này kết thúc

- Chúng ta... chia tay đi

Không hẹn mà gặp, cả hai cùng đồng thanh lên tiếng. Lần này, Ái Ngọc đã chủ động buông tay. Xách chiếc vali đang lăn lóc trên đất, nó nhìn Phong khẽ cười hạnh phúc:

- Em đi đây. Hãy sống thật tốt nhé!

Và rồi nó đi khỏi. Chậm rãi nhẹ nhàng, nó bước ra khỏi cuộc đời của hần... Anh Phong đứng lặng người, nhìn bóng dáng ấy khuất dần trong ánh nắng ban trưa. Có lẽ nụ hôn say đắm kia là sẽ là kỉ ức khó phai nhạt với hần suốt cả cuộc đời này...

.
. .
. .
. .

*Mười năm sau

Trên mảnh đất của nữ thần Tự Do, mọi thứ vẫn lẫn đều trên guồng máy làm việc bận rộn của thời đại. “Cạch”. Cánh cửa phòng làm việc bật mở khiến ông Vương có chút giật mình. Ông giờ đây đã già đi rất nhiều. Mái tóc đã gần như bạc trắng. Trên khuôn mặt chữ điền điển trai năm xưa giờ đây đã có thêm những vết chân chim nơi khóe mắt. Dù vậy trông ông vẫn rất khỏe mạnh, đặc biệt phong thái đỉnh đạc ngày nào vẫn không hề thay đổi.

- Can I help you?

Ông khẽ mỉm cười trước cô gái trẻ đang ngồi trước mặt mình. Đó một cô gái mang nét xinh đẹp, dịu dàng của người Á Đông. Mái tóc đen suông mượt được thả lỏng bồng bềnh, che bớt khuôn mặt bầu bĩnh, trắng ngần của cô. Trông cô ai có thể tin cô chuẩn bị đón sinh nhật lần thứ hai mươi bảy?

- Bà à! Giờ chỉ có ba và con mà bà còn dùng tiếng Anh sao? Con đã ngấy lắm rồi

Ái Ngọc khẽ nhíu mày, ra vẻ hờn dỗi. Thật không chịu nổi, sau bao nhiêu năm, nó vẫn cứ hồn nhiên, trẻ con như thế đó. Nhấp một ngụm trà, ông Vương bật cười lớn:

- Thế giám đốc muốn CEO này giúp gì nào?

- Hơn hai tháng nay, con có trao đổi công việc với một công ti ở Việt Nam. Họ sẽ đầu tư vào dự án mới của chúng ta. Đồng thời họ nghĩ ý muốn nhờ ta mở rộng chi nhánh trên đất Mỹ này

- Cũng là một ý tưởng khá tốt đấy con gái. Như thế ta sẽ có thêm đồng minh

- Không chỉ vậy, con thấy đường như họ cũng rất phát triển bên Việt Nam. Thế nên con muốn mở lại chi nhánh của chúng ta ở đó

Nó cương quyết nhìn ông. Không gian chợt trở nên yên ắng lạ thường. Đường như ông đang suy nghĩ điều gì đó. Ngẩng người ra ghế ngồi, ông bắt chéo chân nhìn chằm chằm con gái mình. Và rồi... ông gật đầu. Con gái ông đã lớn rồi. Có lẽ nó không cần ông sắp xếp hay thay nó giải quyết mọi chuyện. Ông nên tôn trọng quyết định của nó

- Tuần sau con sẽ về Việt Nam gặp đối tác. Cho con vài ngày phép nhé!

Nó cười tươi rói và đi giải quyết số công việc còn dang dở để có thể thanh thoi về Việt Nam vài ngày. Chẳng hiểu sao lòng nó lại nôn nao đến lạ. Trong khi ấy, tại một cửa tiệm vàng nổi tiếng của đất Sài Gòn, một người đàn ông lịch lãm trong bộ vest đen bước vào. Khuôn mặt điển trai pha đôi chút nét lạnh lùng của anh khiến những cô bán hàng trẻ tuổi ngơ ngàng trong phút chốc.

- Có thể giúp gì cho anh?

- Tôi tới lấy cặp nhẫn đôi có khắc cánh hoa bò cạp vàng

Một câu trả lời rất ngắn gọn. Nhưng không hiểu sao trong câu nói ấy vẫn không giấu nổi niềm hạnh phúc, háp hức, hồ hởi của một kẻ đang yêu?

Sau một khoảng thời gian dài, cuối cùng nó cũng trở về Việt Nam. Mọi thứ có vẻ đã thay đổi rất nhiều. Cũng phải, đã mười năm trôi qua chứ chẳng ít ỏi gì. Về đến nơi thân quen, bất giác nó lại nhớ đến hân. Mọi kỉ ức xưa cũ nó cứ ngỡ như mới vừa xảy ra hôm qua. Sau khi sang Mỹ, nó cũng có thêm vài ba mối tình nhưng tất cả, nó đều sớm chia tay. Hình như nó vẫn chưa quên được hân. Dù vậy, nó vẫn chủ động cắt đứt mọi liên lạc giữa nó và những người ở Việt Nam. Bởi cũng vì nó sợ nếu hân nghe tin tức về nó thì sẽ chẳng mãi buông bỏ được. Nó không muốn hân phải đau khổ. Ngay khi vừa để đồ đạc vào phòng khách sạn, nó liền bắt taxi quay trở về trường cũ. Vì bây giờ là mùa hè nên sân trường vắng tanh. Thật khổ khi xin xỏ mãi bảo vệ mới cho nó vào. Thoắt cái đã là cựu học sinh hết mười năm rồi. Mười năm, ngôi trường cũng đã tu sửa nhiều lần nhưng nó vẫn giữ được nét kiến trúc xưa. Và đặc biệt, cây bò cạp nơi gốc sân vẫn còn đó dù trông nó đã to lớn và già cỗi hơn hân. Mùa hè, mùa bò cạp nở rộ. Ngồi vào chiếc ghế đá xưa cũ, nó đeo tai nghe và khẽ hát, thả hồn về miền kỉ ức xa xăm

- Cô vẫn ồn ào như ngày nào

Một giọng nói quen thuộc vang lên từ ghế đá sau lưng khiến nó giật mình. Nó tròn mắt nhìn người con trai cao lớn trước mặt, là hân. Sau khoảng thời gian dài, hân chẳng những không xấu bớt mà còn đẹp trai hân ra. Như buổi đầu gặp mặt, nó lại bị vẻ đẹp ấy cuốn hút

- Anh cũng có thay đổi gì, vẫn ngang tàng như thế

Hân khẽ cười và ngồi xuống bên cạnh nó. Tim nó bỗng đập nhanh loạn nhịp. Quái thật, đã trưởng thành rồi mà nó vẫn cứ như con nít vậy. Nó trở nên lúng túng ra mặt.

- Về đây gặp đối tác mới phải không?

- Sao anh biết? - nó tròn mắt ngạc nhiên - không lẽ là anh sao?

Hân gật đầu và... lại cười. Nụ cười dịu dàng ấy khiến nó lại xao xuyến. Có phải quá trùng hợp không sau bao năm dài dang dở, nó vẫn có thể gặp lại hân và... cùng nhau hợp tác. Phải chăng giữa cả hai vẫn chưa hết duyên nợ? Một tia hy vọng lại len lỏi trong tâm trí Ái Ngọc. Nhưng rồi nó vô tình thấy một chiếc nhẫn trên ngón tay áp út của hân. Trong phút chốc, tim nó hẫng đi một nhịp. Nó hỏi nhưng trong giọng nói có thể thấy rõ nét thất vọng

- Anh... kết hôn rồi sao? -

- Vẫn chưa. Nhưng có bạn gái rồi

Trước câu trả lời của hân, nó chọn cách im lặng. Nó vẫn ngu ngốc như thế. Dù sao chuyện tình giữa hân và nó cũng chỉ là quá khứ, cũng chỉ là mối tình vụn vặt. Thế nên sao có thể...

- Nhưng có điều tôi chưa biết cô ấy có chịu làm bạn gái tôi không?

Nó đưa mắt khó hiểu nhìn Phong. Chẳng nhẽ trong mười năm nay, hắn gặp phải chuyện gì nên có vấn đề bất thường trong thần kinh à? Thế ra hắn đơn phương người ta à?

- Có nghĩa là anh chưa tỏ tình mà đã ngộ nhận rồi?

Hắn hơi nhún vai ra vẻ ái ngại. Điều đó càng khiến nó đinh ninh là hắn đã bị... điên.

- Vì bao lâu nay tôi không gặp được cô ấy. Khi gặp tôi sẽ nói

- Mong anh sớm gặp được

- Mới khi nãy, tôi gặp được rồi

- Đâu?

Bỗng nhiên Anh Phong lôi trong túi áo ra một hộp nhẫn. Chiếc hộp bật mở. Bên trong là một chiếc y hệt hắn đang đeo. Nó đứng bất động, dường như vẫn chưa tiếp thu hết chuyện gì đang xảy ra

- Làm bạn gái anh nhé, Vương Á Ngọc

Nước mắt lại lăn dài. Nụ cười lại nở. Những cánh hoa bồ cạp theo làn gió khẽ rơi. Mười năm trước, dưới gốc cây bồ cạp nở rộ một mối tình. Mười năm sau, cũng dưới gốc cây, mối tình ấy đã kết tinh hạnh phúc. Sau tất cả, đôi uyên ương vẫn trở về bên nhau. Dù phải trải qua rất nhiều thử thách, rất nhiều khó khăn, dù phải xa nhau về khoảng cách và thời gian nhưng rồi tình yêu giữa họ vẫn nồng nàn, vẫn bền chặt như thế. “Lã Anh Phong, yêu anh có bao giờ hạnh phúc... nhưng em vẫn mãi yêu mình anh”

.
. .
.

Sau gần hai năm, cuối cùng “Yêu anh có bao giờ hạnh phúc” cũng đã hoàn thành với cái kết... có hậu. Vậy là cuộc cá cược này Na thua mất rồi ::>_<::: >_<::: >_<:: như=“” đã=“” hứa,=“” na=“” sẽ=“” tiếp=“” tục=“” ra=“” một=“” ngoại=“” truyện.=“” xin=“” cảm=“” ơn=“” mọi=“” người=“” đã=“” luôn=“” ủng=“” hộ=“” na.=“” yêu=“”>

44. Ngoại Truyện: Ai Yêu Ai Trước

“Tuyển thư kí giám đốc công ti trách nhiệm hữu hạn...”. Sau gần một năm hợp tác và... yêu nhau, cuối cùng Anh Phong và Á Ngọc cũng cùng nhau mở một công ti chung của cả hai. Nó đã quyết định ở lại Việt Nam để sinh sống. Còn trách nhiệm thừa kế điều hành công ti mẹ của nhà họ Vương, nó đã trao nhượng lại cho cậu em trai, nay vừa ra trường ngành quản trị kinh doanh. Hơn cả tuần nay, cả nó và hắn đều tất bật chuẩn bị những bước đầu tiên cho việc công ti lên sàn. Nếu Anh Phong cảm thấy mệt mỏi với những dự án đầu tư, xoay đầu vốn thì việc tuyển nhân viên là do Á Ngọc phụ trách. Thế nhưng chẳng hiểu do nó kén chọn hay do người tuyển vào quá ư... kém chất lượng mà đến tận bây giờ vị trí trợ lý giám đốc vẫn còn trống. Nhớ lại những buổi phỏng vấn mà nó khẽ rùng mình. Toàn bộ người xin vào đều là con gái, khổ là họ không biết là nó phỏng vấn chứ không phải Anh Phong. Thế nên người nào người nấy đều ăn mặc không thể nào chấp nhận nổi tại sở làm việc. Nào là mở đến cúc áo thứ ba, váy ngắn cùn cớn. Vừa nhìn, mặt nó đã đỏ phừng phừng vì giận nên toàn bộ đều bị đánh... rớt.

Hôm nay, ngay khi vừa mở mắt dậy, nó đã cảm thấy trong người ửng ửng đến lạ và có chút ớn lạnh. Tuy vậy, nó vẫn trang điểm nhẹ, thay quần áo và cùng Anh Phong tới công ti làm việc. “Chắc chỉ cảm nhẹ thông thường”-nó nhún vai nghĩ qua loa và tiếp tục chuẩn bị buổi phỏng vấn của mình ngày hôm nay.

- Em không sao chứ?

Anh Phong lo lắng hỏi khi thấy khuôn mặt nó ngày càng nhợt nhạt, xanh xao

- Em...

Chưa kịp trả lời hết câu, mọi thứ trước mặt nó bỗng nhòe đi và xoay vòng. Nó loạng choạng ngã vào vòng tay hắn. Quái thật! Rõ hồi nãy còn khỏe chán... Hắn nhanh chóng đỡ nó ngồi xuống ghế và lo lắng đưa tay sờ trán. Đôi mày rậm khê nhú lại khó chịu. Dường như hắn giận nó mất rồi. Không giận sao được khi nó luôn mê công việc mà xem thường sức khỏe mình chứ.

- Em sốt rồi này! Đi khám bác sĩ đi

- Không được. Còn buổi phỏng vấn hôm nay.

Nó lắc đầu nguầy nguậy, bướng bỉnh không chịu nghe lời. Nó nghĩ nó chống đỡ được. Với lại... nó không biết Anh Phong sẽ ra sao trước những cô nàng ông ọ kia. Mới nghĩ thôi nó đã rùng mình. Thế nên nó muốn tự mình tuyển một nhân viên đáng hoàng và tháo vát cho hắn.

- Ở đây anh xử lí được.

- Đã bảo không rồi mà. Phỏng vấn xong em đi

- Hay giờ làm ngược lại. Đi khám trước rồi phụ anh phỏng vấn

Hắn tiếp tục kiên nhẫn dụ dỗ con người cố chấp trước mặt. Nhưng thế nào cũng bất thành. Dường như hắn không hiểu hết nỗi lo của nó và có lẽ vì quá lo lắng nên hắn đâm cáu:

- Đây là mệnh lệnh

Nó hậm hực nghe theo và ngoan ngoãn tới phòng khám. Hắn làm như nó là đứa tham công tiếc việc không bằng.

- Thưa giám đốc, đã đến giờ phỏng vấn nhưng cô Vương...

Nhân viên đến nhắc nhở ngay khi nó vừa đi khỏi.

- Tôi sẽ thay cô ấy

Thế là buổi phỏng vấn bắt đầu. Chẳng biết việc Phong là người phỏng vấn có gì đặc biệt hơn mà các cô ứng tuyển nữ ai ai cũng hớn hỏ. Và rồi khi thời gian phỏng vấn đã qua một phần ba, Anh Phong cũng hiểu nỗi lo lắng của nó. Thì ra Ái Ngọc đang... ghen? Nghĩ đến hắn lại khê cười trong lòng

- Đây là bộ dạng của một người làm việc công sở sao?

- Dạ... Dạ... Tại em hôm nay đi gấp...

Cô gái trước mặt giả bộ lấp liếm. Xin lỗi, cô chưa đủ đẳng cấp để Lã Anh Phong này bị quyến rũ.

- Cô ra ngoài đi. Buổi phỏng vấn quan trọng cô còn không chuẩn bị kĩ lưỡng thì căn cứ nào tôi có thể nhận cô. Người tiếp theo

Anh Phong nhanh chóng cắt ngang lời và chẳng thèm bận tâm người con gái kia bắt đầu rưng rưng. Hắn lạnh lùng nhưng không vô cảm. Chỉ đơn giản là hắn thừa biết đó là “giọt nước mắt cá sấu!” nên mới không mấy bận tâm. “Cạch”. Cánh cửa căn phòng lại mở, vẫn là một ứng tuyển nữ. Hắn cầu mong sẽ gặp một nhân viên có tiềm năng hơn. Nhưng rồi hắn lại sững sờ với thân ảnh trước mắt, đúng hơn là hắn kinh ngạc.

- Lâu rồi không gặp. Không ngờ tôi sẽ gặp cô trong trường hợp này đây Tú Diệp

Hắn nhếch mép cười với người con gái nóng bỏng trước mặt. Trông ả chẳng khác gì ngày xưa, vẫn thói quen trang điểm dày cả tấc.

- Em cũng khá bất ngờ đó. Em không ngờ chúng ta lại có duyên phận như vậy

Vừa nói ả vừa ngồi bắt chéo chân trước mặt Phong, khoe đôi chân dài miên man. Chiếc áo sơ mi mỏng manh của ả khiến bất kì người đàn ông nào nhìn vào đều bỏng mắt. Nhưng với Anh Phong thì không thể xảy ra, xưa và nay đều vậy, tốt lắm hắn chỉ xem ả là một người bạn xã giao và chấm hết.

- Nói như cô, tính ra tôi có duyên phận với rất nhiều người đây

Hắn cố tình chấm dứt những câu nói mờ ám, quyến rũ của Tú Diệp. Nhưng ả vẫn cố tình tiếp tục

- Năm xưa không được bên anh nhưng bây giờ, em chắc cũng là một sự lựa chọn tốt đó nhỉ? Mối tình học trò với Ngọc ngày xưa em không nghĩ bây giờ anh còn giữ

- Xin lỗi, cô đoán sai rồi. Tôi và Ngọc vẫn đang quen nhau

Hắn liền trả lời. Ngay khi vừa nhắc đến người con gái mang tên Vương Ái Ngọc, khuôn mặt lạnh lùng kia lại ánh lên nét vui tươi. Một niềm hạnh phúc chợt xuất hiện, len lỏi đâu đây. Đôi mắt Tú Diệp chợt mở to. Lần đầu tiên, ả thấy hắn như thế. Khẽ nhếch mép cười, ả bỗng ngồi bật dậy khiến hắn hơi ngạc nhiên. Đáp lại, ả chỉ nhún vai bình thản:

- Em nghĩ công ti này không hợp với em khi giám đốc lại là một cục đá như anh

- Vậy là cô từ bỏ công việc này chứ không phải tôi

Ả chỉ cười và bỏ ra ngoài. Nhưng chẳng may lại vấp phải khăn bàn mà té ra đất. Ly trà trên bàn vì thế cũng bị trôi tuột và đổ ào lên người ả.

- Cô không sao chứ?

Anh Phong liền chạy lại hỏi thăm theo một cách lịch sự và theo tính ga lăng của một người đàn ông. Vừa lúc ấy Ái Ngọc lại trở về với bịch thuốc và cả chè cho hắn. Nó nghĩ nên bồi bổ cho hắn vì đã giúp nó buổi phỏng vấn sáng nay. “Cạch”. Cánh cửa bật mở. Nó như bất động với cảnh tượng trước mặt.

- Tú Diệp, cô...

Nó ngỡ ngàng đến sững sốt. Máu Hoạn Thư nổi lên phùng phùng. Dù vậy khuôn mặt phúng phính kia liền đành lại, lạnh lùng hỏi, ra dáng của một nữ doanh nhân:

- Lâu rồi không gặp đấy. Cô đến đây phỏng vấn sao?

Tú Diệp cũng hơi ngạc nhiên. Khuôn mặt nó vẫn ngây thơ như thế nhưng hình như nó đã khác trước rất nhiều.

- Phải... Phải... Tôi không ngờ đây là công ti của hai người

Ả nhanh chóng trả lời và đứng dậy. Trông ả bỗng nhiên lúng túng hẳn ra.

- Chuyện gì cũng có thể xảy ra mà- Nó nói đầy móc mỉa và quay sang nhìn Phong bằng đôi mắt hằn học- Anh nhận Tú Diệp rồi à?

- Không có... Tôi không được nhận. Khi nãy lúc đi ra tôi bị vấp đổ ly trà lên người thôi

Tú Diệp rồi rít phân bua, giành luôn phần Anh Phong mà nói. Nó vẫn như thế, mặt lạnh như tiền, đôi môi nở nụ cười xã giao như chưa từng xảy ra chuyện gì:

- Nhà vệ sinh đằng kia. Cô mau chóng vào rửa sạch đi

Ngay khi Tú Diệp vừa bỏ đi, nụ cười kia cũng tắt ngúm. Trong khi nó nổi giận phùng phùng thì hắn lại phá lên cười khoái chí. Chẳng hiểu sao hắn thích bộ dạng ghen tuông của nó cực. Nghe hơi... “biến thái” nhưng trông nó lúc đó rất đáng yêu.

- Khi em ghen cũng hù được người ta đôi chút đó chứ!

Vừa ôm bụng cười, hắn vừa lên tiếng châm chọc nó. Đã giận nay nó muốn bốc hỏa luôn. Nó chỉ vừa đi một chút xíu, hắn đã như thế rồi. Thử hỏi sao nó dám rời công ti chứ. Sao nó dám tuyển thư ký tùy tiện được. Gặp thư kí như Tú Diệp có nước nó bị cấm sừng thành con trâu sớm thôi

- Anh thì liên quan gì tôi mà tôi phải ghen. Tôi chỉ không muốn đường đường là giám đốc một công ti mà lại có hành động không đứng đắn tại nơi làm việc

Nó quay ngoắt đi chỗ khác, không thèm nhìn bản mặt khó ưa của hắn. Ái chà! Đến lúc này hắn tự biết tình hình bắt đầu căng thẳng rồi. Hắn đùa trong lúc này quả là việc hết sức ngu ngốc. Ngay tức khắc hắn ôm chầm lấy Ngọc từ đằng sau. Dù sao cửa phòng cũng đóng và rèm thì đã buông xuống nên hắn không cần e dè

- Thôi nào! Anh chỉ không đứng đắn trước mỗi mình em thôi

Nhưng nó lại đẩy vòng tay hắn ra và hăm hực ngồi xuống ghế sofa. Có vẻ như nó vẫn còn giận lắm

- Em biết anh không phải dạng người đó mà

Hắn tiếp tục kiên nhẫn nài nỉ. Như chạm trúng nỗi lòng, người nó khẽ run run. Bỗng nhiên nó thở dài thườn thượt khiến hắn ngạc nhiên:

- Em biết. Nhưng những cô gái xung quanh anh thì không phải. Anh thừa biết vệ tinh xung quan có thể chất cả ụ mà. Em là người thích anh trước và trải qua nhiều chuyện em mới có được anh. Thế nên em rất sợ...

Tim hắn lại xôn xao. Tâm tính hiền lành, điểm ấy của Ái Ngọc khiến hắn không thể nào ngừng yêu nó. Hắn cười hiền và đưa tay búng trán nó một phát đau điếng:

- Con ngốc này! Sẽ không có chuyện đó đâu. Anh mới là người yêu em trước, chỉ là em không biết mà thôi. Thế nên người phải sợ là anh chứ sao là em

Nó tròn mắt nhìn hắn. Hắn nhìn cứ ngỡ nó sẽ rưng rưng cảm động trước lời nói quá ư ngọt ngào kia. Nhưng không, phản ứng của nó lại trái ngược hoàn toàn.

- Vậy là khi nào anh biết anh thích em vậy. Kể em nghe đi. Anh chưa bao giờ kể cho em chuyện này cả

Nó nở nụ cười gian manh và bắt đầu nhõng nhẽo khiến hắn muốn bật ngửa té xỉu vì sốc. Lắc đầu ngao ngán, hắn đành chiều cô nhóc mãi chưa lớn trước mặt mình

- Em còn nhớ lần Tú Diệp tìm em ở phòng y tế không?

- Nhớ nhớ. Lúc đó anh với cô ta nói tiếng anh quá trời mà em có nghe được gì đâu. Lúc đó cứ như người điếc xem kịch vậy. Em chỉ biết tự nhiên đang nói khí thế cái anh quay lại nhìn em.

- Là lúc đó ấy.

- Thế cô ta nói gì mà anh nhìn

Khuôn mặt Anh Phong bỗng nhiên hơi ửng đỏ. Hắn ho khan vài tiếng, hít hơi thật sâu và bắt đầu lặp lại diễn cảnh trong quá khứ:

- Cô ấy nói... "Do you love her?"

- Và lúc đó anh đã không trả lời- Nó hơi ngậy người

- Anh không cần trả lời cho cô ta

Tim hắn lại đập thình thịch. Dù đã yêu nhau nhưng khi nói những lời yêu thương, hắn lại hồi hộp như phút tử tình ngày đầu.

- Anh chỉ cần tự trả lời trong lòng mình và trước mặt em thôi. "Yes. I love her"

- Em biết rồi nha. Anh là bị em cuốn hút trước. Là do anh tự đổ chứ không phải em cầm چرا

Nó cười tươi mãn nguyện và ôm chầm lấy hắn. Cảm giác lâng lâng này như khi hắn tỏ tình với nó khi dưới cây bồ câu vàng vậy. Nó vui không phải vì nó là được theo đuổi mà là vì... từ bây giờ nó đã đủ dũng cảm tin tưởng hắn hoàn toàn. Ai yêu ai trước nào quan trọng? Quan trọng là cả hai luôn trân trọng và tin tưởng nhau mà thôi....

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-anh-co-bao-gio-hanh-phuc>